

11/10/11
1215
T924+

tuần báo
của tuổi
vừa
lớn **1**

uổi ngọc

TUẦN LỄ TỪ 27-5 ĐẾN 3-6 - 1971 | SỐ 1 | BỘ MỚI | giá 40đ.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

trần thị diễm châu ý đức
kích động nhạc mai thảo
viết về quỳnh giao nguyễn mai — vũ thiên chương

THƠ

từ kế tường • ái hoa • trường vi • lê như quỳnh

TRUYỆN

DÀI

ngựa chứng trong sân trường vũ mộng long
huyền xưa từ kế tường
áo tiêu thư duyên anh
trong nhật ký của quỳnh đình tiến luyện

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời tòa soạn và bạn đọc viết
bông hồng cho tình đầu anh chi
sưu tầm linh viết
bệnh mới lớn bác sĩ tuổi ngọc
ngọc thân ái ngọc
chạp phô tuổi ngọc quản gia
tay gà ngọc phượng
tuần lễ của bạn chiêm tinh tuổi ngọc

TÒA SOẠN TRỊ SỰ 38 PHẠM NGŨ LÃO SAIGON — Đ.T. : 23.595

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

thư chủ nhiệm

Mỗi lần xuất bản báo là một lần hồi hộp. Như cậu trai vừa lớn chờ đợi người tình ở gốc cây. Cây khuất nhất trước cổng trường con gái. Như thí sinh làm bài dở chờ đợi nghe kết quả. Không sai chút nào. Tuổi Ngọc, tuần báo của tuổi vừa lớn, xin được coi giống một bài thi làm dở của thí sinh chăm học. Và bạn đọc sẽ là thầy chánh chủ khảo tuyên bố kết quả. Nếu bạn phán hai tiếng «đọc được» có nghĩa là Tuổi Ngọc đã đậu vớt. Đậu vớt bằng sự khoan dung của bạn đọc. Nhưng liệu Tuổi Ngọc xứng đáng hưởng điểm vớt? Do đó, nhóm anh em chủ trương Tuổi Ngọc bắt đầu hồi hộp. Riêng tôi, hồi hộp đến lo sợ. Bởi vì chúng tôi đang đi ngược gió. Làm báo bây giờ không có quyền nói mình nghèo, mình chỉ đem thiện chí thực hiện ý muốn khiêm tốn của mình. Cuộc sống đang thay đổi. Máy móc thay thế chân tay. Thủ công nghệ rồi sẽ bị tiêu diệt. Tuổi Ngọc là thứ báo thủ công nghệ. Nếu máy móc không thay thế nổi tim óc thì Tuổi Ngọc còn một chỗ đứng. Ít ra, Tuổi Ngọc đã hình thành bằng tim óc của những nhà văn. Nói vậy để an ủi mình trong nỗi hồi hộp.

MS

duyen
anh

đây giáo nguyễn bá tông

Vụ trường Việt Tú tạm kể như giải quyết ổn thỏa thì tuần qua, các bậc thầy lại ồn ào vụ trường Nguyễn Bá Tông. Ban giám đốc trường Nguyễn Bá Tông quyết định, niên học 1971-1972 chỉ duy trì và thu nhận các lớp học trò con gái. Còn các lớp học trò con trai ban giám đốc chê. Trò chịu khó sang Gia Định thụ huấn nếu muốn đeo huy hiệu Nguyễn Bá Tông. Thầy đi trường khác kiếm việc. Ngót hai trăm nhà giáo sửa soạn bị gậy lêu bêu. Chưa bao giờ thầy giáo trường tư, các bậc «đương sư hưng quốc» vất vả, khổn đốn như bây giờ.

Ban giám đốc trường Nguyễn Bá Tông không nêu lý do chính đáng tại sao giải tán các lớp học trò con trai. Thiện phụ huynh học trò có cảm tưởng oan cái họ bị lường gạt niềm tin. Trường Nguyễn Bá Tông vốn nổi danh nhờ kỷ luật và nhờ những bộ áo tu hành làm cho trường được uy tín. Quý vị tu hành thường giảng đạo và luôn

luôn đề cao công bình, bác ái. Nay bỗng nhiên, quý vị sa thải giáo sư, gạt phắt học trò khiến dư luận sôi nổi.

Tổng Hội Giáo Giới lại mất công tranh đấu. Ông kỹ sư Trần Văn Trí quyết ăn thua đủ vụ này. Lý lẽ lời ra. Nơi đào tạo tương lai của đất nước được ví giống một xí nghiệp. Thí dụ xí nghiệp chế phân bón. Một số thầy dọa đem chuyện «bí mật phòng the» của các linh mục trong ban giám đốc với học trò con gái để gây áp lực! Ai bảo nhà giáo không biết trò chơi ma giáo? Nếu quả thực có cảnh tượng vô giáo dục ở một cơ sở giáo dục, vì nền giáo dục, vì danh dự của nhà giáo, trường các nhà giáo phải phanh phui ngay. Chứ sao lại đợi bị đui đờ mới dọa? Đó là một điều, dù đứng về phe nhà giáo, không ai có thể chấp nhận nổi.

Xã hội càng ngày càng xuống dốc. Mọi cơ cấu đã bị bôi bần hoặc tự làm cho bần. Những người còn một chút niềm tin, còn một chút thiện chí đều muốn bảo vệ cơ cấu giáo dục. Để cho tuổi trẻ đừng có ý nghĩ xấu xa về những người giáo huấn họ. Tiếc thay biểu trưng của giáo dục là Bộ Văn Hóa Giáo Dục đã bị quạt nát. Rồi đến một vài cậu học trò hành hung thầy cũng được thổi phồng như mùa giáo nạn. Và, hôm nay, đến lượt các ông thầy dọa tố cáo các vị linh mục trong ban giám đốc Nguyễn Bá Tông tình ái giảng nhận. Để nhục mạ nhau. Để bôi bần nhau. Thầy hành động thế, trách chỉ trò.

Thôi quý vị người lớn, nên nghĩ tới niềm tin của tuổi trẻ, nhịn nhục, lép vế tất cả đi. Quý vị tranh chấp nhau, học trò đau nhất. Trường học không phải là bến xe và thầy giáo không thể tranh đấu bằng ma ni ven, kim, búa. Mong ban giám đốc Nguyễn Bá Tông hoặc rút lại quyết định nặng tinh thần «cha» — còn gọi là chơi cha — hoặc làm sáng tỏ vấn đề.

(V.M.L.)

401

Tú Duyệt và tranh lụa

Tú Duyệt, một tên tuổi thường được nhắc nhở với những bức tranh lụa đầy dân tộc tính, ông vừa cho triển lãm trên 30 bức tranh lụa của ông tại Pháp Văn Đồng Minh Hội tuần qua, dưới sự chủ tọa của ông Tổng Trưởng Thông Tin.

Cái nhìn đầu tiên của người vào phòng tranh là, những bức tranh lụa hôm nay đã được đặt trang trọng hơn, trong những khung kính đẹp, chăm sóc kỹ lưỡng. Điều đề ý thứ hai là bức tranh lụa nào cũng được tác giả cắt tròn các góc (thay vì để vuông vức như các loại tranh từ trước đến nay). Sau hết là trên 30 bức tranh của ông trưng bày hầu như gần hết là những bức tranh ông mới vẽ trong năm 1970 và 1971.

Họa sĩ vẽ tranh lụa ở xứ ta không nhiều, song cũng không quá hiếm hoi. Tú Duyệt là một họa sĩ đứng hàng đầu, được nhắc nhở nhiều, khi nói tới loại tranh này. Ông là một họa sĩ giàu đề tài cũng như phong phú về màu sắc và già cả về kinh nghiệm. Khoảng 7, 8 năm về trước tranh của ông cũng không khác tranh ngày hôm nay bao nhiêu. Ngoài những đề tài tả lại cảnh, phong tục, người và vật dân tộc ta ngày xưa là những đề tài quen thuộc của loại tranh lụa, những bức tranh hoa và chân dung của Tú Duyệt rất mới về bố cục và màu sắc cũng làm ta chú ý. Có khác nhiều chẳng là bước vào phòng tranh của Tú Duyệt 7,

8 năm sau là số lượng tranh có ít đi cách khiêm nhượng. Có lẽ tại « chất » hôm nay có khác những năm trước nhiều, chẳng, nên tôi đề ý thấy những vết thấm nước chạy trên các « thờ » lụa vẽ như vôi vữa và nét vẽ hình như khò còn được chau chuốt nhiều như trước. Tranh lụa quý hóa, có lẽ vẫn chỉ là nhữ sắc thái bàng bạc dân tộc tính trên ngà, theo tôi nghĩ.

Phòng tranh Tú Duyệt mở cửa 15-5 đến 23-5-1971. Số tranh của ông đã rất nhiều người chiếu cố, nhất những khách thường lãm ngoại quốc. Trưởng cũng nên nói thêm Tú Duyệt là họa sĩ thủ ấn họa nổi tiếng. (Đ.T)

Đại hội nhạc trẻ ngoài trời

Ngày 29-5 (còn hai hôm nữa) ngày Đại Hội Nhạc Trẻ Quốc Tế Ngoại thành phố chợt biến đổi và quyến rũ. Trời do tuần báo Điều Hâu tổ chức Đại hội đã gây nhiều ồn ào vì bị hoãn, và quyến rũ vì những hàng cây xanh, và những con đường diễm phúc (tôi nghĩ những con đường cây đã bị đốn bỏ những con đường bất hạnh) đang tủa đầy những lá xanh non.

Mùa mưa, như thế, đã bắt đầu. Buổi chiều người ta đã thấy những cặp tình nhân đi hai bên lề phố với những chiếc áo mưa đẹp nhất. Nhìn từ xa rất nhiều người của Việt Nam, trong những chiếc áo mưa rất đáng cho một nhà danh họa khung cảnh chọn lựa, ghi lại. Những con phố trong mưa bị xóa mờ đi trông như một khung cảnh tình chưa bao giờ bắt gặp, một khung cảnh không thực, trong sương.

Xin kể một kinh nghiệm : Mấy ngày trước, nhật báo *Sống* tổ chức buổi

Nhạc Trẻ ở rạp Đại Nam, thu hút tuổi trẻ thành phố, về bán hết sạch. Bên giả trẻ hôm ấy rất hiền. Chỉ cổ võ, không hò hét điên cuồng. Và ghế rạp Đại Nam không hề bị hư một chiếc nào. Nếu ở Mỹ xem, cứ gọi là võ rạp ! Còn những chuyện gì xảy ra sau xin hãy đoán giùm. Tuổi trẻ chịu kéo tới các Đại Hội Nhạc Trẻ, các ông trà có chơi nhạc trẻ đồng gấp ngàn tuổi trẻ đi nghe diễn thuyết về... vai thanh niên. Mong quý vị lãnh đạo thanh niên cố tìm ra một lý tưởng quyến tuổi trẻ như kích động nhạc. Khi mưa có lý tưởng ấy, đừng kết tội bọn py choai choai. (Ái Hoa)

Cửa sổ nhỏ trên căn gác xép

Thành phố vừa có những trận mưa đầu mùa. Những trận mưa đầu mùa làm phố chợt biến đổi và quyến rũ. Trời do tuần báo Điều Hâu tổ chức Đại hội đã gây nhiều ồn ào vì bị hoãn, và quyến rũ vì những hàng cây xanh, và những con đường diễm phúc (tôi nghĩ những con đường cây đã bị đốn bỏ những con đường bất hạnh) đang tủa đầy những lá xanh non.

Mùa mưa, như thế, đã bắt đầu. Buổi chiều người ta đã thấy những cặp tình nhân đi hai bên lề phố với những chiếc áo mưa đẹp nhất. Nhìn từ xa rất nhiều người của Việt Nam, trong những chiếc áo mưa rất đáng cho một nhà danh họa khung cảnh chọn lựa, ghi lại. Những con phố trong mưa bị xóa mờ đi trông như một khung cảnh tình chưa bao giờ bắt gặp, một khung cảnh không thực, trong sương.

Vào những lúc đó, nhớ đến mùa

nắng bụi bặm vừa qua đi, tôi đã ngây ngất đắm mình trong mưa, vòng quanh những khu phố trên đầu rợp những lá non xanh và rung rinh tẩm đẫm những giọt nước mới. Mùa mưa đã thật sự trở lại với thành phố. Những lá non xanh đang nở ra. Cùng với mùa mưa trở lại, những lá non xanh đang nở ra, tôi trở lại làm việc trong tòa soạn Tuổi Ngọc. Tôi cũng có cảm tưởng tất cả đã được chọn lựa. Tuổi Ngọc tục bản trùng hợp với mùa mưa vừa trở lại thành phố. Tôi cảm thấy phấn khởi. Càng phấn khởi khi phần nội dung tờ báo được chủ trương tất cả dành cho những gì tươi tốt, đằm thắm, thơ mộng.

Tôi phấn khởi vì biết rằng thơ mộng làm người ta quên đi được những đắng cay, phiền toái. Và thơ mộng xóa đi được những ảnh hưởng không tốt, xóa đi được những khó nhọc, tủi cực, buồn phiền.

Nên trở lại, ngồi lại trên căn gác tòa soạn cũ chiều nay, từ cửa sổ nhìn ra, tôi nhìn lên chỉ thấy một bầu trời. Bầu trời màu xanh và lãng đăng những đám mây trắng. Tôi nhìn lên bầu trời, có lúc tôi quên đi những tiếng động ở dưới đường của xe cộ chạy ngang tòa soạn.

Lâu lắm tôi mới có một buổi chiều yên ổn như hôm nay. Những tình cảm yên ổn đã có khi những người bạn say sưa nói về thơ mộng trong mấy hôm nay, về tờ báo.

Cùng với mùa mưa vừa trở lại, tôi đã trở lại với Tuổi Ngọc giữa những trận mưa đầu mùa, giữa sự thơ mộng và sự lạc quan của một người « tin ngưỡng thơ mộng ».

Tôi mong rằng Tuổi Ngọc sẽ là những giọt mưa xanh cho những tâm hồn chông chất cổ khô nắng cháy.

Và từ cửa sổ tòa soạn, tôi nghĩ rằng những cánh chim thơ mộng sắp tung bay. (Nguyễn Mai).

Từ phạm duy đến Trịnh Công Sơn

Sau tết Mậu Thân trở đi, phải kể là thời của Trịnh Công Sơn, người nhạc sĩ để tang cho cuộc chiến (bắt chước nhà văn Thảo Trường gọi tiếng hát Khánh Ly là tiếng hát để tang cho cuộc chiến). Nhưng *Tình nhớ, Biển nhớ, Nắng thủy tinh, Tôi ru em ngủ, Nhìn những mùa thu đi...* có phải là để tang cho cuộc chiến? Không, đó là những điệu ru mơn man vết thương đời trong chiến cuộc. Nhạc Trịnh Công Sơn vang vang khắp nơi. Tuổi trẻ hát nhạc Sơn. Tuổi già nghe nhạc Sơn. Từ quán cà phê đến phòng trà. Trịnh Công Sơn đã làm người ta quên Phạm Duy.

Nhưng từ khi *Mùa thu chết, Giết người trong mộng* và *Kỷ vật cho em* vang vọng bốn phương thì thời của Phạm Duy lại tới. Người nhạc sĩ tài hoa, giọng tuổi trẻ không bao giờ cạn nước lại được xung tưng. Hiện tượng này cho ta một kết luận: Thần Tượng ở Việt Nam rất khó hạ bệ. Bởi vì tuổi trẻ hệt hơi. Cứ xem Khánh Ly, Lệ Thu hai ba năm chưa bị thay ngôi thì rõ. Bây giờ, không ai thích nghe nhạc Trịnh Công Sơn. Tuổi trẻ nên chuẩn bị. Rồi hãy khởi hành. Trong mọi lãnh vực. (T.V.)

mùa thu cuối cùng của ai

Hãng phim Cosunam vừa cho trình chiếu cuốn phim thứ hai: *Mùa thu cuối cùng*, phỏng theo tiểu thuyết đầu tay của «nữ sĩ bị đàn áp» Lê thị Bích Vân, nhan đề *Bụi phấn hồng*. Phim do đạo diễn Nguyễn Ngọc Liên thực hiện với

tài tử «gạo cội» Lê Quỳnh, Thanh Nhung). Màn ảnh Việt Nam sắp lạm phát Ngọc Phú và màn non Vân Hà. Trăm như sạp báo đang lạm phát báo khi phim được đem ra chiếu, Cosunam.

Đã mất công gây ồn ào cho cả tác Những phim đang quay, đang chuyển truyện phim lẫn đạo diễn. Rốt cuộc, m, đang rửa, đang in là *Vết thù hằn núi để ra con chuột. Mùa thu cuối cùng* lên lưng ngựa hoang, *Lệ đá, Sau giờ chỉ làm người ta nản thêm sau khi với nghiêm, Mira trong bình minh, Người nản vì *Chiều kỷ niệm, Xin đừng bỏ nh không chán dung... (Ý Đức)**

Phim có nhiều ngó ngàng. Đến xen bi thảm nhất khán giả cười ồ. luận: *Mùa thu cuối cùng*, phim chuyện tình ấm ớ, của một thứ học làm trưởng giả sa đọa không hay kịch ti vi của Túy Hồng. *Mùa thu cùng* con là mùa thu mà tài năng «cội» của Lê Quỳnh già đi, kết trái rụng xuống chứ không phải kết vàng lơ lửng trên cành bắt thêm người ngó. Có nên nói còn là *Mùa thu cuối cùng* của đạo diễn Nguyễn Ngọc Liên? (Ý Đức)

những phim sắp chiếu và đang thực hiện

Sau *Mùa thu cuối cùng*, Nam Phu films sẽ cho chiếu *Trần thị Diễm Châu* Việt Ảnh films cho chiếu *Như hạt sa và *Sống films* thì cho chiếu *chuông nhà thờ*. Việt Nam films nguyên quyền thủ tướng Nguyễn Xuân Oánh tức ông Thẩm Thúy Hằng quảng cáo *Nàng* phỏng theo cuốn thuyết của Bùi Hoàng Thu, diễn những bước long đong của nàng con Hồ Nai, Gia Kiệm! À, lại còn ông báo *Phụ Nữ Diễn Đàn* đang làm lo mất phim *Mãnh lực đồng tiền* với đạo diễn Lê Mộng Hoàng (ông này thừa đảm làm phim *Trống mái* của*

Lê Dân và Trần thị Diễm Châu

Đạo diễn Lê Dân tên thật là Lê Hữu Phước sinh năm 1928 tại Tây Ninh. Có bằng cử nhân Luật. Tốt nghiệp trường điện ảnh T.D.H.E.C. 1952 tại Pháp. Luật sư

ở Thượng Hải Sài Gòn. Đã làm phụ tá đạo diễn cho đạo diễn Marcel Camus (phim *Mort en fraude*) và J.L. Mankiewicz (phim *The quiet American*). Năm 1958, thực hiện phim *Hồi Chuông Thiên Mụ*. 12 năm sau, thực hiện phim *Loan mất nhưng*. Năm ngoài ông đã thực hiện song phim *Trần Thị Diễm Châu* (Xem truyện phim trong số báo này) và đang quay *Sau giờ giới nghiêm*, phỏng theo tác tiểu thuyết của Mai Thảo.

Lê Dân rất hài lòng tác phẩm *Trần Thị Diễm Châu*. Ông coi như một bước tiên bộ dài của ông về điện ảnh. *Trần Thị Diễm Châu* sẽ trình chiếu nay mai và chúng ta chờ coi để thẩm định giá trị của một tài năng điện ảnh. Lê Dân được xem như một trong số rất ít đạo diễn Việt Nam am hiểu tường tận lý

thuyết điện ảnh. Ông làm việc thận trọng, tự khó khăn với mình và không thích phổ trương. (Thiên Hương)

Nguyễn Đình Vượng để tưởng nhớ mùi hương

Thượng tuần tháng 6-1971, nhà xuất bản Nguyễn Đình Vượng sẽ cho phát hành tác phẩm thứ ba trong đợt «tái xuất giang hồ». Tác phẩm này là một truyện dài của Mai Thảo, nhan đề *Để tưởng nhớ mùi hương*. Số báo tới chúng tôi sẽ giới thiệu Mai Thảo và tác phẩm mới nhất của ông với độc giả Tuổi Ngọc.

Cũng trong thượng tuần tháng 6, nhà xuất bản Khởi Nguyên tung ra thị trường chữ nghĩa ở đây cuốn truyện dài đặc ý nhất của Từ Kế Tường, nhan đề *Gió vàng thu*. Về Từ Kế Tường, vì là «gà nhà» nên khởi giới thiệu dài dòng.

Chúng tôi vừa nhận được hai số báo *Ngân thông* do Quyên Di chủ trương biên tập. *Ngân thông* là bán nguyệt san của tuổi học trò Việt Nam. Quyên Di vốn ở «lò» *Tuổi Hoa* ra nên *Ngân thông* có dáng dấp của *Tuổi Hoa*. Báo lành mạnh, ấn loát đẹp. Giá mỗi số 35 đồng. (T.N.)

HÃY TÌM ĐỌC MỘT TRUYỆN
DÀI LÃNG MẠN THƠ MỘNG
TUYỆT VỜI CỦA DUYÊN ANH

tên một
loài hoa quê hương

mây hồng lại bay đều đều

Sau thời gian « *Mây hồng dừng lại sau đèo, Minh cây nắng nhuộm, bóng chiều không đi* », Mây Hồng, tên một hãng sản xuất băng nhạc của Y Vân lại được bay theo gió. Cuốn băng số 12 của Mây Hồng đang quảng cáo âm ỹ đánh dấu sự thức giấc của ông Y Vân và bà Như Hường. Hường đồng nghĩa với Hồng. Hồng Vân, mây hồng. Y Vân soạn nhạc cho phim *Như hạt mưa sa*. Anh đã sáng tác bản nhạc mang tên phim. Bản nhạc thiết tha, đắm đuối. Trong cuốn băng số 12 có *Như hạt mưa sa*. Cùng lúc *Mây Hồng* bay, trung tâm sản xuất Jo Marcel cũng hối hả phát hành băng mới và ông Nguyễn Long thì dọa Bốn Phương của ông sửa soạn tung ra cuốn băng *Tình ca mùa hè* vào tháng sáu. Ở Việt Nam, nghề gì rồi cũng bị lạm phát. Các hiệu chuyên thu băng mượn đã cải danh thành trung tâm sản xuất băng nhạc. Ông thuê vụ sướng nhé !

mai văn hòa đã chết

Danh tài bóng bàn Mai Văn Hòa đã chết. Đã chết trong nỗi sợ của những tháng trước mùa bầu cử. Dù bằng hữu và những người ái mộ anh cố tình gây xúc động, cúi chết của anh, của một anh hùng dân tộc, chỉ mang về trên xác chết của anh một cái huy chương... hối hận. Và không phải là huy chương thể thao. Nhớ lại Á Vận Hội 1958 tại Đông Kinh, người Việt Nam nhỏ thó tên là Mai Văn Hòa đã bắt cả nước Nhật khóc ròng.

Trên tuần báo *Chi Trai* xuất bản năm 1965 và trên nhật báo *Sống*, tôi đã đi tả những phút huy hoàng của một ngư Việt Nam yêu nước. Mai Văn Hòa, tên anh và lối đánh thể thủ cố hữu của anh, tinh thần hiếu hòa của dân tộc ta, mà dân tộc chỉ chống đỡ chứ không tấn công. Và luôn luôn chiến thắng. Anh Hòa đã hạ vô địch bóng bàn Nhật Bản Tanaka ngay trên đất Nhật. Khi cờ Việt kéo lên trời bừng nắng và gió thổi mạnh. Linh hồn Việt Nam bay phấp phới. Đứa con cưng của dân tộc, mắt nhắm lệ ngược nhìn linh hồn tổ quốc mình. Mặt trời của nước Nhật, cửa lòng kiêu hãnh đã chìm trong mây. Mai Văn Hòa, người Việt Nam anh dũng, đã bắt vua nước Nhật cúi đầu lặng lẽ ra về trước lễ hạ kỳ bế mạc. Nhục của năm năm dân tộc ta bị Nhật thuộc đã được một Mai Văn Hòa rửa sạch.

Nhưng dân tộc này vốn bạc bèo và nhân tài xư sủ. Anh hùng Mai Văn Hòa hồi hương. Bị cái Bộ Thanh Niên coi thường. Hòa sống nghèo nàn. Từ nghèo nàn, vị anh hùng đâm ra bệ rạc. Cả chục huấn luyện viên trung cấp người ta cũng từ chối. Thế như những cây tầm gửi gọi là Tổng Cục Bóng Bàn, đã leo trên vinh quang của anh để ngao du khắp thế giới và để làm chủ tịch kinh niên ! Một người tùy phụng vụ lâu tại Bộ Thanh Niên, cũng có thể được Thẻ Thao Bội Tinh. Riêng Hòa thì không có. Mới đây, bóng bàn Mỹ và bóng bàn Trung Cộng hứa hẹn hòa bình cho nhân loại. Tôi nghĩ, giá Mai Văn Hòa của năm 1958 là Mai Văn Hòa của năm 1971, cây vợt hiếu hòa, luôn luôn, chiến thể thủ, hạ cả Mỹ lẫn Trung Cộng, và địch thế giới thì các nước lớn trên thế giới sẽ công kênh Mai Văn Hòa. Và chắc chắn, tiếng nói của Mai Văn Hòa sẽ là tiếng nói mời Mỹ và Trung Cộng ra khỏi nước Việt Nam, sẽ gây áp lực với Tư Bản và Cộng sản.

Bằng hữu của Mai Văn Hòa đang cố vẽ dựng một tượng đồng anh hùng dân tộc Mai Văn Hòa tại một công viên. Tôi tin rằng mọi người không phản đối trừ những vị « anh hùng » như Nguyễn Quang Luyện, Lê Văn Chính, Phạm Chí Thiện, Trần Duy Tự và đồng loại.

(D.A)

con đường bướm bướm

Già lòng tôi được tự do mong muốn
Và lòng em mong muốn tựa lòng tôi
Thì xa xôi tưởng như đã gần rồi
Tôi chỉ việc xếp vần cho hồ hẹn
Có xấu gì đâu mà má em hồng lên thèn thẹn
Và nhìn tôi giận dữ bắt tôi buồn
Hiều vì sao tôi phải đến luôn luôn
Dù nắng cháy hay dù mưa tôi tả
Hiều vì sao tôi dùng lời êm ả
Để mộng xanh thiu ngủ giữa đôi tay
Tôi đi bằng khung quên cả tháng ngày
Ao ước lắm và ngu si cũng quá
Ngàn ý thơ cho nhau còn xa lạ
Mà hoa niên chừng sắp rụng trái chua
Một ngày kia em đã nghĩ hay chưa
Chim thôi hót bướm thôi bay trời sụp tối
Tuổi hồng đi có bao giờ trở lại
Như lá run làm rớt những giọt sương
Em sẽ không còn cắp sách đến trường
Con đường cũ mình tôi đi tưởng tiếc
Ơi những cô nàng ngáy thơ mắt biếc
Ta gặp nhau chẳng biết đã bao lần
Tuổi mười lăm xanh mộng gối phân vân
Tuổi mười sáu vấn vương tình tha thiết
Mười tám tròn mơ giấc xanh chưa chọn viết
Và môi hồng chưa muốn biết màu son
Trang điểm mà chi khoan nhẹ kéo tôi buồn
Sợ ghê gớm nếu chiều mai có thôi học
Cảm xúc dâng nhiều đừng ngạc nhiên sao
Tôi khóc
Sao tôi tương tư bướm một ngôi trường
Để tâm hồn ướp mãi một mùi hương.

Tôi làm thơ vì lòng tôi mở hội
Vì hôm nay tôi quá đổi vội vàng
Góm con đường nhỏ nhỏ bướm xôn xang
Chiều tan học đổ tràn về khắp lối
Mỗi lần qua tâm hồn tôi bối rối
Chưa yêu ai mà như đã vừa yêu
Ánh mắt tôi không đủ sức thu nhiều
Từng vạt áo tiểu thư bay phấp phới
Màu trắng quen quen trời ơi tôi muốn gọi
Nhưng ngu si nên khó nghĩ nên lời
Những bài thơ bằng bẽ của tôi ơi
Sao chẳng thấy hiện hình trao duyên bướm

LÊ NHƯ QUỲNH

Những chú gà trống ấy trông thật ngộ nghĩnh, ngớ ngẩn, và dễ thương. là hình ảnh ngày mới lớn của bất cứ cậu trai nào thuở trước. Đúng nhất, đó hình ảnh của tôi, của Quỳnh, của Nhân, của Thủy, của Công ngót hai mươi n qua, ngày mà con đường Phan Thanh Giản có ngôi trường con gái còn mang Le Grand De La Liraye. Ngày đó thật tuyệt diệu. Nếu cho đổi cả đời lấy một đ đầu đời thanh niên, tôi bằng lòng ngay. Bởi vì, đoạn đầu đời thanh niên của không bao giờ tôi trở về được dù trở về bằng chuyến xe chất đầy kỷ ức. Xu Diệu diễn tả không hề sai : « Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn. Nếu tuổi chẳng trôi thì đắm đắm. Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi. Nền băng khu thương tiếc cả đất trời... » Tuổi trẻ của tôi đã úa héo rồi. Cánh hoa nồng hương kết thành quả sâu chát đắng. Tôi vẫn tưởng nhớ mùi hương tuổi trẻ. Mùi hương dẫn đường cho tôi về tìm lại tên mình khắc trên nhiều thân cây trước cổng trường con gái cùng với tên người yêu dấu như những viên sỏi đánh dấu c thăng bé Ti Hon.

Cuộc đời không giống truyện cổ tích. Cuộc đời tôi càng không giống cổ tích. Những viên sỏi đánh dấu đường về của thằng Ti Hon còn nguyên. Chẳng ai ngựa nhặt liệng đi. Ngay cả những mẩu bánh vo tròn thay đá sỏi, những con chim nhỏ nhất cũng không nở xà xuống nuốt mất. Những cơn gió độc của cuộc đời đã h hê nhau thổi tan bao mộng ước của tôi. Chắc gió độc sẽ thổi loãng mùi hương đ đường. Và tôi không tài nào đậu nổi trên đất kỷ niệm một đời người. Tôi chỉ có thể là đà bay. Bằng đôi cánh tưởng nhớ.

Bấy giờ, Đặng Tri Hoàn tập tành làm thơ, viết văn với bút hiệu H Hương. Bấy giờ, có hãng nước mắm Hoài Hương. Và cậu học trò nghèo, tóc bồng bênh nghệ sĩ đi cái xe đạp không chuông, không phanh, không đèn, mỗi đạo phố phải vác xe lên vai xuống ba tầng Nhà Hát Tây, thường bị mĩa mai là sĩ Nước Mắm Hoài Hương. Bấy giờ, Đỗ Tiến Đức chân chỉ hạt bột đã viết B *Ban Mai* lấy tiền tiêu vặt. Bấy giờ, Dương Kiên « đóng đô » tại sân khấu. Bấy g em Hải đen, tóc cắt ngang vai, thổi cơm trợ cho học trò Chu Văn An ở chân c thang bé tí xiu, nhan sắc dưới đèn trung bình. Bấy giờ, Vũ Khắc Niệm giống c son thử, ăn xong lại ngủ, ngủ quên ngày tháng... Bấy giờ, Đặng Tri Hoàn đã th Hà Huyền Chi, thi sĩ, văn sĩ, tài tử điện ảnh. Bấy giờ, Đỗ Tiến Đức đã thành p đốc sự hành chánh, giám đốc Trung Tâm Quốc Gia Điện Ảnh tác giả *Má Hồng*, đ giải thưởng văn chương tổng thống. Bấy giờ, Dương Kiên đã thành luật sư, k tác gia. Bấy giờ, em Hải đen đã thành ca sĩ Diệu Anh và đã tự tử. Bấy giờ, Vũ K Niệm đã thành y sĩ và đã xuất bản sách y học... Còn Đỗ Quý Trường đã chết c quê hương. Còn Đỗ Quý Toàn đã thành nhà mô phạm lý tưởng, nhà thơ nổi da nhà báo khét tiếng. Không thể kể hết những nhân vật Nhà Hát Tây.

Tôi làm lấy đời tôi, bắt đầu, từ Nhà Hát Tây. Cũng từ Nhà Hát Tây, biết yêu, biết xốn xang, rung động. Tôi thích cái xã hội Nhà Hát Tây vô cùng. N là Y Vân cặp bạn với Từ Lang, mỗi sáng sớm, xách cây lục huyền cầm Y pha n đạp xe xích lô máy lên Phủ Đặc Ủy Di Cư đường Trần Hưng Đạo rồi, ở đây, danh tài leo lên chiếc xe Dodge số VN ra bến tàu Sài Gòn. Công việc ca hát giúp của đôi song ca Nhà Hát Tây là, mỗi đợt đồng bào di cư trên tàu Mỹ lữ lượt xuống nhận vài hộp sữa, vài thước vải, bảy trăm đồng bạc thì ghé miệng sát m ca bài ca duy nhất « Ngày trở về, anh bước lên trên quãng đường dè đến bên lũy b

đồng bào di cư nghe Y Vân hát xong, lên xe đi về Ba Bèo mật mù bụi, Cái Sắn xa lơ xa lắc. ở cạnh gia đình Y Vân trên lầu chót của Nhà Hát Tây. Một lần, bà cụ thân sinh ra Y Vân giận Y Vân cái chẳng rõ, tôi thấy cụ đập tan cái thùng bát đĩa c mang tự Bắc vô Nam. Vài năm sau, Y Vân xuất bản nhạc phẩm *Tình Mẹ*, chắc là để đền tội. « *Tình mẹ bao la như trên Thái Bình dạt dào...* » Ai ngờ đâu, chàng ca sĩ Tổng Di Cư chuyên hát đón tiếp đồng bào di cư ở bến tàu lại trở thành nhạc sĩ lừng danh. Còn bạn chàng, Từ Lang, chuyển qua nghề giám thị cải huấn. Tức là cai tù ! Bài ca của chàng đặc biệt hơn. « *Tu tử tù tu, đổ mấy thăng tù...* »

Này là nghệ sĩ bán sắn. Lúc này anh ở đâu ? Tôi vẫn thiếu nợ anh ba đồng và bốn cái trứng vịt luộc. Nghệ sĩ bán sắn chiếm đất cắm dùi tại chân cầu thang cầu nhĩ. Anh là Tàu lai. Nghề của anh không phải là nghề buôn thúng bán bưng. Người Tàu vốn thực tế và biết cách phớt tỉnh. Chưa kiếm được hiệu kim hoàn nào anh thợ đập bom chân, vợ chồng anh « mở tiệm » bán sắn luộc, trứng vịt luộc, chuối... ở ngay chân cầu thang. Anh có cây phong cầm. Những hôm danh tài Y Vân ghé sở, Y Vân thường ngồi kéo đàn để nghệ sĩ bán sắn nhe hàm răng đàn dăm ba cái răng vàng cười tinh và gật đầu bán thiếu sắn, trứng vịt luộc cho tôi khi tôi bị và cả đội hành hạ chịu hết nổi. Đây là Nhân, Quỳnh, Thủy, Công. Bốn nhân vật anh gửi tôi nhất. Những ngày vui của tôi là những ngày vui của họ. Và Ngọc, Tâm, Trinh, Hòa nữa chứ. Thiếu các nàng thì thiếu mất áo tiểu thư để ngơ ngẩn với trông.

Đêm đầu tiên tôi nhập xã hội Nhà Hát Tây y hết một cụ cả quỳnh rời tay tre xanh lên thành phố. Xe tiếp cư cứ đưa tôi từ phi trường Tân Sơn Nhất về Sài Gòn. Đến cửa Nhà Hát Tây, người nhà nước đẩy tôi xuống, chỉ vô ngôi nhà đồ sộ :

— Đó, cậu tạm cư ở đó. Chờ thời gian định cư xa hơn.

Tôi xách va ly bước lên những bậc cửa Nhà Hát Tây. Tại sao tôi vào Sài Gòn một mình ? Phải viết một cuốn sách hai trăm trang cười tự đầu chí cuối mới liên tả đầy đủ lý do « *dế mèn phiêu lưu ký* » của tôi. Bớ tôi, ngày xưa, đã từng là tay giang hồ. Ông vô Sài Gòn, theo một gánh cải lương. Khi ông bố giang hồ của tôi chết mình không trở thành Tư Chơi, Năm Châu, ông đành vĩnh biệt xứ Nam Kỳ thiếu hậu. Ông trở về Bắc Kỳ với hai chiếc răng vàng mới toanh và bộ bà ba lụa Leo. Tôi hiểu bố tôi thương Nam Kỳ lắm, Những buổi chiều hết nắng, ông thường ngồi trước bậc cửa, ôm cây lục huyền cầm, dạo vài khúc lấy hứng rồi ca. « *Nàng thu đã về rồi...* » Ông bắt chước hết giọng miền Nam « *Nàng thu đã dzề rồi.* » Đó là những lúc ông tương tư Nam Kỳ. Tôi không vô Sài Gòn để tập ca vọng cổ. Cũng chẳng vô vì lý do chính trị, cách mạng. Cứ hiểu tôi có nhiều máu « *dế mèn* » trong cơ thể. Nhưng xách cái va ly bước lên những bậc cửa Nhà Hát Tây màu giang hồ bỗng hết muốn chảy về tim.

(Còn tiếp)

Hãy nghe một cô gái mười sáu tuổi, nhân vật trong tiểu thuyết của một nhà văn nói về bệnh mới lớn của cô ta: « Con gái dậy thì có nhiều biến chứng đáng ghét lắm. Thí dụ giọng nói của tôi vô duyên lạ lùng. Nó ồm ồm, khàn khàn. Lại hay nói to nữa. Người ta bảo vỡ tiếng. Tôi cũng không nhớ vào đêm nào của mùa thu, khi trở dậy bỗng thấy đôi mắt mình phơn phớt hồng. Đôi môi tôi mọng ướt. Đôi mắt mọng ra, sâu thẳm thẳm. Tóc tôi xanh mượt. Tôi cao vượt và bộ ngực no đầy. Sự này nở làm tôi khó chịu. Nhất là những ngày cuối tháng... » Mới lớn lên còn nhiều bệnh lắm. Nghe cô gái kể tiếp: « Tôi nhớ một cái gì rất xa xôi, rất gần gũi. Tôi thiếu một cái gì rất mong manh, rất huyền ảo. Buổi sáng thức giấc nghe chim hót, nhớ vu vơ. Buổi trưa nằm ngủ giật mình, nhớ vu vơ. Buổi chiều ngắm nắng hoàng hôn, nhớ vu vơ. Buổi tối đắp chăn lên ngực, cô đơn biết mấy, nhớ vu vơ. Nhớ hình ảnh mà mình chưa một lần nhìn thấy... » Mới lớn lên, bắt chột, soi gương thấy khuôn mặt mình nổi mụn hay thấy vương vương cái gì đó trên thân thể, cứ tưởng mình mắc bệnh lạ. Ngượng ngùng không dám hỏi ai. Và lo sợ một mình. Có khi thành bệnh... thần kinh!

Đừng sợ nữa, đã có Lão Ngoan Đồng

T H Ế N A M

Thế Nam, một bác sĩ y khoa đứng tuổi trên hai mươi năm hành nghề nhưng khiêm tốn, vị bác sĩ của chúng ta nhận mình là người bạn của Tuổi Trẻ với bút hiệu Thế Nam. Thế Nam cũn còn là nhà văn, đã cho *Sáng Tạo* xuất bản hai tập truyện ngắn viết về tuổi hồng. Ở *Tuổi Ngọc*, Thế Nam sẽ giúp các bạn ngọc chữa bệnh... mới lớn. Có những bệnh gì, bạn ngọc hãy viết về hỏi Thế Nam. Thí dụ, tại sao em cao quá cỡ, tại sao mắt em đầy trứng cá, tại sao tự nhiên mắt em mờ đi vân vân, hãy hỏi Thế Nam, bạn ngọc sẽ được giải đáp và được chỉ dẫn cách chữa. Câu hỏi nên viết gọn.

Bây giờ, trước khi trở tài chữa bệnh mới lớn, bạn ngọc hãy nghe Thế Nam tâm sự tại sao Lão Ngoan Đồng thích mếm mộ tuổi trẻ.

LỜI NÓI ĐẦU

Tôi viết những dòng chữ này vì một niềm tin chắc chắn rằng: tôi đã được một số đông đảo các bạn trẻ đời tôi, những bạn đọc giả nhỏ tuổi như đây sức sống của tờ tuần báo dành riêng cho Tuổi Ngọc.

Muốn viết cho tuổi trẻ ngày mai thì mình thì đã đứng bóng... Tôi tự hỏi mình còn có gì để nói với những người bạn vừa khởi hành ở tận đầu đường đời bên kia. Trong khi mình thì đã nhàn người bộ hành gối mỏi gần tới đích cuối đường bên này; mình nhìn lại phía họ chỉ còn thấy lẫn lộn như một chòm sao trong sáng đang lấp lánh yêu đời những chòm sao ấy xa tấp đối với mình. Vậy thì biết có còn gì « đồng điệu » mà « cảm thông » với nhau nữa chăng?

Vâng! Các bạn trẻ, các bạn đã mang sẵn trên người và trong tâm hồn các bạn cái « trẻ », các bạn hàng giờ hàng phút

đang đung chạm, hít thở, suy nghĩ cái trẻ ». Thế mà tôi lại muốn tâm sự với tuổi trẻ thì e khó tâm sự quá. Có lẽ, các bạn sẽ ngạc nhiên mà tự hỏi như vậy?

Tôi cũng đã đắn đo suy nghĩ về công việc này của mình, và cũng sợ nó trở thành thừa thãi vô ích, nếu không muốn nói là ngằn ngoạc lạc chỗ... Song, càng suy nghĩ, tôi càng thấy hứng khởi để quyết định:

Tôi phải nói với các bạn các vấn đề của các bạn.

Tại sao?

Bởi lẽ cuộc sống đã đầy bí mật mà tuổi trẻ của các bạn lại còn nhiều bí mật hơn. Đúng như vậy. Giữa quả trứng và con gà. Con gà đã định thành rồi chỉ còn chờ việc bới đất tìm sâu và cục ta cục tác. Chứ, quả trứng im lìm kia, nó sẽ thành cái gì, đâu là con đường định mệnh của nó? Ai biết?

Vậy tuổi trẻ bí mật vì nó là một cái gì chưa thành, một cái gì có khả năng biến hóa tốt độ, một cái gì đang chờ đợi để thành cố định.

Thế chất của các bạn, chỉ cần có một chút khéo léo, kịp thời, là đã có thể tạo nên mọi hình thù kỳ mỹ.

Đề lẽ mười tuổi nữa, thân thể các bạn đã chai cứng, thần trí đã khô cứng, cuộc đời như thế là ổn định rồi đó và là ổn định mãi mãi. Vì như bức tượng đã đặt lên bệ rồi, đã khắc xong những đường nét, đã chạm khắc thành rồi.

Các bạn trẻ, còn có gì để trông đợi nữa đâu!

Thành ra, tôi có nói với các bạn những vấn đề của tuổi trẻ hôm nay, may ra thì mới kịp — Không lẽ ai lại để nói chuyện « vấn đề chọn lựa hôn nhân » với những kẻ đã có vợ có chồng hay « vấn đề trường sinh » với những người gần kề miệng lỗ.

Có các bạn chẳng thấy gì bí mật ở tuổi trẻ, mờ tóc xanh xanh óng ả, làn

da mơn mớn, đôi mắt pha lê, nụ cười hoa nở, gặp hàng ngày, thấy ở mọi chỗ trên mình quanh mình, thì còn có gì bí mật? Đúng. Ít có ai còn lạ với mình. Thế nhưng giả dụ bây giờ có một biến cố nhỏ nhặt xảy đến, thí dụ, một cái xương cá mắc vào cổ họng để bạn phải há rộng mồm cổ soi họng trong gương. Khi ấy, nhìn cái lỗ tròn nhỏ sâu thẳm thẳm đi vào trong thân thể, bạn mới thấy, trong cái ống tối tăm ấy đang có một cái gì huyền bí. Đó là về thể xác.

Còn về tâm hồn? Bạn có thể mới đây vừa bị lúng túng trước mặt một người tưởng như không có gì đáng quan hệ. Bạn đã đỏ mặt, đã ăn nói vụng về, có khi đã vấp ngã... Bạn thấy rõ rệt là lúc ấy tâm hồn bạn đã vấp vấp bất thường. Tại sao?

Chỉ tại nơi tâm linh con người cũng ví như một đáy biển tăm tối, có đá ngầm, có sóng cuộn, có lúc bình lặng, có lúc phong ba. Không dễ gì hiểu được hết thảy các hiện tượng!

Con người chúng ta đáng coi như một cái máy vô cùng phức tạp — phức tạp ở cả hai phần thể xác lẫn tâm hồn — đã đành mà còn phức tạp ở chỗ đây là một cái máy có khả năng biến đổi rộng lớn. Vậy tất cả những nguyên nhân làm nó biến đổi sẽ trở thành những vấn đề và sẽ được bàn dần tới trong mục báo này mà tòa soạn đặt tên là Bệnh Mới Lớn.

Các bạn trẻ!

Các bạn hiện là một sức mạnh. Chúng tôi muốn chỉ cho các bạn cách nào để lợi dụng sức mạnh đó.

Các bạn hiện là một nguồn vui. Chúng tôi muốn bàn với các bạn cách nào để làm tăng nguồn vui đó.

Các bạn hiện trong trắng. Chúng tôi muốn làm thế nào để giữ mãi cho các bạn và cho đời cái ánh sáng hào quang quý báu đó.

ÁI HOA

các em

ở trường vương

Những chiều bướm bướm Trường Vương
Vờ vờ bay ra rợp cả đường
Nắng nhỏ không làm phai má thắm
Vào đời nguyên vẹn một làn hương
Mắt xanh mộng ước đẹp như lòng
Tình giọt sương bình minh rất trong
Này hỏi giùm tôi cô áo trắng
Khi mùa thu tới có buồn không
Môi đỏ chưa hề quen phấn son
Bảo cho cô hãy giữ tâm hồn
Phấn son nó bắt già niên thiếu
Quen nó đi rồi cô héo hon
Tuổi của cô là tuổi đẹp thơ
Bóng hoa mộng đợi trái mơ chờ
Coi chừng chút khói vương vào mắt
Mây ở hồn cô sẽ hóa mưa

TƯỜNG VI

các em

ở lê văn duyệt

Buổi sáng đàn bướm bướm tới trường
Đậu trên ghế học mắt lơ vương
Con chim vườn lạ ngoài khung cửa
Đang hát bài gì sao dễ thương
Cô đã mơ gì cô biết không
Nắng bên ngoài rực rỡ vô cùng
Tôi van nắng ấy đừng gay gắt
Cho má cô em mãi ửng hồng
Đừng có bao giờ đứng trước gương
Ngắm mình và tưởng sắp xa trường
Hãy là hoa nhè là hoa nhè
Hoa học trò hoa thơm ngát hương
Hãy nhớ giùm tôi nếu hết hè
Sân trường có độc mấy cây me
Là cô đã bỏ trường, thôi học
Tôi sẽ buồn khi nghe tiếng ve

TỪ KẾ TƯỜNG

các em học ở

gia long

Chiều nay theo nắng rất nhưng
Theo cây lá trái một vùng tịch liêu
Anh đi với một cuộc liêu
Nghe hơi đất vỡ những điều nhớ thương
Các em đứng trước cổng trường
Áo bay quá mỏng con đường quá thơm
Bầy chim nhỏ đợi trong hồn
Đã kêu anh gửi nụ hôn thật nồng
Cơn mưa nở hết tình không
Cho anh lỡ bước phiêu bồng đến đây
Các em cũng nhẹ như ngày
Ở trên lá bụi cây dài kiếp xưa
Anh chờ đề trái lòng thưa
Đôi tay mới chẻ một mùa tóc thơm.

trong nhật ký của quỳnh

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

1

thứ hai, 15-2

Hôm nay tôi vừa vặn mười sáu. Thời gian, từ bao giờ vẫn chỉ là tiếng hỏi han vô tình đối với tôi. Buổi tối khi trở lại bàn học, tôi giật mình một chút lúc thấy cái gói đề lù lù trên đó, với hàng chữ: « Mua cho con bé lăm miệng ngày thêm một tuổi ». Anh Uy. Những chữ của anh viết nguệch ngoạc trên tờ giấy gói của tiệm sách. Những cuốn sách. Tôi gỡ tờ giấy ra. Vài ba cuốn truyện, một cuốn thơ và một cuốn sách dạy cắm hoa. Anh Uy sao bỗng đứng hôm nay lại vẽ chuyện nhớ tôi sinh nhật con bé lăm miệng thế nhỉ. Bình thường ông ta quên tuốt lướt cả những chuyện đáng lẽ phải nhớ tới ba bốn bận, chẳng hạn như đã mặc quần áo dắt xe ra khỏi cổng rồi mới nhớ buổi sáng đánh răng mà quên rửa mặt. Có lẽ cái ông này lại đỡ chứng gì đây. Tôi lăm bằm một mình với cái ý nghĩ thú vị là, hay ông anh mình vừa « giết » được người yêu nào trong mộng nên yêu đời chẳng. Có thể lắm. Tôi lật một trang của cuốn thơ, có một bài thơ đã đến đúng hẹn làm tôi xao động

BÔNG HOA CHỜNG ĐẦU

CHÙM HOA TRẮNG

Tôi một mùa nào đó, trong vườn tâm hồn người bỗng nở một bông hoa đầu. Có lẽ vào một mùa xuân kỷ hện. Bông hoa nở to thắm như môi người mộng đỏ và cành lá mướt như mắt người xanh hy vọng. Và từ buổi sáng đó, người biết yêu.

Trong vườn kỷ niệm này, mời bạn tưới lại bông hoa tình đầu của bạn.

Thời gian, đã vừa đủ xa để những dáng dấp của kỷ niệm tôi ngả màu tím. Dù tâm hồn tôi là cái nôi lúc nào cũng muốn đu đưa để đỡ dành hoài kỷ niệm, xanh mãi như lúc ban đầu. Song bây giờ rộn một phần, cuộc sống chen chúc vất vả náo nhiệt của mọi tiếng động, động cơ xe, động cơ máy bay, cùng những tiếng bom, tiếng đại bác đã biến thành phố mỗi ngày một thêm bé nhỏ nong nạc một bầu không khí chen chúc chạy đua. Đó là một phần lớn của nỗi do tại sao những ngọn cỏ trong các công viên thành phố không còn xanh tươi, không biết đến bao giờ mới thêm xanh lại. Tất cả đã làm cho chúng ta héo hắt mất nhiều kỷ niệm, riêng tôi, đã dần dần quên biết bao những điều yêu dấu và lãng quên.

2

nhiều. Em tinh khiết vào xuân mười sáu tuổi. Em kiêu sa như một vị thiên thần. Mắt dầy thì lông lọng tóc mây buông. Tròn e ấp một bờ vai bé nhỏ... Em chưa buồn vì chưa yêu đắm đuối. Chưa hận hờ vì chưa có tình nhân. Chưa viết thư đầu vì chưa có ai mong. Dù vẫn ước làm người yêu một thuở.

Tôi nhớ mang máng là bài thơ này đã đăng trong giai phẩm xuân của trường nào đó, tác giả ký tên một chữ: Tuấn, dưới mở ngoặc: Người Yêu Thị Nghè. Tôi vừa lớn lên với bài thơ đến đúng hện. Thời gian, đến một chu kỳ nào đó, cũng biết chuyện trò với tuổi người rộn ràng, đắm thắm, bất chợt như hôm nay. Tôi muốn được đứng lên và mở tất cả các cửa sổ trong phòng, hoặc tìm cái gương để nhìn những ngón tay mình rời rậm trên tóc, trên mắt, trên má, trên môi, để thấy rõ ràng mình đang lớn lên.

Hôm nay tôi vừa vặn mười sáu. Có bao nhiêu đứa bạn đã cùng tuổi với tôi trong năm nay, tôi nghĩ vơ vẩn thế. Và cầm cây bút viết con số 1 với con số 6 to chiếm hết tờ giấy nháp.

Còn lại, có chăng là Chuyên, người con gái đầu tiên đi qua đời tôi.

Năm ấy, nghĩa là bảy năm trước, khi tôi mười bảy tuổi, học đệ tam. Cái thuở mười bảy của tôi còn khô khạo và vụng dại như một đứa trẻ. Tôi đã gặp Chuyên. Một buổi sáng tôi tới trường muộn, muộn lắm, bởi cái đồng hồ nhà tôi ưa chết bất tử. Đã thế, cái xe đạp của tôi lại còn có tật, hễ cứ đạp nhanh là tuột xích. Mới đi được chừng nửa đường mà hai bàn tay tôi đã đen ngòm dầu nhớt như một chú thợ sửa xe — Mỗi lần tuột xích là mỗi lần đạp lè và nhảy xuống cong lưng hí hục ráp mắt xích khớp vào răng của cái « đĩa » rồi nhắc bổng bánh xe đạp « pê đan » quay đi một vòng trước khi leo lên lưng, con ngựa già nua khốn khổ ấy, lại còng lưng đạp. Sốt ruột quá cho hai giờ Toán học trò ban B đã đốt toán mà còn lười nữa thì năm sau sao mà thi nổi.

Đi học, cứ mỗi lần tới con đường Thống Nhất thênh thang là có thể biết tới trường sớm hay trễ. Con đường Thống Nhất, khi những hàng me bên đường còn thích xanh lá, còn thích rắc những cánh hoa me bé tí tưng lên những mái tóc của các cô học trò ngang qua, con đường Thống Nhất dạo ấy không có những hàng rào kẽm gai hay những « con ngựa gỗ » kéo ra giữa đường, Con đường ấy vào những giờ tới trường, tan trường ngập những tà áo trắng của học trò Trưng Vương và màu đồng phục xanh của trường Võ Trường Toản. Tôi con đường Thống Nhất, nếu thấy thừa bóng học trò thì đã muộn, Buổi sáng ấy, khi sang đường Thống Nhất, tôi không còn thấy một ai. Tôi trường trễ 15 phút thì bị cấm túc, « cúp cua » cả buổi học lại là một vấn đề nan giải hơn. Tôi cầm đầu đạp thật lực, khi gần tới ngã rẽ sang đường Nguyễn Bình Khiêm, một khúc

3

thứ ba 16-2

Một ngày, tôi thử với những giọng thơ của « Người Yêu Thị Nghè » Tôi lấy giấy ra chép lại bài thơ « Mùa Xuân 16 » ấy và gửi cho Thục Oanh. Con nhỏ đáng ghét làm tôi cụt hứng với câu « Khéo mơ mộng » Từ giữa mảy, Thục Oanh ạ, mảy không biết hện với tao. Tôi muốn giận con nhỏ thường chia ngọt sẻ chua cùng... kẹo cùng ô-mai với tôi từ năm học trước quá. Tôi đã định thông báo cho cả bọn là tao vừa 16 tuổi hôm qua để nghe bọn nó xỉa xói, thế mà xấu không mời người ta, bây giờ còn kíp, ăn bò bía đi. Dĩ nhiên là tôi phải có sẵn trong cặp vài trăm đề chiều bọn nó. Năm ngoái, đúng ngày sinh nhật của tôi, con Triết bảo, Ê Quỳnh có thể học sinh đó chứ. Để làm gì vậy. Ơ hay, cảnh sát xét tuổi quân dịch mà. Cả bọn cười bu lại. Đúng kế hoạch của Triết, khi cầm lấy thẻ học sinh của tôi nó tuyển bố: Hôm nay sinh nhật của con Quỳnh các bạn ơi. 15-2. Khám phá của Triết thực là có chủ mưu từ trước. Thời gian,

đường ngắn trước khi vào trường, cái xe tàn tệ của tôi lại bắt tôi đáp lễ thêm lần nữa. Thật là khổ hết sức, tôi bực bội làm lại các động tác với dầu mỡ, với các mắt xích đã hành hạ tôi suốt quãng đường. Chính lúc ấy là cái giây phút đầu tiên trong cuộc đời tôi, khi tôi vừa ngừng lên thì gặp nàng. Người con gái nhỏ có mái tóc cột bằng những sợi len ấy, nàng ôm cặp khép nép đi sát vào bờ rào của tòa dinh thự cao. Nàng khẽ nhìn tôi khi ngang qua, đôi mắt rộng và ướt như mắt một con nai sao, nàng chớp nhanh rồi vội vã cúi xuống. Những cành lá me xanh mượt của mùa mưa mới như sà xuống trên đầu tôi, xao động lạ thường. Có lẽ máu tôi đã kéo đầy lên mặt lúc ấy, còn đôi tay bé bết dầu mỡ đen thui của tôi thì thật là thảm, sao nó làm tôi ngượng hết sức nói làm sao nỗi sự thừa thãi ấy. Đã định lên xe đi, tôi lại cầm đầu xuống như người tiếp tục

sửa, chùng cho đến khi nàng rẽ vào con đường Nguyễn Bình Khiêm và đi qua trường tôi một quãng xa, tôi mới lên xe đi.

May cho tôi hôm đó là giáo sư Toàn nghỉ. Nhưng hai giờ sinh ngữ sau tôi cũng chẳng học được một chữ. Đôi mắt người con gái gặp ban sáng lúc nào cũng mở rộng ra trên các trang vở của tôi.

Mười bảy tuổi của tôi, bắt đầu bằng buổi sáng hôm đó. Và nàng, người con gái đã đem đến cho tôi xao xuyên đầu. Về nhà tôi bắt đầu làm một thứ thư sinh Tú Uyên Tú Uyên trong truyện, trong thơ tôi học thuộc nào còn có may mắn là có khiếm thi họa, biết làm thơ hay nhờ Tiên và lại hình ảnh Giáng Kiều để mơ mộng chủ tôi, thứ học trò ban B chỉ có bút thước và compas để kẻ những đường thẳng và vẽ những vòng tròn. Những vòng tròn hay những đường thẳng thì tôi cũng

không gặp lại được người con gái của buổi sáng hôm nào tôi đi học trễ. Có những giờ ra chơi hay những giờ tan học, tôi đứng ở những bậc thang nhìn con đường Nguyễn Bình Khiêm qua vòm cửa sổ rộng, tôi mong được thấy người con gái ấy ngang qua. Nếu tôi thấy nàng, tôi tự hỏi thế, thì tôi có cái can đảm để theo nàng không, dù là ở xa xa? Tôi có cả ý nghĩ là tới đợi trước cửa trường nàng, chờ giờ tan học. Bạn bè tôi có thể làm được những điều đó, còn tôi thì không. Mười bảy tuổi của tôi, tôi vẫn còn là học trò yếu đuối, nhút nhát và khờ dại.

Người con gái có đôi mắt rộng và ướt như mắt con nai sao ấy, tưởng đã bước nhẹ nhàng qua những trang vở lòng của tâm hồn tôi, nhưng bất chợt nàng trở lại. Buổi chiều tôi thấy nàng trong sân nhà Khoa, tôi ngỡ ngàng, có lẽ, y như cái bờ ngõ của chàng Thư Sinh thấy

Giáng Kiều từ trong tranh bước ra, cuống quýt, rộn rã.

Khoa với tôi, bạn cùng lớp từ những năm trước, không thân, nên khi mỗi đứa theo một ban, không cùng lớp, chúng tôi ít khi còn gặp nhau. Tình cờ tôi gặp Khoa ở phố, Khoa rủ tôi về nhà hắn chơi. Tôi không ngờ gặp lại nàng. Người con gái nhìn tôi khép nép buổi sáng nào trên đường Thống Nhất chính là Chuyên, em gái của Khoa.

Những đường kẻ, những vòng tròn của học trò bạn B bắt đầu cuống quýt, rối rắm, ngang dọc, đan lấy nhau, chồng chất lên nhau một cách khờ khạo. Tôi « tự nhiên », bắt thân với Khoa. Tôi tới nhà Khoa luôn, nhưng cả đám bảy bạn tôi cũng chẳng gọi chuyện gì để nói với Chuyên, ngoài một điều duy nhất là biết được tên nàng. Chuyên. Chữ « C » hoa vượn cao trong tuổi mới lớn của tôi. Chữ « C » hoa tôi thường

4

năm ấy vẫn chỉ là tiếng hỏi han vô tình, nếu triết không nhắc, có lẽ tôi cũng chẳng bao giờ nhớ ra. Tôi không có thói quen mừng sinh nhật mình ồn ào như bạn bè. Con Xuân con Thúy xúm vào, sinh nhật thì phải có gì chứ. Một chầu kem Thiên Thai đi nhỏ. Tôi báo tin buồn cho cả bọn bằng cách cho tụi nó thanh tra cặp, chỉ còn 60 đồng, đề nợ Thiên Thai bữa khác. Đám bạn thiếu điều muốn làm loạn lên. Không nợ được, việc gì có thể làm hôm nay không nên để đến ngày mai. Thế là giờ ra chơi tôi phải đem biểu anh-chàng-khôi-ngô-tiến-tú-bán-cà-rem ở cổng trường hết 60 đồng để chàng ta « phát chẩn » cho mỗi đứa một cây cà rem mà mút chùn chụt với nhau. Nghĩ lại cũng thấy vui vui.

Một năm, rơi đi nhẹ nhàng, nó làm tôi giật mình trong buổi sáng nay, khi tôi nhìn mình trong tấm gương lúc rửa mặt. Tôi đã trở thành một cô gái? Ý nghĩ thoáng qua ấy cũng đủ làm tôi nóng ran mặt trên những bậc thang. Anh Uy đi xuống tóc tai bù xù nói với tôi, cái con bé này sao hôm nay dậy sớm hơn anh mày vậy. Tôi bảo tôi dậy để học

5

thuộc một bài vạn vật rời cơ. Nay, cái đám sách của anh cho tối hôm qua hạng hết, có mỗi cuốn thơ là Quỳnh thích. Anh Uy nháy mắt, thế cũng là có điếm rồi, ăn điếm của các cô khó quá. Anh làm một cử chỉ vượn vai trước khi rúc mặt xuống cái lavabo nước đang chảy. Tôi vẫn đứng tí tay vào lan can cầu thang nói, anh còn cần gì con bé này nữa, chị Hạnh coi bộ chịu... đá lòng nheo với anh rồi đó. Bậy nào, bậy nào, cái con này ăn nói thế... mẹ biết mắng cho bây giờ. Chao ơi, tôi kêu lên, làm bộ như... con chai mới lớn dzậy. Khỉ ả, anh Uy mắng tôi, lâu lắm ta không ký đầu mi, mi hỗn quá đó nhé.

Tuần trước tôi gặp chị Hạnh trên phố, trong một tiệm bán vải, tôi nghiệp tôi quá đó chứ, tôi cứ phải đứng trước chiếc gương lớn trong cửa tiệm để nói chuyện với chị mà biết chắc là mình chỉ là thứ lọ lem trước chị, trước gương. Tôi nghĩ thầm, hèn chi ông anh mình mết bả là

(Xem tiếp trang 43)

QUỲNH GIAO VÀ CÁC EM

Một buổi sáng chủ nhật, đứng xớ rờ ở hậu trường rạp Rex nhân dịp Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Việt Nam tổ chức buổi ca nhạc lấy tiền giúp đồng bào nạn nhân bão lụt miền Trung, có cô bé vỗ vào lưng tôi, toét miệng cười :

— Chú còn nhớ cháu không ?

Cô bé đeo lông mày giả, đánh phấn làm tôi khó nhận ra :

— Ti ti đây mà ! Chú chóng quên thật.

Tôi « à » một tiếng để moi trí nhớ.

— Cháu làm gì ở đây ?

Cô bé « ti ti » của mười hai năm về trước chưa kịp trả lời thì chị cô ta, Quỳnh Giao chạy đến :

— Chắc chú phải nhớ cháu ?

Tôi nói :

— Đoàn Trang. Cháu hát hay, nổi tiếng, không cần quen biết cũng phải nhớ cháu. Đạo này đồng người hát ghê đi thôi. Nhưng hát để chú nhớ tên người hát và bài hát thì ít quá.

Quỳnh Giao hóm hỉnh :

— Trong số « ít quá » có cháu không ?

Tôi đáp :

— Bất buộc.

Thế là, tôi được vây quanh bởi bốn cô con gái mà một vừa già từ thời con gái.

— Ban *Bốn Phương* đó, chú ạ ! Ti ti Ti cung và Ti xiu.

Ti ti hỏi :

— Chú nhớ chưa ?

Nhờ rồi, những tác phẩm muôn thuở của Minh Trang và Dương Thiệu Tước. Bây giờ, người ta chỉ biết Quỳnh Giao và các em gái của nàng là Vân Khanh, Vân Hòa, Vân Quỳnh hợp lại thành ban *Bốn Phương*. Sao lại *Bốn Phương* ? Ông J. Marcel vốn nổi danh vì nhiều sáng kiến nhưng ông đã gồm bốn ái nữ của danh ca Minh Trang và nhạc sư Dương Thiệu Tước thành ban *Bốn Phương* một các vội vàng. Quỳnh Giao, Vân Khanh, Vân Quỳnh, Vân Hòa không phải là bốn người xa lạ gặp nhau đến từ bốn phương. Họ đến từ một phương. Chỉ có một phương. Và đó là phương Tình Yêu. Những đứa con của tình yêu và nghệ thuật ra đời, lớn lên bằng điệu ru tuyệt diệu của « má » Minh Trang và bằng điệu nhạc của « ba » Dương Thiệu Tước. Lớn hơn những đứa con của tình yêu và nghệ thuật muốn khơi sâu dòng suối, muốn cho nước ở dòng suối nghệ thuật mãi mãi chảy xuôi chảy xa vào lòng người đời, vào hồn người đời. Và « chúng nó » đi hát. Những giọng hát quyến luyến nhau. Hoặc những giọng hát phụ họa cho một giọng hát vừa cao, trầm lắng. Nhưng bao giờ cũng quá tuyệt. Như tình thương yêu thấm thiết của họ. Quỳnh Giao và các em chỉ hát nhạc Việt.

Nghe riêng Quỳnh Giao hát, người tưởng Minh Trang vẫn là Minh Trang thực nào. Nhà văn Nguyễn Mạnh Côn phải biểu :

— Quỳnh Giao hát giống mẹ như hệt.

Minh Trang không hát nữa. « B ngoại » Minh Trang chỉ còn ru Quỳnh Giao con ngủ mỗi khi cháu khóc. Và « ông nội, ông ngoại » Dương Thiệu Tước đứng nhìn giòng suối « *Ngọc Lan* » (tên một bản nhạc bất hủ của Dương Thiệu Tước) đứng nghe *Tiếng Xưa* (cũng là tên bản nhạc khó quên của Dương Thiệu Tước) chảy róc rách, luồn vào tâm tưởng. Bằng tiếng hát của Trang của Ti ti của Ti cung của Ti xiu, con bé cao những 1 thước 65. Cả gia đình Minh Trang- Thiệu Tước

suối đời, chỉ lo làm đẹp cuộc đời bằng nghệ thuật, làm dịu lòng người bằng tiếng nhạc, lời ca.

Khi nghe Quỳnh Giao và các em hát, phải hiểu thế. Phải hiểu trong tiếng hát thấm thiết tình thương quyến luyến nhau còn vấn vương tâm hồn Minh Trang — Dương Thiệu Tước. Tôi chợt nhớ căn nhà nhỏ bé ngõ D ở cư xá Chu Mạnh Trinh, Phú Nhuận. Căn nhà, bây giờ, gia đình Nam Châu — Kim Cúc cư ngụ. Bạn biết con voi già của nền cải lương Nam Kỳ chứ ? Năm Châu đó. Mười hai năm trước, tôi sống ở ngõ D, đối diện căn nhà của Dương Thiệu Tước. Bây giờ, dĩ nhiên, Trang chưa là Quỳnh Giao. Cô bé trên mười tuổi hồn nhiên, nhí nhảnh. Bây giờ vẫn hồn nhiên. Và, dù đã nổi tiếng, Quỳnh Giao rất khiêm tốn, dễ thương. Bởi thế, con chim nhỏ bé của ông hai Hoán mãi mãi bé nhỏ.

Quỳnh Giao học ở trung học Trường Sơn. Về nhà, buổi sách là ngồi trước cây dương cầm. Cô bé say mê tập dượt. Thoạt đầu, tiếng đàn giống trái cây xanh. Chua và ghê răng. Rồi tiếng đàn chín dần như trái cây chín dần. Vàng đẹp. Nghe Quỳnh Giao dạo nhạc tưởng đang ăn trái chín cây ngon ngọt. Bởi vì Quỳnh Giao đã tốt nghiệp dương cầm tại Trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ. Khi Trang dượt đàn, Ti ti, Ti cung tranh nhau đồ chơi chỉ choé. Cháu còn nhớ không, Ti ti ? Cháu còn nhớ cái cư xá đây rầy Thái sơn văn nghệ mà, ngày xưa, cháu đã sống ở đó ? Căn nhà cháu là Vân Quang. Đầu ngõ D nhà cháu là Hoàng Anh Tuấn. Ngõ E có Phạm Duy. Ngõ B có Nguyễn Mạnh Côn. Vân vân. Nếu Phạm Duy có *The Dreamers* thì ba mà cháu có *Bốn Phương*. Chú không thích *Bốn Phương*. Phải đổi lại. Đổi ngay lập tức. Tạm thời, chú gọi sự tiếp nối tài hoa của ba má cháu là *Quỳnh Giao và các em*. Nếu chú được phép đặt tên hay nếu chú cũng là chủ một phòng trà, chú sẽ đặt là ban hợp ca *Yêu Thương*. Các cháu ra đời bởi tình yêu, lớn lên bằng tình yêu, cất tiếng ca, chú muốn đề ngợi ca tình yêu.

Cuộc đời mỗi ngày một chùng chát ưu phiền, thù hận. Những giọng hát yêu thương quấn quýt lấy nhau là để hát

VŨ THIÊN CHƯƠNG

cho tình yêu. Chỉ vì tình yêu. Hát cho cuộc đời lên hương, cho lòng người dịu nhẹ, cho ưu phiền tan loãng, cho thù hận lẫn trốn. Hát không phải để cho người nghe khó chịu, tức tối. Mà ca sĩ bây giờ, phần đông, hát khiến người nghe không muốn nghe hát. *Quỳnh Giao và các em* đã hát và còn hát cho người nghe muốn nghe, thèm nghe, cần nghe.

— Chú phải viết một bài giới thiệu *Bốn Phương* đấy nghe, chú.

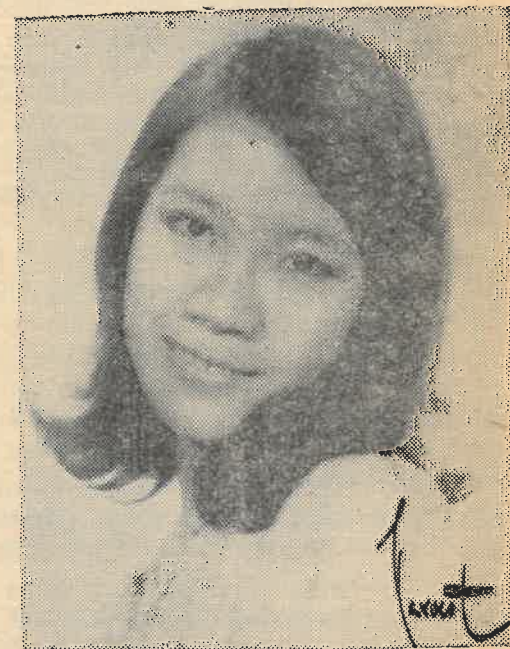
Ti ti Vân Khanh nũng nịu. Tôi vỗ vai cô bé :

— Chú sẽ viết. Để chú làm một tờ báo « sạch sẽ ». Chú, viết về các cháu ở tờ báo chú đang viết, cháu sẽ thất vọng. Báo của chú đang xuất bản « mắt dày » lắm.

Quỳnh Giao hỏi :

— Chú định viết ra sao ?

Như thế này : Quỳnh Giao biết hai tiếng hát học trò Thẻ Tàn, Hồng Hảo chứ ? Hai nàng ca sĩ, ngày xưa, đã làm khốn khổ nhiều cậu trai mới lớn. Họ « theo

Quỳnh Giao, một loài chim nhỏ bé

chồng bỏ cuộc chơi » từ lâu rồi. Họ không hát, không còn hát nữa. Nhưng những cậu trai dưới và trên bốn mươi tuổi vẫn còn nhớ giọng hát của họ, còn nhớ tên và... (Khó nói quá!) Tại sao? Vì, Thế Tân, Hồng Hảo chưa một lần hát đại nhạc hội, phòng trà. Họ chỉ hát ở sân khấu trong những dịp hát làm phúc.

Nhiều ca sĩ đã nổi danh nhờ đại nhạc hội, phòng trà. Rất tiếc, những nơi đó, những người thẩm định giá trị nghệ thuật chỉ tới để uống nước, tán dóc. Nhiều danh ca nổi danh, nhiều

giọng hát vàng mười của đài phát thanh đã bị phòng trà giết chết tên tuổi. Những giọng hát truyền cảm, sang trọng bị phòng trà quyến rũ, ít lâu sau, giọng hát truyền cảm, giọng hát của một nghệ sĩ chỉ còn là giọng hát của một thợ hát.

Tôi không muốn tên tuổi Quỳnh Giao bị đồng hóa với tên tuổi Phương Hồng Quế, Phương Hồng Ngọc. Tôi thành thực không muốn thế. Khốn nỗi, nghệ thuật không thể làm bằng nước lạnh. Mà đài phát thanh người ta trả lương cho danh ca chỉ đủ mua son phấn!

QUỲNH GIAO HÁT CẢ NGOÀI ĐỜI

Dù là 12 giờ 30 trưa nắng, ca sĩ Quỳnh Giao đã vui vẻ bằng lòng khi tôi tự giới thiệu trong điện thoại và ngỏ ý muốn được gặp cô.

Theo địa chỉ được chính ca sĩ Quỳnh Giao cho biết, tôi đến đường Đặng Dung. Trong 5 phút ngắn ngủi tiếp xúc lần thứ nhất, nhìn rõ ca sĩ Quỳnh Giao, tôi được tiếp đón một cách rất thành thật.

Trong khi hỏi về những điều mà tôi muốn biết, tôi đã được Quỳnh Giao trả lời rất bén nhạy, ngắn gọn. Khi tôi nói ngoài Thái Thanh tôi còn thích nghe Quỳnh Giao hát, nhất là về đêm khuya, Quỳnh Giao đã khiêm tốn đủ duyên dáng để cảm ơn một thỉnh giả tự bày tỏ.

Trong 5 phút gặp Quỳnh Giao lần thứ nhất, tôi đã cảm thấy Quỳnh Giao ngoài đời duyên dáng hơn Quỳnh Giao trên màn ảnh nhỏ, và trên sân khấu Ritz trước đây.

Lắng nghe, trả lời đúng câu hỏi người ta đặt ra, Quỳnh Giao, với lần gặp thứ nhất, dù chỉ trong 5 phút, cho tôi một cảm tưởng hoàn toàn tốt đẹp.

Khi trả lời về ban Bốn Phương, Quỳnh Giao nói: «Chỉ hát nhạc Việt Nam. Không ngoại quốc». Cách nhấn mạnh trong khi đối thoại ở những chữ «không ngoại quốc» của Quỳnh Giao cho thấy Quỳnh Giao còn rất trẻ và nhanh nhẹn.

Tôi có cảm tưởng như Quỳnh Giao là một con chim họa mi. Vóc dáng mảnh khảnh, vóc hạc, tiếng nói, câu, cách nói phối hợp lại làm người đối diện không thể không nghĩ Quỳnh Giao là ca sĩ cả ở ngoài đời.

Nghe Quỳnh Giao hát, tôi đã «chịu đựng được», gặp Quỳnh Giao tôi càng quý mến Quỳnh Giao hơn.

NGUYỄN MAI

truyện dài VŨ MỘNG LONG

1

Người tùy phái già hỏi tôi:

— Thầy bị đổi xuống đây à?

Tôi lắc đầu:

— Không, tôi chọn trường này.

Người tùy phái tỏ vẻ ái ngại. Ông ta nhìn tôi, muốn nói chuyện gì đó nhưng lại ngập ngừng. Cuối cùng, ông ta rót nước mời tôi uống và để tôi ngồi một mình chờ ông hiệu trưởng. Qua khung cửa văn phòng, tôi có thể ngó ra sân trường. Vài cậu học trò, miệng ngậm thuốc lá, lưng thưng bước dưới nắng lửa. Cỏ sân khô cháy. Tóc họ chắc cũng bị khô cháy. Và tôi biết đây là những cậu học trò bỏ ngang giờ học. Tôi rời rời trường cao đẳng sư phạm, tuổi nghề vừa ăn thối nôi. Năm ngoái, tôi dạy ở một tỉnh miền Đông, dân chúng sống bằng nghề chài lưới. Học trò của tôi, phần đông, con nhà nghèo nên rất chăm chỉ. Khi người ta mơ ước thoát khỏi cuộc đời cùng cực, người ta thường gắng sức phấn đấu. Và cuộc phấn đấu làm người ta say mê. Những cậu học trò của tôi không chịu chấp nhận số phận hẩm hiu của phụ huynh họ. Qua vài lần tâm sự, tôi hiểu họ muốn bãi bỏ của họ sẽ có nhiều tàu đánh cá thay cho những chiếc ghe chài nhỏ bé để bị sóng gió vùi dập ngoài khơi. Và chính họ sẽ lái những chiếc tàu đánh cá tối tân, sẽ biến tỉnh lỵ buồn hiu hắt của họ thành nơi trù phú. Như thế, chỉ còn cách duy nhất là đầu tư tuổi trẻ của mình vào sự học.

Tôi yêu những người học trò ấy. Để khích lệ họ, tôi thích kể về tôi, một kẻ thân lập thân. Tôi đã phải bán báo suốt bảy năm trung học. Những người lơ xe bến xe đò Lục Tỉnh đều quen mặt tôi. Năm giờ sáng, tôi đạp xe chở chồng báo đến bến xe. Sáu giờ, tôi tới bãi tập võ. Hồi đó, sinh hoạt dễ dàng. Mỗi ngày bán báo

một giờ là dư tiền trả cơm trọ, sắm sửa quần áo sách vở. Tôi dành giùm tiền mua được cây vĩ cầm. Tôi nhớ đã ôm cây vĩ cầm về nhà trọ hôm tôi đọc thấy tên mình trúng tuyển vào Đại Học Sư Phạm ban Việt Văn. Lên đại học, có học bổng, chấm dứt nghề bán báo. Chỉ cần kiếm một chỗ kèm trẻ lấy tiền tiêu vặt. Tôi gặt tên học thêm ở Đại Học Văn Khoa.

Ngày sung sướng nhất đời tôi, ngày mà tôi cho rằng đã thực hiện được lời hứa với cha tôi, là ngày đầu tiên ngồi trong giảng đường đại học. Thuở sinh tiền đã một lần, lần ấy tôi còn bé lắm, cha tôi dẫn tôi qua khu đại học Hà Nội, ông cầm tay vô đất thiêng đối với thằng nhóc con, giọng ông run run « Bố ước ao lớn lên con sẽ học ở trường này ». Bây giờ, tôi không hiểu tại sao cha tôi xúc động. Mãi bây giờ tôi mới hiểu vì nhà tôi nghèo, cha tôi đã rướn với trái hạnh phúc quá cả tâm tay của ông. Trái hạnh phúc đã nằm gọn giữa bàn tay tôi. Nếu cha tôi chết mất, tôi sẽ bắt ông dẫn tôi đến trường Văn Khoa Sài Gòn, nắm chặt tay cha tôi và ông bết xúc động và thưa với ông « Con đã học ở trường này ». Tôi muốn sống trọn đoạn đầu đời. Mà không được. Ngồi trong giảng đường đại học, làm nhằm bài « Tôi đi học » của Thanh Tịnh, tôi đã khóc. Dưới đất lạnh, cha tôi không thể ngờ mà đưa trẻ nhà nghèo đã leo lên nổi cái bậc thang mơ ước của cha nó.

Kết luận những mẩu chuyện về tôi, luôn luôn, là có nhiều Châu Trí trí tuệ cuộc đời. Học trò của tôi thương tôi hơn và tin tưởng, một mai, họ sẽ lái những chiếc tàu đánh cá gắn ra đũa. Tôi cũng tưởng sẽ dạy ở đây mãi mãi, dù đang truyền chuyện về Sài Gòn, tôi vẫn tình nguyện gắn bó đời mình với đời những người học trò miền bề nghèo nàn này. Vì tôi thích, vài chục năm sau, một trong những người học trò của tôi sẽ tạo nên sự nghiệp vẻ vang, về thăm trường cũ, anh ta sẽ bắt chước ông Carnot : « Thưa thầy, con là X. đây, thầy còn nhớ con không ». Nhưng tôi phải rời tỉnh lỵ miền Đông vì một tai nạn nghề nghiệp ! Đầu niên học năm nay, tôi được Bộ Giáo Dục chỉ định làm chánh chủ khảo kỳ thi vào đệ nhất lấy lý do tôi vừa tốt nghiệp cao đẳng sư phạm vừa có cử nhân văn chương giáo khoa. Tôi chưa nhiều tuổi nghề so với ông hiệu trưởng và các đồng nghiệp khác, song tôi nhiều bằng cấp hơn họ. Bằng cấp nhiều không có nghĩa là kiến thức uyên bác. Nghề sư phạm đòi hỏi kinh nghiệm. Ở Việt Nam, mọi lãnh vực, người ta vẫn đánh giá trị tài năng qua bằng cấp. Đó đó xảy ra nạn kiêu khoa bằng. Và người ta cứ lầm tưởng khoa bằng là trí thức. Cho nên, muốn được xưng tụng là trí thức cần học hành như loài vẹt để đỡ đạt nhiều bằng cấp. Bằng cấp cao đứng trên bằng cấp thấp đứng dưới, bất chấp tuổi tác, kinh nghiệm nghề nghiệp và cuộc đời.

Trước ngày thi một tuần, ông hiệu trưởng mời tôi ăn cơm. Ông trao cho tôi danh sách ba chục thí sinh, yêu cầu làm nợ đề họ trúng tuyển. Tôi bảo ông chờ tôi suy nghĩ. Ông quả quyết ba chục thí sinh này toàn nhà nghèo đáng nâng đỡ. Tôi về, hỏi thăm vài phụ huynh học sinh tin cậy họ nói khác ông hiệu trưởng. Nghĩa là, ba chục thí sinh ông hiệu trưởng muốn ban ân huệ, đều là con của những thương gia giàu có trong thị xã. Tôi nghĩ ngay đến tôi, đứa trẻ con nhà nghèo, nghèo xưa, đã học môn người suốt ba tháng hè, đã vất vả quật ngã mấy chục đối thủ mới được vào đệ nhất trường công học miễn phí bảy năm. Nếu bị quật ngã, tôi không thể có ngày nay. Tôi phải cần trọng cái chức vụ của mình. Tôi đã làm việc trong phòng chánh chủ khảo mấy ngày đêm, nhờ tùy phái mua cơm ăn tại chỗ, coi lại mấy trăm bài thi. Ba chục thí sinh của ông hiệu trưởng gửi gắm bị loại bỏ vì bài thi của họ không xứng đáng, dù những bài thi này được cho điểm thật cao. Tôi phàn nàn

các giáo sư chấm thi. Ông hiệu trưởng bảo tôi nên biết điều. Ông ta dọa tôi rằng sau kỳ thi vào đệ nhất, tôi chỉ là giáo sư dưới quyền ông ta. Ngày tuyên bố kết quả, ông hiệu trưởng giận dữ. Ông đã xồng một áp phe bạc triệu.

Ông đề tâm thù tôi. Ông ta đã vận động với Bộ đổi tôi đi nơi khác. Tôi thừa biết ông đã báo cáo về tôi như nhục lấm. Bộ gọi tôi về. Tôi trình bày sự thật. Bất tiếc sự thật không mang lợi lộc cho cấp trên. Mặc dầu, Hội Phụ Huynh Học Sinh can thiệp giữ tôi, Bộ vẫn muốn tôi rời tỉnh lỵ miền Đông. Bộ còn ưu đãi tôi bằng cách, thay vì tống tôi lên Cao nguyên, lại để tôi chọn ba trường ở miền Tây. Và tôi đã chọn tỉnh miền Tây xa nhất.

Tách nước trên bàn ông hiệu trưởng đã nguội ngất. Người tùy phái già bước vào :

— Thầy dùng nước đi.

Tôi cảm ơn ông ta và hỏi.

— Thường thường, buổi chiều ông hiệu trưởng có đến văn phòng không ?

— Ông làm việc đúng giờ giấc.

— Tại sao chiều nay ?

— Chắc ông bận họp bên Ty Tiểu Học. Thầy xuống được mấy bữa rồi ?

— Một.

— Vậy gấp chi. Nghỉ cho khỏe đã.

— Tôi muốn dạy ngay.

— Thầy sẽ mệt à...

Tôi không hiểu ý nghĩa tiếng « mệt » của ông tùy phái già, bởi, nói xong câu « thầy sẽ mệt à », ông lại nhìn tôi tỏ vẻ ái ngại.

— Thầy biểu thầy chọn trường này à ?

— Phải.

— Không hề bị đổi chứ ?

— Không.

Ông tùy phái già hơi tò mò. Dường như, ông có cảm tình với tôi.

— Nói thiệt, tôi mà là thầy, tôi không thêm chọn trường này. Tôi mãn ở đây lâu rồi. Chưa hề thấy học trò hư đốn như bây giờ. Bọn nó là giặc. Mấy ông thầy trước bị bọn nó phá quá, dạy hết nổi, cây cọc xin đổi hết trơn.

Ông ta rụt rè :

— Nè thầy...

Tôi mỉm cười :

— Ông muốn dạy tôi vài kinh nghiệm chẳng ?

Ông tùy phái lễ độ :

— Đầu đám. Có điều thầy chớ nặng lời với bọn nó. Bọn đệ nhị B2 nhiều thằng dao búa...

Ông ta bỏ ngang chuyện bọn đệ nhị B2, hỏi tôi :

— Thầy trọ ở đâu ?

Tôi đáp :

— Hiện tôi đang thuê phòng khách sạn. Tôi sẽ kiếm một căn gác nhỏ gần trường.

Vừa lúc đó, có tiếng bánh xe hơi lăn trên lớp đá sỏi trước cửa văn phòng. Ông tùy phai vui mừng báo tin :

— Ông tới đó.

Và ông kiểm thêm cái tách, châm nước. Rồi bỏ ra ngoài. Ông hiệu trưởng bước vào. Tôi đứng dậy chào ông. Ông bắt tay tôi và mời tôi ngồi.

— Hy vọng đây không phải là giáo sư mới.

Ông mỉm cười sau câu nói mở đầu nên tôi biết ông thích khôi hài.

— Ông hiệu trưởng thất vọng rồi.

Ông nhún vai :

— Giáo sư mới à ? Người ta cứ gửi cho tôi những ông thầy trẻ măng rồi những ông thầy trẻ măng cứ bắt tội tôi ký đơn chấp thuận để các ông ấy bỏ rơi tôi. Ký và phê thật xấu dạng Bộ có lý do bẽ các ông ấy đi.

Tôi nói :

— Chắc tôi không van nài ông hiệu trưởng báo cáo xấu để bỏ rơi ông đâu.

Ông hiệu trưởng trạc ngoài bốn mươi. Nhờ mái tóc ông ngả màu muối tiêu thành thử, trông phớt gương mặt ông, lần đầu, có thể nghĩ ông đã trên năm mươi. Ông còn trẻ vì ông vui tính. Ông chìa tay bắt tay tôi :

— Hứa nhé !

— Dạ.

Tôi trình sự vụ lệnh. Đọc tên tôi, ông đứng dậy, chìa tay lần nữa, nắm chặt tay tôi, lắc lia lịa :

— Toa hả, Định ? Trần Minh Định. Moa phục toa lắm. Giới trẻ cần nhiều thằng quân tử tàu như toa. Vụ của toa, Bộ bàn cãi kịch liệt. Họ đau xót hạ toa bởi sợ xích mích giữa hai thế hệ giáo già, giáo trẻ. Moa về phe toa. Giáo dục không thể là chỗ ăn bần.

Tôi ngạc nhiên. Một chút kiêu hãnh nhẹ. Tôi không ngờ vụ chống đối ông hiệu trưởng miền Đông lại gây sôi nổi thế. Sôi nổi âm thầm. Miễn có người hiểu tôi làm phải. Chỉ cần vậy. Là đủ để tôi tin tưởng và kiêu hãnh nghề dạy học của tôi.

— Ông làm tôi đỏ mặt.

— Moa ca ngợi toa. Mai này, toa sẽ ngồi chỗ của Tổng trưởng Giáo dục.

Ông hiệu trưởng đã buông tay tôi ra. Ông cầm gói thuốc mời tôi. Tôi từ chối.

— Không đúng « gu » của toa, hả ?

— Thưa ông, tôi không biết hút thuốc.

— Rượu ?

— Không.

— Xi phé, chần cạ ?

— Cũng không.

— Toa làm moa sững sờ đấy.

Ông hiệu trưởng coi tôi như một người bạn quen biết đã lâu. Như vậy, tôi tin rằng, ít nhất, tôi cũng dạy ở đây đúng hai năm. Rồi đi đâu sẽ tính sau.

— Toa muốn nghỉ dưỡng sức ít ngày không ?

— Không.

— Vậy sáng mai bắt đầu. Thứ ba đó.

— Vâng, sáng mai.

— Moa đích thân giới thiệu toa với học trò.

— Cảm ơn ông hiệu trưởng.

— Tối nay, moa mời toa dùng cơm. Kêu moa bằng anh đi. Cho nó thân mật.

— Cảm ơn anh.

Bỗng ông hiệu trưởng nhìn tôi không nói. Ánh mắt đăm chiêu lạ lùng. Tôi ném viên đá nhỏ xuống cái giếng đăm chiêu của ông :

— Lớp đệ nhị B2 có nhiều cậu đao búa. Ngày mai, tôi muốn dạy lớp đó trước.

Ông hiệu trưởng cắn môi. Giây lát, ông bật que diêm, mỗi điếu thuốc đã rút sẵn.

— Toa còn trẻ quá, moa sợ...

— Anh sợ gì ?

— Sợ toa lại bắt moa không chấp nhận toa dạy ở đây.

— Tôi không muốn học đòi những ông khí phách xằng, hễ ai chê mình trẻ là đọc vanh vách một đoạn *Le Cid*. Tôi không thể hạ gục nổi ai nhưng tôi đủ kiên nhẫn chịu đựng bất cứ nghịch cảnh nào. Anh đã biết, tôi làm thầy giáo và tôi chọn nghề dạy học vì yêu mến nghề dạy học.

Ông hiệu trưởng xua tay :

— Toa đừng hiểu lầm moa.

Tôi nói :

— Người trị được ngựa chứng là người bị ngựa chứng quật ngã nhiều lần. Tôi bị quật ngã một lần đã tổn, không đời nào làm nghề trị ngựa chứng được.

Ông hiệu trưởng đưa tay xoa cằm râu tua tủa :

— Cậu bị ngựa chứng đá lần nào chưa ?

Tôi đáp :

— Chưa. Chưa cưới.

— Vậy sửa soạn nhảy lên lưng ngựa. Chúc cậu may mắn. Trước khi cưới ngựa nhớ tối nay dùng cơm với vợ chồng tôi. Cậu ở đâu ?

— Khách sạn Thanh Bình.

— Tôi đến đón cậu. Nhớ nhé, Định !

Tôi rời văn phòng ông hiệu trưởng sau khi đã thanh toán xong một thủ tục hành chánh. Tôi không ngờ thủ tục được thanh toán nhanh chóng và nòng nọc nhiệt thế. Vừa ra khỏi cổng trường thì keng ra chơi đờ. Tôi ngoái lại nhìn. Cảnh tượng y hệt cảnh tượng ngôi trường ở miền Đông. Tôi bắt đầu nghĩ về « những thằng đao búa » lớp đệ nhị B2, nghĩ về những con ngựa chứng trong sân trường. Yên chí, ngày mai chúng mình sẽ gặp nhau.

(Còn tiếp)

HORATIO ALGER

120 cuốn trường thiên tiểu thuyết được sản xuất trong 30 năm liền không nghỉ với mức độ viết một hơi dài từ 10 đến 12 tiếng đồng hồ mỗi ngày, tính trung bình mỗi năm 4 cuốn được ra lò và nếu chia đều thì cứ 3 năm một cuốn, đó là chưa kể hàng trăm bài thơ, hàng ngàn thiên bút ký, khảo luận, phiếm luận khác được đăng trên khắp mặt báo chí thuộc hậu bán thế kỷ thứ 19.

Bạn là người yêu văn chương, thích nghệ thuật, bạn đã từng đọc cả kho sách từ cổ chí kim. Vậy bạn có biết, tác giả có khả năng viết lách, có sức sáng tác dồi dào, có tinh thần say mê văn học không biết một mỗi đó là ai ?

Xin trả lời giúp bạn, người đó là Ông *Horatio Alger*, sinh ngày 13-1-1834 tại *Revere* thuộc tiểu bang *Massachusetts*, *Hoa Kỳ*. Ông tốt nghiệp *Đại Học Đường Harvard*, một *Đại Học Đường* nổi tiếng mà cố *Tổng Thống John F. Kennedy* sau này cũng đã theo học tại đây. Đến năm 1864, Ông *Horatio Alger* trở thành một giáo sư và bắt đầu từ đó, cùng với nghề gõ đầu trẻ, Ông bắt đầu sự nghiệp văn chương bằng nghề viết báo. Đến năm 1868, Văn Sĩ *Horatio Alger* khởi sự viết tiểu thuyết đi sâu vào cuộc sống đầy cực nhọc của thế giới trẻ em lúc bấy giờ. Phần lớn đề tài đều nhằm vào cuộc đấu tranh của những

trẻ « *Bụi Đời* » nghèo nàn nhưng lương thiện ở thành phố *Nữ Ước* chống lại sự khai thác nhân lực tàn nhẫn với tư bản chủ nhân các xí nghiệp. Ông đã dựng lên những mẫu người thuộc lứa tuổi thiếu niên từ những đồng bòn đen ngoi lên địa vị giàu có nổi tiếng nhờ tinh thần ngay thẳng xả thân vào cuộc sống khó khăn tận dụng khả năng và phát huy sáng kiến khi làm việc.

Đối với nền văn học thế giới, *Horatio Alger* là một cây bút phổ thông nhất. Những tác phẩm của Ông chẳng những được độc giả đô thị ưa thích mà độc giả khắp miền thôn dã cũng mến chuộng.

Để chứng minh sức sáng tạo kỳ diệu của Ông, đây là một thí dụ điển hình: Với cuốn « *The Young Miners* » tác phẩm thứ 33 trong số 120 tác phẩm do Ông sáng tác, Ông bắt đầu viết ngày 22-11-1878. Bản thảo dày cả ngàn trang đánh máy đã được trao cho nhà xuất bản vào dịp *Giáng Sinh* cùng năm, nghĩa là Ông đã hoàn tất cuốn truyện này trong vòng 30 ngày.

Độc giả của hậu bán thế kỷ thứ 19 và đầu thế kỷ thứ 20 đã say sưa đọc những tác phẩm của Ông. Đến nay, công trình sáng tạo của văn sĩ *Horatio Alger* lu mờ dần với thời gian mau lẹ như thời gian Ông sáng tác vì những tiến bộ nhanh chóng của đời sống hiện đại, nhất là đời sống *Mỹ Quốc*, đã vượt xa hẳn chủ đề được Ông khai thác cách đây hàng thế kỷ.

Sinh năm 1834, tạ thế năm 1899, giáo sư kiêm văn sĩ *Horatio Alger* thọ 65 tuổi.

GEORGES SIMENON

Nếu hậu bán thế kỷ thứ 19 phát sinh một *Horatio Alger* có sức sáng tác không biết một mỗi thì đến tiền bán thế kỷ thứ 20, giới yêu chuộng văn học và nghệ thuật cũng không thể không nhắc đến một *Georges Simenon*, người đã được văn

hào *André Gide* (1) mệnh danh là nhà viết tiểu thuyết lớn nhất nước Pháp ngày nay. *Georges Simenon* sinh ngày 13-2-1903 tại *Liège*, *Bỉ Quốc* đã xuất bản cuốn sách đầu tay vào năm Ông 17 tuổi. 30 năm sau, trên 300 cuốn khác đã hoàn thành, trung bình mỗi năm Ông viết 10 cuốn. Ông đã thấy từ trước tới nay, có nhà văn nào viết 10 cuốn truyện mỗi năm và viết liền từ ti trong 30 năm liền để có được trong tay 300 tác phẩm hay chưa ?

Năm 19 tuổi, *Georges Simenon* từ *Bỉ* di cư qua *Ba Lê*. Trong 10 năm đầu sống tại *Ba Lê*, *Georges Simenon* đã viết xong 200 cuốn tiểu thuyết dài kể cả một số truyện ngắn dưới nhiều bút hiệu khác nhau. Đến 30 tuổi, Ông cho ra một loạt truyện trinh thám lấy nhân vật « *Viên Thanh Tra Maigret* » làm cái mốc cho loạt truyện này. Loạt truyện trinh thám của *Georges Simenon* rất ăn khách. Bởi vậy các tạp chí đương thời đua nhau đăng tải các tác phẩm của Ông. Trong 2 năm, sau khi cuốn tiểu thuyết trinh thám đầu tiên ra đời thành công, *Georges Simenon* đã đạo được hứng thú để sản xuất trung bình mỗi tháng một cuốn nhằm đáp ứng nhu cầu và lòng hâm mộ nhiệt thành của độc giả.

Qua năm 1934, Ông dờn bỏ đề tài trinh thám để chuyên chú vào lãnh vực văn chương thuần túy trong tinh thần xây dựng đứng đắn. Từ đó về sau, mức độ sáng tác của Ông giảm dần. Tuy nhiên, trung bình Ông vẫn viết được 4 cuốn mỗi năm thay vì 12 cuốn như trước đây. Thế mới biết, món ăn thuần túy văn học vẫn khó nhai hơn các đề tài giải trí hay gây xúc động nhất thời khác.

Như bạn đã biết, mặc dầu trong 30 năm, *Georges Simenon* đã cho ra lò tới trên 300 cuốn, nhưng tiểu thuyết của *Georges Simenon* không phải là những loại truyện lá cải. Thật vậy, nếu *André Gide* đã bầu Ông là một tiểu thuyết gia lớn nhất nước Pháp thì cũng có người đã ví

Ông với *Balzac* (2), *Faulkner* (3) và *Dostoevsky* (4) là những văn hào đã vượt ra khỏi biên giới nhỏ hẹp của Quốc gia để chiếm những chỗ ngồi danh dự trên văn đàn quốc tế.

Cho đến nay đã có 30 tác phẩm của *Georges Simenon* được quay thành phim, trong số, đáng nói đến nhất có lẽ là cuốn « *The Man On The Eiffel Tower* » hay « *The Man Who Watched The Train Go By* ».

(1) *André Gide* (1869-1951) : Văn hào Pháp đoạt giải Nobel về Văn học 1947.

(2) *Honoré De Balzac* (1779-1850) : Tiểu thuyết gia nổi tiếng của Pháp.

(3) *William Faulkner* (1897 - 1962) : Tiểu thuyết gia Mỹ đoạt giải Nobel 1950.

(4) *Fedor Dostoevsky* (1821-1881) : Văn hào Nga.

GIỚI TÍNH, ĐỐT TOÁN

Tên giết mướn được thuê bắn chết một tay súng Hiệp Sĩ. Hẳn chưa ra tay thì Hiệp Sĩ đã tìm đến hẳn.

— *Bạn là Vô Địch Súng Sâu ?*

— *Phải.*

— *Tôi là Hiệp Sĩ, người mà bạn sắp hạ. Nhưng trước khi hạ tôi, xin biểu diễn lí tài côm.*

Vô Địch Súng Sâu móc túi tung đồng bạc và rút súng khạc đạn. Đồng bạc thủng lỗ ở chính giữa.

— *Hay không ?*

— *Chưa đi đến đâu.*

Vô Địch Súng Sâu tung luôn một lượt bốn đồng bạc nổ nhanh bốn phát súng.

— *Đi đến đâu chưa ?*

— *Chưa.*

Câu quả, Vô Địch Súng Sâu thầy quán bài cơ nổ phát đạn xé đôi quần bài ra.

— *Được chưa ?*

Hiệp Sĩ mỉm cười :

— *Được rồi nhưng vãi súng đi, giờ tay lên vì súng của bạn chỉ nạp có sáu viên đạn. Bạn đã bắn hết.*

Vô Địch Súng Sâu thở dài :

— *Than ôi, ta giỏi tính mà dốt toán.*

GẶP LẠI

Ngọc thân ái gửi lời chào bạn Ngọc. Ngõ ngang à? Đâu có xa lạ. Ngọc mền đây mà... Tòà soạn bắt Ngọc mền đổi tên mới? Không phải đâu. Tại chú chàng Đình Tiến Luyện đấy. Chú chàng vẽ tên cái mực của Ngọc mền sai rồi gán cò cũi rằng Ngọc mền ngẩn cùn cốn, kỳ thấy mờ, Ngọc thân ái nghe có thân ái và dài dài âm điệu. Chủ nhiệm Duyên Anh nín thính. Ngọc mền khóc chút chút và bèn bằng lòng là Ngọc thân ái. Vậy thì Ngọc thân ái gặp lại bạn Ngọc. Ngọc thân ái mới cởi sợi giây buộc chặt thư của bạn Ngọc gửi cho từ năm xưa. Sợi giây đầy bụi. Nhưng thư của bạn Ngọc chưa hề phai mực. Đọc thư cũ, Ngọc thân ái xúc động ghê đi ấy. Chúng ta chả nên khách sáo. Ngọc thân ái làm việc đây. Bạn Ngọc nhớ viết thật ngắn và gọn điều mà bạn Ngọc muốn tâm sự với Ngọc thân ái của bạn. Viết ngắn, viết ngắn. Hỏi một câu thôi. Muốn hỏi hai câu phải viết thêm sang trang giấy khác và phải đợi. Câu hỏi cho Ngọc thân ái gửi thẳng đến Ngọc thân ái. Đừng gửi chung với thư cho tòà soạn.

NGỌC THÂN ÁI

NGHĨ NGỢI GÌ

Em năm ni đã 17 tuổi rồi, cái tuổi mà người ta thường bảo hay mơ mộng yêu đời. Nhưng tại sao em cứ hay buồn mãi, ngồi đâu cũng «khe khe thở dài». Chị Ngọc ơi, em chẳng biết em buồn gì nữa, mỗi chiều hàng giờ ngồi nhìn mưa rơi. Tại sao thế, chị Ngọc? Tại sao em chẳng được vui tươi như mấy người bạn hả, chị Ngọc? Tại sao em cứ cảm thấy mình hoàn toàn cô đơn và cô độc mặc dù nhà em đông người lắm mà ai cũng vui cả. Làm sao để hết buồn đây hả chị?

TRẦN THỊ MÀU TÍM
(Đà Lạt)

Đó là tuổi mà Tôn Nữ Thu Hồng bảo rằng « làm sao ấy ».

Người đi tôi thấy làm sao ấy
Và cảm bên mình nổi tịch liêu.

Xuân Diệu đã diễn tả tâm trạng những cô nàng vừa lớn như em :

Ít nhiều thiếu nữ buồn không nói
Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì.

Làm sao cho em hết buồn, chị đành chịu. Vì chị nào biết em buồn chuyện gì. Cả em, em còn chả biết em buồn gì nữa là. Nhưng, theo chị, em hãy buồn như thế, buồn « chẳng biết buồn gì ». Chứ, khi hết nỗi buồn « chẳng biết buồn gì » em sẽ buồn nỗi buồn... biết buồn gì. Lúc đó, em hết được ngồi hàng giờ nhìn mưa rơi. Bởi, em ạ, mưa đã rơi từ trái tim em xuống nỗi buồn. Và đôi mắt cô bé mơ mộng của chị đắm lệ rồi.

BUỒN MÊN MÔNG

17 tuổi rồi không hiểu tại sao trong em giờ đang mang một sự rã rời, chán nản; tất cả những buồn phiền mông mênh, câu kính và bực dọc một cách lạ lùng. Giúp em làm sao bỏ đi tất cả, chị Ngọc?

ĐÌNH-LYNH
(Sადე)

Nỗi buồn của em trái chị có vẻ thời thượng đấy nhé ! Chiến tranh nào cũng làm con trai già đi và tàn lụi mộng ước. Nhưng rã rời, chán nản, bực dọc thì giải quyết được gì ? Giúp em quên phiền muộn là tặng em một lý tưởng. Lý tưởng đó vẫn còn nằm trong sự nghiên cứu của các nhà lãnh đạo thanh niên. Trong khi chờ đợi một lý tưởng làm em phấn khởi, quên hết chán nản hiện tại, em hãy chịu khó buồn chút xíu thôi, buồn phiền mông mênh, chị ngại nước lụt sẽ tàn phá tất cả.

CỨ MƠ MỘNG

Em có một tật là hay mơ mộng và suy nghĩ « lung lăm », ngay cả trong lớp học nữa, chị ạ. Những niềm mơ ấy rất trong trắng bé nhỏ nhưng nó hay làm cho em đãng trí, học bài lâu thuộc ghê. Nhiều khi em mơ mơ màng màng tưởng mình là cô Bảo Loan trong truyện « Hoài cổ nhân » nữa đó, khi mà gọi em vẫn không hay làm mà mắng một trận nên thân. Chị có cách gì giúp em hoặc hoạt động hoặc xua đuổi để bớt mơ đi không hở chị ?

NGUYỄN CÔNG TÙNG SINH
(Pleiku)

Mơ mộng và suy nghĩ « lung lăm » như em, đâu phải là một cái tật. Khi nào em mất cái tật — như em tưởng — đó tức là em đang gò lưng leo dốc vật chất. Mà khi ta vất vả trong cuộc mưu sinh, ta không còn thì giờ mơ mộng. Bây giờ, nếu có phút rảnh rỗi, ta thường tiếc nhớ thời vừa lớn đầy mộng mơ của ta. Em cứ mơ mộng. Chịu khó học bài lâu hơn một tí. Mơ mộng mà còn suy nghĩ thì mộng mơ của em đẹp tuyệt vời. Bị mắng chả sao đâu.

LÀM THI SĨ

Em có một đứa bạn muốn làm thơ, vì thấy em có vào thi văn đoàn nên đòi chỉ dạy cách làm thơ cho hay... Nhưng em chả biết gì để dạy cả. Chị Ngọc của

em ơi, chị có quyển sách, cái gì có thể dạy bạn em làm được không? Chờ đó nhé!

HOÀN HẢO
(Huế)

Bạn em muốn « run với gió, mơ theo trăng và vờ vờ cùng mây » à ? Những cuốn Việt văn của bậc trung học đều dạy niêm luật để biết qua cách làm một bài thơ. Em ra một hiệu sách, hỏi mua cuốn « Luật thơ mới » đem về tặng bạn em nghiên cứu. Theo chị biết những thi sĩ nổi tiếng đều không có thầy dạy làm thơ và cũng chả thèm đọc sách dạy làm thơ. Lại rất nhiều ông soạn sách dạy làm thơ thì ghê lắm nhưng không biết làm thơ hoặc làm thơ không ra cái gì cả. Biết làm thơ khác, làm thơ hay khác. Nghĩa là, để trở thành thi sĩ, trước hết phải có tâm hồn thơ. Người không có tâm hồn thì thuộc lòng luật thơ, giỏi lắm chỉ làm nổi thơ mừng đám cưới, phúng đám ma, gọi là thi sĩ hiểu hỉ !

NÊN ĐỌC SÁCH

Em có một đứa bạn rất thân. Hẳn ta lười coi sách báo kinh khủng, em không tài nào khuyên lơn được, vả lại em cố tình dụ dỗ hẳn bằng cách chọn những quyển sách hay cho bạn em đọc thế mà vẫn không chịu nghe. Chị Ngọc ơi, làm cách nào hở chị? Chị có phương kế gì giúp em không? Thú thật em thương bạn em như là thương chính em vậy. Hứa giúp em nha chị!

HUYỀN
(Phú Nhuận)

Em hãy đưa cho bạn em một cuốn sách mà em cho là hấp dẫn nhất và bảo với hẳn : « Người ta viết về mi đó, mi phải đọc hết đi. » Hẳn sẽ hỏi « Viết gì » ? Em đừng nói « Cứ đọc sẽ biết. Đọc từ đâu chỉ cuối mi sẽ thấy mi đã... giết người ! Thế mà mi dấu ta. » Cam đoan hẳn sẽ giật mình, lo sợ hồi hộp. Và hẳn sẽ nghiền hết cuốn sách.

Giám đốc : LÂM CHÂU
Đạo diễn : LÊ DÂN

TÀI TỬ

BĂNG CHÂU	TRẦN THỊ DIỄM CHÂU
LA THOẠI TÂN	THÁI ANH
HÀ HUYỀN CHI	TONY PHƯỚC
NGỌC PHU	GEORGES TẠO
TRANG ĐÀI	HỒ HẢI
TƯỜNG VI	MU HÒA HUNG
BẢO AN	DŨNG
KIỀU HẠNH	MẸ BÈ TRÊN
THANH NGUYỆT	SƠ JOSÉPHINE
THÚY NGỌC	THU HỒNG

• Ý DỨC kể

TRẦN THỊ DIỄM CHÂU

PHỎNG THEO TIỂU THUYẾT TRẦN THỊ DIỄM CHÂU

TRẦN GIÓ TÌNH YÊU VỪA THỜI tới. Không làm lay động nổi những sợi tóc mai. Nhưng đã làm sao xuyên tâm hồn nàng. Trần Thị Diễm Châu, mười tám tuổi, vừa đủ lớn để biết « *Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì* ». Trần gió làm sao xuyên tâm hồn nàng là cách tỏ tình kín đáo mà bay bướm của Dũng khi chàng phê vào bài tập bài làm của nàng ba tiếng « *Anh yêu em* ». Diễm Châu đưa cho người bạn mà nàng coi như chị xem. Người bạn, vũ nữ Thu Hồng, cùng học chung lớp Anh văn với Diễm Châu, nhìn Diễm Châu mỉm cười.

Như những mối tình đầu của tuổi vừa lớn, tình của Diễm Châu thật thơ mộng. Đôi tình nhân sóng nhau bước, ngồi cạnh nhau, nắm tay nhau. Và những chiếc hôn nhẹ trên trán, trên má. Nhưng có Một người không thích Diễm Châu yêu ai. Phải, chỉ có một người.

NÀNG MỒ CÔI CHA. HAI CHỊ EM THEO mẹ. Khi mẹ nàng tái giá, hai chị em sống với dượng ghê. Ông dượng ghê quý mến hai chị em nàng. Nhưng Huy, em trai nàng, càng lớn càng khó chịu ông dượng ghê.

— Chị cứ mãi mơ mộng hão huyền, phải lo lấy đời chị và coi chừng ông dượng ghê. Ông ấy không tốt đâu.

Rồi Huy nhập ngũ. Nàng vẫn mơ mộng. Yêu là mơ mộng. Một hôm, Dũng chở nàng về học. Ông dượng ghê trông thấy. Ông ta nghĩ người trồng cây không nên để kẻ xa lạ tới hưởng trái chín. Ông ta cấm đoán nàng không được và, một đêm lợi dụng mẹ nàng nằm ở bảo sanh viện, ông dượng ghê đã vẩy nhiều vết đen trên tà áo trắng của nàng. Sóng gió qua đi. Nàng đau khổ âm thầm. Và tìm đến Dũng. Nàng cho hết Dũng. Cho không đản đo, suy tình.

THU HỒNG NGÓ DIỄM CHÂU MỘT cách ranh mãnh :

— Em có thấy gì khác lạ ?
Diễm Châu thờ ngáy :
— Thấy gì ?
— Một cảm giác mời mẽ.
— Không, em chỉ thấy chiếc áo dài chật đi và muốn rách tung.
Thu Hồng cầm tay nàng :
— Bất người yêu in thiệp cưới đi. Nhớ mời chị đấy nhé !

NÀNG ĐÃ ĐẾN TÌM DŨNG. ĐÔI MẮT ĐÃ mắt nhiều hồn nhiên. Bây giờ, ở đôi mắt dễ thương ấy, vẫn nhiều u sầu và lo sợ. Họ ngồi cạnh nhau.

— Anh, anh nghĩ gì về tình yêu ?
— Thời yêu đương là thời đẹp nhất một đời người. Anh muốn kéo dài thời đó đến vô tận.

— Còn chuyện gia đình ?
— Phải đợi có sự nghiệp đã.
Đôi mắt ứa lệ, nàng nói :
— Anh hãy làm cho em tin là anh yêu em.

Chàng vuốt ve tóc nàng :
— Anh yêu em đến ngày anh chết.
Nàng nắm chặt tay chàng :
— Cưới em đi, vì em sắp làm mẹ !

Chàng gỡ tay nàng ra, đứng dậy, bỏ đến ngồi chỗ khác. Khuôn mặt chàng biến đổi. Con rắn độc đã hiện ra nguyên hình. Và con rắn độc phì nọc độc :

— Tôi không thích làm bố. Bởi vì đã chắc đâu tôi là bố. Tôi không có trách nhiệm.

Nàng thần thờ bỏ về. Nàng day nghiêng, nguyên rửa người dượng ghê đã phá hỏng đời nàng. Người dượng ghê bảo nàng đến bắt đền Dũng.

— Tôi tởm dượng, Tôi tởm ông. Tôi thù tất cả !

Trần Thị Diễm Châu đó thủ hận đã đưa nàng vào khám

Nàng tìm tới bảo sanh viện thăm mẹ. Chỉ khóc. « *Thời, một mình con chịu đau khổ. Con mang tội bất hiếu với mẹ. Nếu con nói cho mẹ biết sự thật, mẹ sẽ đau khổ hơn con. Vĩnh biệt mẹ* »

THU HỒNG NGHE DIỄM CHÂU KHÓC lóc kể lẽ, ôm lấy Diễm Châu an ủi :

— Ai bị phụ tình cũng đòi chết. Rồi phải sống, cần sống.

— Em đau khổ quá. Em thù hận tất cả.

— Người ta không thể sống bằng thù hận. Em đẹp lại còn trẻ. Em nghe chị, ngủ một giấc dài, sáng dậy tô son điểm phấn, nhìn nhân gian cười độ lượng. Thế là quên hết.

Diễm Châu nức nở :

— Còn cái...

Thu Hồng đánh nét mắt :

— Chị sẽ dẫn em xuống con mụ Hòa Hưng.

MỤ HÒA HƯNG CHIA CỔ BÀI TÂY BA mươi hai quân làm bốn hàng, mỗi hàng tám quân. Mụ chỉ vào quân Tây bích :

— Thằng này quen lớn với má cô. Miệng nó ngọt nhưng lòng nó đều.

Mụ chỉ vào quân bồi bích :

— Thằng này trẻ, nước da trắng, đẹp trai mà số khanh.

Mụ nhìn nàng :

— Những hai thằng đàn ông hại cô.

Mụ khoe :

— Tôi có nhiều ngải, có hồ phù Ai cấp, nước hoa ái tinh. Ngậm ngải là hết sự đàn ông hại mình. Cô mua không ?

Nàng nhăn nhó, trả lời mệt mỏi :

— Bà hãy giúp em việc này xong đã.

Mụ Hòa Hưng dẫn nàng vào nhà trong. Mụ bành nghề. Và nàng thét lên những tiếng kêu đau đớn.

TRẦN THỊ DIỄM CHÂU ĐÃ HẾT LO SỢ.

Buổi sáng trên một căn phòng ở bìn đình Núi Tráng, Thu Hồng và nàng dùng điểm tâm. Vũ nữ Thu Hồng đã mất thời con gái. Nàng trở thành đàn bà quá sớm. Thu Hồng hiểu đời. Khi người ta đã quá khổ, người ta thương thương hại những kẻ

sắp bị đẩy đọa. Thu Hồng muốn làm đẹp cho Diễm Châu .

— Chỗ này không phải là chỗ của em. Chỗ này là chỗ của chị, là chỗ của người nghiêm, như thuốc. Em không nên ở đây. Chị muốn em vào một nội trú, tiếp tục học và sau này làm cô giáo. Em thương chị chứ ?

Diễm Châu cảm động :

— Em kính mến chị. Chị chính là mẹ của em.

Thu Hồng chớp mắt :

— Chị cô độc, không có người thân yêu nào. Chị muốn săn sóc em nên người. Mai chị dẫn em đến một nội trú của các bà sơ. Nơi ấy, em sẽ quên cuộc đời khốn khó bên ngoài.

Diễm Châu sụt sùi khóc :

— Tại sao cuộc đời không có nhiều người tốt như chị ?

NÀNG ĐÃ SỐNG LẠI NHỮNG NGÀY tháng học trò ở nội trú. Người con gái tưởng đã thành đàn bà lại được trở về đời sống con gái. Nàng chăm chỉ học hành nhưng vẫn buồn, một nỗi buồn có tên tuổi. Sơ Joséphine rất thương nàng, thường an ủi nàng. Một buổi chiều trong sân nội trú, Diễm Châu ngồi nhặt những chiếc lá vàng rơi và ép một chiếc vào cuốn sách. Nàng dựa lưng vào ghế đá. Đôi mắt đục ngầu sâu hận.

Sơ Joséphine vừa tới. Sơ nhặt một chiếc lá, ngó lên cành cây cao :

— Một chiếc lá úa cho một chiếc lá xanh tươi.

Sơ vỗ nhẹ vai Diễm Châu :

— Em buồn chỉ đó ?

Diễm Châu lắc đầu :

— Em đâu có buồn.

— Em đừng dẫu sơ. Nỗi buồn nào cũng như những đám mây đen trên bầu trời. Những đám mây sẽ tan đi, nhưng trời còn lại mãi, trong xanh và bao la...

— Sơ vừa bảo một chiếc lá úa cho một chiếc lá xanh tươi. Chị em là chiếc lá ấy. Chị em chỉ là...

Sơ Joséphine đưa hai ngón tay lên miệng :

— Sơ biết hết rồi, sơ đã đọc hồ sơ của em.

Diễm Châu ngạc nhiên :

— Sơ đã biết ?

— Chị Hồng là người của Chúa, của tình thương.

Nàng ngả đầu vào vai sơ Joséphine :

— Em khổ quá.

Sơ Joséphine nhỏ nhẹ nói, giọng sơ quyền rũ như tiếng đàn orgue :

— Đề sơ kê nỗi khổ của Chúa cho em nghe. Không có nỗi khổ nào lớn hơn nỗi khổ của Chúa đã chịu đựng cho loài người. Và Chúa không hề kêu khổ.

Sơ Joséphine dìu Diễm Châu tới nhà nguyện. Nàng đã cầu nguyện Chúa ban cho nàng sự bình yên.

NHỮNG CHÚA CHƯA ĐOÀI THƯƠNG người con gái ngoại đạo. Thu Hồng bị tát át xít vào mặt. Tin này làm chấn động dư luận. Một người bạn nội trú lên đưa tới báo cho Diễm Châu coi. Nàng đã ngắt đi. Khi nàng tỉnh dậy, sơ Joséphine đã ngồi cạnh nàng.

— Em đau khổ quá.

— Em vừa trải qua một cơn ác mộng.

— Không, đó là sự thật.

— Báo chí họ hay nói một thành mười.

— Sơ đừng an ủi em. Em hết tin ai, hết tin sơ. Em khổ sở quá.

— Chúa còn khổ nhiều.

— Em hết tin Chúa. Sơ bảo chị Hồng là người của Chúa. Tại sao những người tốt cứ bị đọa đày ?

— Vì thế gian còn nhiều người xấu. Bởi những người xấu sẽ ít đi.

— Em muốn đi thăm chị em.

— Đề sơ xin phép mẹ bề trên đã.

HỌ CHỜ ĐỢI Ở HÀNH LANG MỘT bệnh viện. Bất thần, một ký giả tới.

— Xin lỗi sơ, bác sĩ đã thăm phòng này chưa ?

Sơ Joséphine hỏi :

— Thưa ông phòng nào ạ ?

— Phòng vũ nữ Thu Hồng.

Chàng ký giả tự giới thiệu :

— Tôi là phái viên nhật báo *Hy Vọng*, tôi tới kiểm tài liệu viết một bài báo thật đặc sắc.

Diễm Châu tò mò :

— Ông là Thái Anh ?

Chàng gật đầu :

— Vâng. Chắc cô là...

Nàng nói :

Hạnh phúc có móng vuốt, đối với Diễm Châu

— Tôi làm em chị Thu Hồng.

Chàng làm một cuộc phỏng vấn và bày tỏ cảm tưởng của chàng về vụ tạt át xít khủng khiếp. Chàng bảo chàng đứng về phía nạn nhân kết tội thủ phạm đã tự ý đặt ra hình phạt, qua mặt công lý.

— Ông Thái Anh.

— Dạ.

— Ông viết chị tôi bị tạt át xít trúng mặt?

— Vâng.

— Như vậy...

Nước mắt nàng ứa ra. Thái Anh rút khăn đưa cho nàng.

— Cô lau mắt đi. Chúng ta nên hy vọng.

Bác sĩ đã vào phòng Thu Hồng. Khi ông ra, ông chỉ cho lệnh một người vô thăm bệnh nhân. Diễm Châu hỏi hộp theo cô y tá. Nàng đã lặng người thấy khuôn mặt Thu Hồng bị tàn phá hết. Nàng cầm cánh tay Thu Hồng nức nở. Nhưng cô y tá đã mời nàng ra. Diễm Châu thất thểu bước. Sơ Joséphine dìu nàng đi. Nàng ngoái lại, mắt đầm lệ :

— Ông Thái Anh, xin ông làm ơn quên chị em tôi.

Chàng mím môi, mắt chớp nhanh :

— Vâng, mai sẽ không có bài báo của tôi. Tôi không muốn nổi tiếng bên cạnh sự đau khổ của người khác.

NÀNG QUYẾT ĐỊNH RỜI NỘI TRÚ, mặc dù, mẹ bề trên và sơ Joséphine muốn nàng ở lại. Mẹ bề trên cũng nói về nỗi đau khổ của Chúa. Mẹ bảo ngoài kia là thù hận là vũng bùn nhơ, con bỏ câu trắng không thể rời khỏi chuồng của nó.

— Nhưng con ở lại chỉ thêm buồn. Chị con đã chết rồi.

Thu Hồng đã cắt mạch máu tự tử. Vì nàng không muốn sống với khuôn mặt bị tàn phá. Nàng thắng kiện. Tiền bồi thường, nàng gửi nuôi em ăn học thành tài.

— Con nên suy nghĩ lại.

— Thưa Mẹ, ở lại sẽ có ngày con tử.

— Con nhất định thì không ai ngăn cản nổi. Nhưng công nội trú luôn luôn mở rộng chờ đón con.

Sơ Joséphine dẫn Diễm Châu ra công sở tặng Sơ Joséphine sáu chuối và cuốn kinh nhỏ, dặn dò :

— Khi buồn nhớ đọc kinh, trước khi ngủ nhớ hát khế thánh ca cho đỡ giận mình.

Diễm Châu vẫy tay từ biệt sơ Joséphine. Người nữ tu không thể khóc được. Chỉ có Diễm Châu long lanh đôi mắt sạ hận.

NÀNG VỀ SỐNG Ở CĂN PHÒNG C của Thu Hồng. Vũ nữ Hồ Hải là bạn của Thu Hồng nên đã quen biết Diễm Châu. Nàng nhờ Hồ Hải dẫn vào nghề của nàng.

— Mà về đây là tao hiểu hết tận sự của mày. Cuộc đời đầy rẫy hận thù. Mày nên tập hút thuốc lá. Hút thuốc là đốt nỗi buồn.

Hồ Hải vất cho Diễm Châu gói thuốc Kool :

— Mày sẽ có tên Châu Kool. Mày làm cho bọn đàn ông khốn khổ vì mày đẹp lắm, Châu Kool ạ !

Diễm Châu tưởng sẽ tiếp tục nghiệp của Thu Hồng để trả thù đàn ông, trả thù cuộc đời. Nhưng nàng bị cản trở. Đêm đầu tiên đến vũ trường, nàng gặp Thái Anh. Chàng mĩa mai nàng vài câu và bỏ về. Nàng thấy nức đầu và cũ xin lỗi khách bỏ về. Khi đến cửa phòng mình, nàng ngạc nhiên thấy Thái Anh chờ mình.

— Tưởng phải đợi cô tận nửa đêm. Nàng tỉnh bơ :

— Ông nhà văn...

(Xem tiếp trang 62)

TỪ KẾT TƯỜNG

một

CÒN KHOẢNG MỘT CÂY SỐ NỮA XE BẮT ĐẦU VÀO THỊ TRẤN. CON ĐƯỜNG hình như thấp dần xuống với những thân cây vươn cao lên. Mùa mưa hình như cũng mới về mấy hôm nay, thay một vài chiếc lá non trên cành và làm những chiếc lá còn lại mang một nỗi bơ phờ, buồn nản. Những con chim đậu cao trên các cành cây nhìn chiếc xe lao qua với một vẻ ngạc nhiên lạ. Anh lơ xe báo cho mọi người biết xe sắp sửa qua cầu và yêu cầu đừng ném tàn thuốc xuống. Xe vừa tới, tám bảng đỏ báo hiệu cũng vừa quay qua bề trắng. Thế là chiếc xe không phải dừng lại để chờ. Lúc xe lên cầu Lũy lơ đằng nhìn xuống giòng nước xanh trong bên dưới. Gió thổi mát rượi ở gáy tóc Lũy. Mặt trời ném ánh sáng xuống mặt nước làm thành những cái sao nhỏ chói lòa mắt. Lũy nghe được tiếng đập đinh của sàn cầu bị khua động. Từng tiếng động nối tiếp nhau chạy đua về phía trước như khi người ta dùng cái que kéo lên những chấn song một đường dài.

Lũy thích thú với thứ âm thanh kỳ lạ đó. Xuống hết dốc cầu xe chạy vào một lộ trình bằng phẳng nhất. Đồi núi xa mờ thụt lùi về phía sau, con đường với những dãy cây rậm rạp, xa vút tới cái trụ biến điện cao vòi vọi của thị trấn. Lũy không phải sửa soạn gì cả. Dưới chân Lũy chỉ có chiếc va ly nhỏ để mấy bộ quần áo thay đổi và một vài cuốn sách. Con chó chạy bằng Pin để ở góc trái va ly là

món quà nhỏ cho ngày sinh nhật của bé Hạnh. Căn nhà của vợ chồng chị Thục bên bờ hồ, trên con đường dẫn thẳng ra biển phải đi bằng một cuộc xe ngựa. Như thế Lũy sẽ lưu lại đây bằng những ngày nghỉ, thanh thoi và nhàn du trong mùa mưa mới của thị trấn.

Xe vào tới bến với những xô xao của đám hành khách đi cùng xe. Họ cười, nói, và những mẩu đối thoại ngắn nếm đi giữa một người muốn về nơi nào đó trong thị trấn với đám phu xe ngựa bên dưới. Lũy ngồi yên trên ghế nhìn xuống đường. Lũy mừng rỡ khi nhận ra con đường không đến nỗi tệ hại trong trí tưởng. Nhà phố cũng sang trọng sạch sẽ, nằm dưới những cành cây xanh mát. Buổi chiều đang rải lợt nắng cuối cùng xuống thị trấn. Gió từ hướng biển thổi về mang mùi khô nồng của muối, cát. Thị trấn này lần đầu tiên Lũy đến chân tới. Từ lúc vợ chồng chị Thục di chuyển về đây đã hơn ba năm, bé Hạnh cũng vừa đúng sinh nhật thứ bảy, Lũy mới có dịp thuận tiện ghé thăm. Sách vở và ngày thi đã chiếm hết thì giờ và một phần đời sống của Lũy. Đã vậy, hình như nó còn kéo dài ra thêm giống những sợi giây Trầu Bà dưới chân thềm nhà sau mỗi cơn mưa. Lũy đã mệt ngất sau đồng sách vở và giờ học chi chít trường. Năm nay Lũy phải đỗ. Những ngày thi cũng vừa qua xong. Lũy cũng vừa nhận được thư của chị Thục gửi về báo tin ngày sinh nhật của bé Hạnh và mong mỗi Lũy lên chơi. Chị Thục đã cẩn thận ghi chú trong mảnh giấy kèm theo thư vị trí của căn nhà, những con đường Lũy sẽ phải đi qua và phương tiện xe dịch. Mảnh giấy đó Lũy đã nhớ nằm lòng. Nó cũng đang nằm trong túi áo Lũy.

Chờ cho mọi người đã rời hết khỏi xe Lũy mới xách va ly bước xuống. Những người phu xe đã chực sẵn. Họ hỏi Lũy không kịp trả lời :

- Về đâu cậu Hai ?
- Khách sạn ?
- Trường nội trú ?
- Khu giáo chức ?
- Ra bãi biển ?
- Tôi đi về cậu Hai...

Lũy lắc đầu vượt ra khỏi sự bao vây của những người phu xe. Tại sao không thể đi bộ ? Lũy cẩn thận móc mảnh giấy của chị Thục ra xem lại một lần nữa. Và Lũy băng qua đường. Những cỗ xe ngựa dập dềnh phía trước với đám hành khách ngồi quay mặt ra sau. Tiếng lục lạc khua đều qua các góc phố tạo cho thị trấn cái vẻ đầm thắm dễ mến lúc đầu. Chị Thục đã dặn trước trong thư phương tiện phổ thông duy nhất để xe dịch ở đây là những cỗ xe ngựa. Xe lôi, xe lam bánh ở hàng thứ nhì, thứ ba. Xe taxi hình như không có chiếc nào. Lũy không ngạc nhiên lắm với chi tiết này. Nhưng thật là ngạc nhiên đến thích thú khi Lũy thấy thị trấn mang một bộ mặt hiền hòa bình tĩnh với những bóng cây buồng che ánh nắng buổi chiều. Những góc phố tịch liêu nằm thoải dốc theo những con đường thấp dần. Những cửa tiệm ôn hòa, nhàn nhã... Lũy đặt bước chân trên vỉ hè. Màu nắng của buổi chiều đang tàn, thấp thoáng ở phía trước. Lũy nhận ra con đường mình đang đi thuộc khu phố chính, có rạp chiếu bóng, quán kem, và khu chợ nằm chếch bên cầu bắc qua con sông lớn bọc hết tỉnh lỵ. Gió biển buổi chiều

nghe lạnh lạnh. Lũy đi qua một ngôi trường đúng vào giờ tan học. Những tà áo dài trắng lượn múa trong gió, tủa ra khắp mọi ngã đường. Trường nữ trung học duy nhất của tỉnh lỵ. Lũy bắt gặp những mái tóc dài buông thả ngang vai, những nụ cười làm hồng đôi má, và những ánh mắt mở lớn như một loài nai rừng. Lũy bối rối giữa đám đông đó với chiếc va ly đồng đẳng. Tới một ngã tư Lũy băn khoăn trước những tên đường. Có một con đường không bằng ghi trong khi chị Thục vẫn ghi đủ trong giấy. Lũy dòm quanh quất một lúc, không còn cách nào khác. Lũy chờ hai cô gái từ phía sau đi tới gật đầu chào, và hỏi :

— Đường không có bằng ghi tên là đường gì cô nhỉ ?

Hai cô gái nép vào nhau, cặp đũa ngang ngực. Một cô ấp úng hỏi :

— Đường nào đâu ông ?

Lũy đưa tay chỉ một trụ điện :

— Đường có trụ điện gãy đấy.

— Đường đó là đường Trưng Vương. Tấm bằng mới rớt mất hòm qua trong cơn mưa đấy.

— Muốn về đường Huyền Trân phải rẽ vào ngõ nào ?

Hai cô gái thúc vào hông nhau. Người này buộc người kia lãnh nhiệm vụ chỉ đường. Lũy mỉm cười và chờ.

— Chỉ cho người ta đi Cúc Huyền.

— Bộ My chỉ không được sao ?

— Người ta hỏi Cúc Huyền trước chớ bộ.

Cô gái tên Cúc Huyền chớp mắt mấy cái đưa tay chỉ về phía trước nói :

— Đi từ Trưng Vương tới một khoảng, gặp hai ngõ rẽ. Sang phải là Triệu Âu, sang trái là Huyền Trân.

Cô gái tên My cướp lời :

— Nhỏ này nó cũng về ngõ Huyền Trân đấy.

Cúc Huyền bấu vào cổ tay bạn. Lũy nói cảm ơn rồi nhường bước cho hai cô gái. Cúc Huyền và My đi qua, họ nói gì nhỏ nhỏ với nhau rồi cười khúc khích. Lũy móc thuốc ra hút và đi chậm ở phía sau. Tới ngõ rẽ Cúc Huyền và My đứng lại nói chuyện, họ cố ý chờ cho Lũy qua khỏi. Một lúc Lũy quay lại thấy hai người chia tay nhau. My đi về ngõ Triệu Âu, và Cúc Huyền lại đi ở phía sau Lũy. Giữa đường Huyền Trân lại có một ngõ rẽ khác ôm vòng lấy bờ hồ. Con ngõ có rất nhiều cây và nhà thật xinh xắn. Lũy nhận ra những ngôi nhà xây cùng một kiểu như nhau, mái ngói đỏ trút xuống, tường quét vôi vàng và trước cửa nhà nào cũng có vườn cây nhỏ. Lũy xem số nhà, đi thẳng. Cúc Huyền cũng vừa quẹo tay mặt.

Nhà chị Thục ở khoảng giữa bờ hồ từ mặt đường vào trong con ngõ nhỏ có trái sồi trứng. Chị Thục không nói về ngôi nhà của chị trong thư. Nhưng thật là một ngôi nhà lý tưởng. Lũy phải đi qua một khoảng sân rộng. Chị Thục từ phía trong chạy ra cười :

— Đoán thế nào chiều nay Lũy cũng lên tới. Định nhờ anh Đồng đưa xe ra đón nhưng anh lại phải trực đêm ở sở. Sao, đi gì mà không nghe tiếng xe ghé bên ngoài ?

Lũy cười :

— Đi bộ.

— Tài ghê nhỉ ? Sao Lũy không đi xe ngựa ? Bộ sợ phải đi cùng với các cô nữ sinh họ cười hả ?

Lũy đỏ mặt hất mấy cọng tóc :

— Tài gì. Cái bảng ghi tên đường bị mưa rớt hôm qua chút xíu nữa là lạc nếu không nhờ hỏi thăm hai cô gái.

Hai chị em bước lên thềm nhà. Mùi hoa Nhài nở trong buổi chiều phảng phất đưa tới. Lũy dòm quanh căn nhà khen :

— Nhà đẹp nhỉ ?

— Lũy có thích không ?

— Dĩ nhiên là phải thích rồi.

— Khi nào chán học dưới đó lên trên này ở với chị. Nhưng nói trước buổi lăm đấy chứ không vui như thành phố của cậu đâu.

— Càng buồn càng thích.

Chị Thục ngó Lũy cười. Lũy hỏi :

— Bé Hạnh đâu rồi chị ?

— Nó đi học, chắc cũng sắp sửa về tới.

— Bảy tuổi mà học gì ?

— Đừng tưởng, Hạnh nó học gần hết lớp Tư rồi đấy. Hè sang thi lên lớp Ba. Chắc là nó không nhìn ra cậu đâu.

Lũy đi ra thềm đứng nhìn sang bên kia bờ hồ. Buổi chiều đang rải nắng xuống mặt nước yên lặng và trên các ngọn lá xanh biếc. Con đường chạy ngang nhà ít xe qua lại, chỉ có những đám trẻ con nô đùa với những con diều giấy bay trên cao. Thấp thoáng trong các bóng cây Lũy thấy những người đi dạo mặc áo ngắn, mũ áo hồng vào mặt nước hồ với bóng nắng thật vàng thành một thứ màu sắc làm cho buổi chiều dịu dàng thêm, êm đềm thêm. Lũy ngửi mùi hoa Ngọc Lan, hoa Nhài từ hương chân rào đưa tới, không khí ướt sũng thơm. Mùa mưa mới tới nó đầy, làm đất mềm và cỏ thật mượt. Khoảng sân nhà chị Thục rộng, ngăn cách với mặt đường những tiếng động nên âm thanh của buổi chiều chỉ vọng tới như một nơi nào thật xa xôi. Cánh cổng cao với những chùm bông giấy đỏ, những con chim sẽ trốn người bay đến nấp trên bóng lá và chuyền nhanh trong các cành. Lũy nhìn sang dãy nhà bên kia bờ hồ, chỗ Cúc Huyền vừa mới rẽ vào. Những ngôi nhà giống nhau làm Lũy khó phân biệt, tuy chỉ một vài nhà có trồng bông giấy đỏ trước cổng. Bông giấy buổi chiều nom đậm thắm như một cánh mây trời đang trôi lơ đãng trên cao. Chị Thục bỗng gọi :

— Lũy, Lũy...

— Có nước sẵn trong nhà tắm, đi tắm một cái cho khỏe rồi ăn cơm. Tối nay tha hồ cho bé Hạnh nó với cậu dẫn đi ciné. Mấy hôm anh Đồng trực, chị bạn quá không thể dẫn nó đi được.

tu ke
tuong

(Còn nữa)

BÔNG HỒNG...

(Tiếp theo trang 21)

viết lớn lên vô có trong những bài học.

Hơn hai tháng trôi, tôi vẫn chưa quen được với Chuyên. Những lần tới chơi với Khoa, tôi thường gặp Chuyên ngồi trên chiếc ghế đu ngoài sân, Chuyên đọc báo với con mèo nằm ngủ trong lòng. Cái con mèo tinh nghịch, có khi nó đứng trên vai và cào cả hai chân trên mái tóc của Chuyên rồi bời. Chuyên có dáng dấp của một cô bé ngoan, Chuyên ít nói và làm biếng cười. Còn đôi mắt, đôi mắt rộng và ướt của con nai sao ấy, mỗi lần nhìn tôi lại làm tôi khờ dại cả người.

Chữ nghĩa của tôi bắt đầu đòi mọc cánh. Tôi đã nghĩ tới công việc của một lá thư. Tiếng nói không có nghĩa thì chữ viết nói lên được đầy đủ hơn. Tôi sẽ viết cho Chuyên một lá thư. Tôi sẽ đưa cho nàng, một cuốn sách và khi nàng mở ra

6

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH... (tiếp theo trang 21)

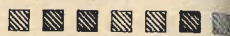
phải. Người con gái như vậy thật hứa hẹn nhiều hạnh phúc, tôi nhớ được điều này trong một cuốn sách. Tôi chỉ thèm được một góc cạnh của Hạnh. Về nhà, tôi ôn lại những cử chỉ và lối phục sức của chị, tự nhiên là thế, tôi ngầm nghĩ là sẽ bắt chước ở người con gái ấy nhiều điều. Khi đến tuổi cầm tới phấn son có lẽ tôi cũng chỉ nên dùng nhẹ nhàng như chị Hạnh đã dùng, phấn son đứng gần môi thấy, giản dị hơn càng hay. Tôi ghét cay ghét đắng những con bạn còn đi học mà đã trát phấn trát son như đào đóng cải lương. Không được, ít ra phải là bước lên tới thềm đại học đã, tôi yên chí với tôi như vậy. Khi tôi phát biểu ý kiến này với anh Uy, có lẽ ông anh sẽ... khoái chí tử lắm. Mình được khen tặng có lẽ cũng không hãnh diện bằng người yêu mến mình được khen tặng. Có lúc tôi đã mong thật tình cho chuyện của anh Uy và chị Hạnh thành chuyện của các ông cụ bà cụ nói với nhau... Ò, đến khi đó chắc là tôi không còn ai để mà... cãi lộn nữa — Chẳng lẽ đi cãi lộn với bé Thy. Nhảm quá.

thì sẽ thấy một phong thư đề tên mình.

Yêu đương, cái thuở ban đầu nó vẫn nguyên vẹn những ngô nghê ấy, từ thời đại này sang thời đại khác. Cách tổ tình có khác nhau, song tâm hồn vẫn giao động vậy. Bây giờ nhớ lại, tôi còn thấy tiếc. Bức thư tôi đã viết trông ý nghĩ lộn xộn nhưng không viết được ra trên giấy và chẳng biết đạo ấy Chuyên có đọc được là tôi yêu nàng, những lần nàng nhìn tôi. Thế mà nàng đã xa tôi. Hai tuần sau khi tôi không có dịp đến gặp Khoa thì tôi nhận được thư của Khoa viết từ Đơn Dương. Gia đình Khoa dọn nhà đột ngột vì ba Khoa phải thuyên chuyển đi.

Câu chuyện đơn giản, tầm thường thế, nhưng « cái thuở ban đầu lưu luyến ấy, ngàn năm hồ dễ mấy ai quên ». Tôi có tiếc, ngày ấy, nhưng đến bây giờ nhớ lại, trong những ồn ào, phiền toái vầy học hàng ngày, tôi bằng lòng với một

kỷ niệm đẹp. Cả những tiếc nuối sót lại cũng không làm tôi ân hận nhiều. Giá ngày ấy tôi tổ tình với nàng. Không, tôi vẫn muốn tôi mãi mãi chỉ là cậu học trò mười bảy tuổi khờ dại của ngày mà đề rằng tôi không phải cần vỡ những trái cây đắng ngắt môi miệng, ề chề một mối của cuộc đời.

CHO ĐI LẠI TỪ ĐẦU

« Cho tôi lại ngày nào
Trăng lên bằng ngọn cau
Me tôi ngồi khâu áo
Bên cây đèn dầu hao
Cha tôi ngồi xem báo
.....
Cho tôi lại nhà trường
Bao nhiêu là người thương
Không ai thù ai oán

*Ai cũng bảo tôi ngoan
Tôi yêu thầy tôi lắm
Nhớ tiếng nói vang vang
Tôi theo tà áo trắng
Cò em bạn cùng đường »*

Đó là những câu « *Kỷ niệm* » của Phạm Duy. Nhạc sĩ không chịu nói tiếp về kỷ niệm theo tà áo trắng của cô bạn cùng đường. Chúng ta đều thông minh cả. Và, chúng ta biết chắc chắn con đường niên thiếu của cậu con trai và cô con gái cùng học một trường sẽ nở nhiều hoa. Có một bông hoa đẹp nhất. Đó là Bông Hoa của tình đầu, tình mà thi sĩ Vũ Hoàng Chương đã diễn tả:

« Mươi hàng chữ đơn sơ ở ngưỡng ngập
E dè sao mươi hàng chữ đơn sơ
Mẫu mực tươi xanh ngát ý mong chờ
Tình hé nụ bình thơm trong xếp giấy »

Kỷ niệm của những tháng năm đẹp nhất một đời người bao giờ cũng bắt đầu

từ con đường niên thiếu, con đường vào một buổi chiều có trận gió lạ thổi tới. Bỗng nhiên cậu học trò, cô học trò nhìn nhau thẹn thẹn. Huy Cận gọi trận gió lạ đó là « *trận gió tình yêu* ». Bạn hãy viết về trận gió đầu mùa đời ấy. Viết và gửi cho *Tuổi Ngọc* ngay đi. Hãy cảm Bông Hồng Tình Đầu cho bình hoa Thương Yêu.

Bài của bạn, nếu được chọn đăng, tòa soạn sẽ gửi tặng bạn 5 cuốn truyện của Từ Kế Tường, Đinh Tiến Luyện, Duyên Anh. Một bài hay nhất trong ba tháng, tác giả của nó sẽ nhận được món quà thật bất ngờ. Bài gửi về, xin bạn ghi rõ tên thật và địa chỉ. Ở xa, tòa soạn gửi sách tặng bạn bằng đường bưu điện. Gửi bảo đảm hẳn hoi. Ở gần, nếu bạn không thích lại tòa soạn, chúng tôi sẽ bắt thư ký tòa soạn, hoặc chủ nhiệm làm loong toong đem sách đến tận nhà bạn.

7

thứ sáu 19-2

Giờ Công Dân Sáng nay cô Hồng kể một mẩu chuyện làm cả lớp cười bò ra trên bàn. Chuyện như thế này:

Sáng nay bé đi học về, gặp ai bé cũng chả nói, ai nhìn bé cũng chẳng để ý gì. Bé về nhà ném cặp ở góc tủ rồi để cả áo dài vấy lên giường nằm. Bố hỏi, bé hòm nay đau hả, bé lắc đầu, bố lại hỏi, bé ăn cháo nhé, bé cũng lắc đầu. Bố chả hiểu gì. Đêm bé trần trọc, bé ngủ mơ, bé gọi: Chú Hoàng ơi! Bố mới giặt mình, thì ra bé đã bắt đầu yêu.

Vui quá. Sau đó cô Hồng « phụ đề » mẩu chuyện ấy là, các cô học trò đạo này tiến bộ gấp năm gấp mười nữ sinh thời trước. Hôm nay còn học ngoan ngoan thì biết còn học ngoan ngoan, nhưng ngày mai sách vở xé ra viết thư lúc nào thì chẳng biết được. Tôi nói cho các cô hay, giọng cô Hồng chả nhẽ lại như giọng của ngài công tố viện, chuyện đó có cấm cũng chẳng cấm được, nhưng các cô biết đấy, học hành không ra gì thì có làm tới « bàn lớn » cũng chỉ là thứ đốt nát biết xúi chòng buồn lậu với tham những là giỏi.

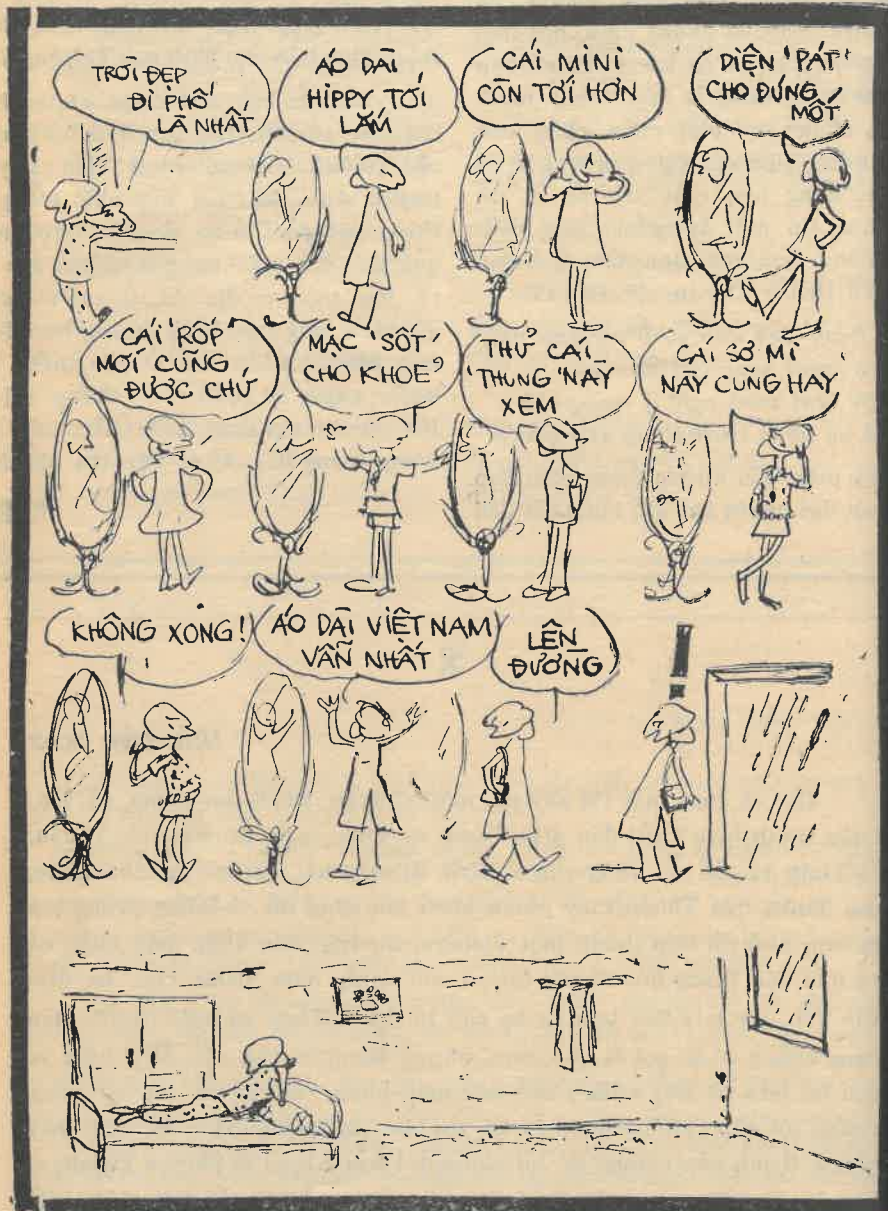
Ờ hay, sau cô lại quá lo xa thế nhỉ?

8

thứ bảy 20-2

Giờ ra chơi bọn tôi xảy ra một chuyện tranh luận om cả lên. Cuộc tranh luận khởi đầu giữa Đông và Thục, sau đó kéo cả Thuận, cả Thúy và tôi vào vòng chiến. Thật là hăng hái, cái miệng con Thục, con Thúy, con Thuận thay phiên nhau tấn công tôi và Đông. Trong lớp ba con nhỏ đó hợp thành một « băng », dự trận đấu khẩu nào cũng có và đấu đầu thắng đó. Chúng tôi có một danh hiệu dành cho ba đứa vẫn TH. này là « Ban tam ca ba con bù lệt ». Thục ra cuộc tranh luận cũng chẳng có gì gọi là ghê gớm, nhưng Đông và tôi, vốn để ý kỹ « ba con bù lệt » từ lâu, « đấu » thử sức một phen, nhưng lý dù có vững chúng tôi cũng không làm sao lại với ba cái miệng như ba cái máy phóng thanh của chúng. Đề tài chúng tôi tranh luận là phim « Twinky ». Con bé Twinky mười sáu tuổi, đang học trung học, mết một chàng viết

(Còn tiếp)

CHẠP PHÔ

CỬA TIỆM BÁN TỪ CHIẾC KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

KHÓ ĂN KHÓ NÓI

Ông chủ tịch hội chống uống rượu ở New York chặn một ông vừa trong tiệm rượu ra và hỏi :

— Xin lỗi làm mất thì giờ của ông. Tôi thấy ông vừa trong tiệm rượu ra, có lẽ ông đã uống nhiều Whisky. Ông có nghĩ đến số tiền lãng phí hàng ngày vì rượu không ? Ông có rõ mỗi ngày ông uống mấy ly Whisky không ?

— 10 hay 12 ly—ông ta vui vẻ trả lời.

— Và mỗi ly tốn bao nhiêu ?

— 30 xu.

— Như thế là 3 đô la một ngày gần 800 đô la một tháng và 12000 đô la một năm. Trong 30 năm, ông đã mất hết 36 ngàn đô la vì rượu ?

— Đúng như thế.

— Ông hãy nhìn tòa buyn-đinh trước mặt kia, 20 tầng lầu... Với 36 ngàn đô la, ông có thể có một tòa nhà như thế.

— Còn ông, ông không uống rượu sao ?

— Tôi hãnh diện cho ông biết rằng chưa một giọt rượu nào đã thấm qua môi tôi.

— Thế tòa nhà trước mặt đây của ông ?

— Không.

— Tôi hãnh diện cho ông biết rằng tôi là chủ của nó.

BIẾT NGƯỜI BIẾT MÌNH

- Giọng nói nhanh và trong :
— Bao dạn, ưa thích hoạt động
- Giọng nói âm cúng :
— Tinh rộng lượng, hay giúp đỡ.
- Giọng nói nhanh và dồn dập :
— Tinh bốc đồng nhưng tự nhiên.
- Giọng nói dịu dàng :
— Con người quân bình và ưa giao thiệp.
- Giọng nói trầm :
Tinh dứt dặt hay suy tư, ý tưởng liên tục.

MÀU SẮC

XÁM : Tinh dè dặt, ít nhạy cảm :

XANH NHẠT : Tinh điềm đạm, ưa tìm sự dịu dàng và ưa thích hoạt động, thích được bảo vệ.

ĐỎ CHÓI : Tinh nóng, thích đấu tranh.

VÀNG : Tinh vui vẻ, lạc quan, thích giao thiệp.

XANH LÁ CÂY : Người tế nhị, hay mơ mộng.

CỬ CHỈ

— **BẠN HAY SỜ CẢM**— Người đứng đắn, quan niệm cuộc đời thận trọng, thích tiền bạc và trung thành, yêu cuộc sống gia đình.

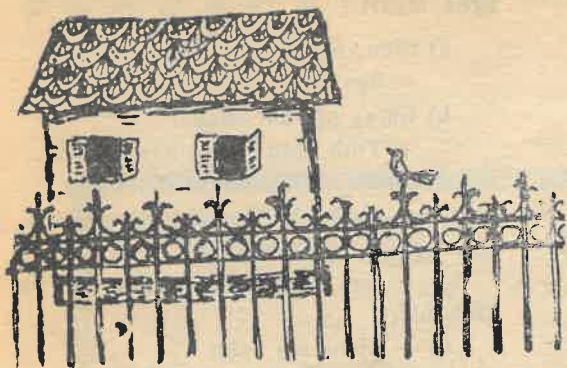
— **HAY LẤY TAY CHE MIỆNG NHẤT LÁ KHI CƯỜI**— Thiếu tự tin, cứng đầu hay bất đồng ý kiến với người khác.

HAY SỜ NHẮN Ở TAY— Tinh thần thường hay căng thẳng lo âu.

HAY CẮN MÔNG TAY— Thiếu tự tin, hay mất bình tĩnh, nhiều mặc cảm tự ty, hay ích kỷ.

HAY CHÉO CÁC NGÓN TAY VÀ HAY BỂ ĐỐT TAY— Nhiều ý tưởng, hay, nhưng không diễn tả được và hay do dự, cần có người chỉ dẫn.

HATA (sưu tầm)

tuổi trẻ thành phố
trên đê
chịu đựng búa đập
của tuổi già

NHÓM PHÁI VIÊN TUỔI NGỌC TRÌNH BÀ

TỪ MỘT Ý NGHĨ

Tuần báo *Diều Hâu* đã mở nhiều chiến dịch yểm trợ tiền tuyến một cách thiết thực. Thí dụ: *Chiến dịch mớm mồi diều hâu con*, nghĩa là kêu gọi sự bảo trợ vật chất, tinh thần của những người thụ hưởng trong chiến tranh cho con em chiến sĩ đang chiến đấu hoặc đã gục ngã vì chiến đấu. Mới đây, *Diều Hâu* mở thêm chiến dịch *Vành khăn sô* để an ủi vợ con chiến sĩ bỏ xác tại mặt trận Hạ Lào cho hậu phương sống yên ổn. Năm trong chiến dịch *Vành khăn sô* là một *Đại Hội Nhạc Trẻ Quốc Tế Ngoài Trời* và *Trình Diễn Thời Trang Mùa Hạ* sẽ được tổ chức tại sân vận động Hoa Lư, đường Đinh Tiên Hoàng vào ngày 29-5-1971, nếu trời đừng mưa. Dĩ nhiên. Nhưng nếu trời mưa, có thể, kết tội trời đã phá hoại! Ý nghĩ tốt của tuần báo *Diều Hâu* chắc chắn, sẽ phẳng phẳng thực hiện như những bài nhạc trẻ... ngoại quốc nếu... Nếu Đại Hội không do tổng thống phu nhân chủ tọa. Nhạc trẻ vốn đã ồn ào. Tổng thống phu nhân chủ tọa, càng ồn ào.

Nhóm phái viên *Tuổi ngọc* tình nguyện đi vào sự ồn ào đó.

ĐẾN NHỮNG Ý NGHĨ

Cuối năm ngoái, Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị cũng đã tổ chức một Đại Hội Nhạc Trẻ liên tiếp hai ba ngày gây hương sắc cho *Cây Mùa Xuân Chua Sốt*. Chẳng ai nói gì. Rồi nhạc trẻ lên tuyến truyền hình trong chương trình *Tiếng Nói Động Viên*. Có ai nghĩ những cậu « nhạc trẻ » tóc dài, quần áo lố lẹt làm hỏng chuyện của người lớn? Lasse Taberd, một ngôi trường cổ kính, nơi đào tạo khá nhiều nhân tài cho sở một nơi mà sự giáo huấn được coi là thận trọng nhất, gương mẫu nhất, nghiêm khắc nhất, đã chấp nhận nhiều lần với sự cổ vũ nồng nhiệt của các sự huynh đáng kính. Tuần báo *Diều Hâu* đã hiểu rõ sự chấp nhận đó, nên hào hứng tổ chức một *Đại Hội Nhạc Trẻ Quốc Tế*. Đại hội nhạc trẻ không hề vì lý do nào, được coi là đại hội của hippy choai choai. Và những ý nghĩ trù lấp một ý nghĩ.

HỘI BẢO VỆ LUÂN LÝ

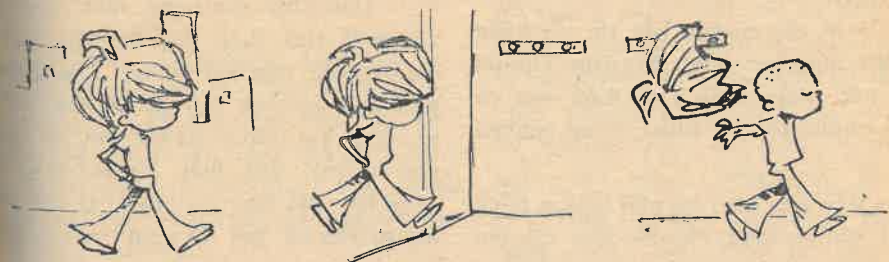
Trên nhật báo *Xây Dựng*, linh mục Hoàng Yến, chủ tịch Hội Bảo Vệ Luân Lý phát biểu rất sớm sủa! Lâu lâu mới thấy Hội Bảo Vệ Luân Lý làm việc. Ở bất cứ một xã hội nào, khi ta thấy có phong trào bảo vệ luân lý ra đời, phải hiểu rằng, luân lý ở cái xã hội ấy đã suy đồi, mục nát. Nước ta, Hội Bảo Vệ Luân Lý « trình làng », ít ra, đã ngót nghét hai chục năm. Trong hai chục năm đó, cái luân lý còn sót lại, cần được Hội Bảo Vệ Luân Lý bảo vệ, dường như, đã bị phủ thủy chính trị, đã bị văn minh cận kề Tây phương du nhập gặm mòn teo. Sách báo dâm ô, đồi trụy đầu độc thiếu nhi, thanh niên, thiếu nữ ròng rã hai chục năm, Hội Bảo Vệ Luân Lý thiếu khả năng ngăn cản. Phim ảnh vô luân đầy rẫy, báo *Playboy* bày lấn át cả báo *Giáo Dục*, Hội Bảo Vệ Luân Lý khoanh tay. Hãy cứ coi hiện tượng hippy hôm nay là một băng hoại vĩ đại có thể làm mất nước đi. Vậy sự băng hoại đó xuất xứ từ đâu? Có phải từ sự khoanh tay của Hội Bảo Vệ Luân Lý. Linh mục Hoàng Yến không chịu bảo động từ đầu, từ ngày trường phố Sài Gòn chỉ lác đác vài cậu hippy đầu bù tóc rối, đợi tới khi hippy qui tụ nổi một đại hội cả ngàn cậu mới la lối thì... vẫn sớm sủa chẳng? Hòa nhịp với linh mục Hoàng Yến, ông Trần Thanh rồi bà giáo Nguyễn thị Nghiêm

cũng hốt hoảng báo động. Người ta đem chuyện anh hippy già Manson và đệ tử giết cô đào Sharon Tate và bạn bè cô ta để « thức tỉnh lương tâm » cả nước Việt Nam. Bọn tóc dài chơi nhạc trẻ ngày 29-5 sẽ giết chết chúng ta? Hãy bình tĩnh.

TRANH ĐẤU ĐỀ TÓC DÀI

Dưới đây là bản tin đăng trên trang nhất của báo *Xây Dựng*, tit ba cột:

SAIGON (14-5) — Từ 500 đến 1000 hippy Việt Nam sẽ nhóm tại sân vận động Hoa Lư trên đường Đinh Tiên Hoàng, Saigon để biểu diễn những trò ngoạn mục lấy tiền ủy lạo các chiến sĩ chiến thắng tại Hạ Lào trong một tuần lễ tới đây. Trong chương trình họp ban lần đầu tiên được tổ chức tại Nam Việt Nam hàng trăm hippy tại Saigon thuộc con nhà khá giả đã đi tìm cho bằng được những tập san *Playboy*, *Pent House* số mới nhất để nhờ các bác thợ may cắt cho mình những bộ đồ mới. Theo phái viên TMN ghi nhận, một số tiệm may trên đường Trần Quang Khải, Tân Định, đường Tự Do, Saigon lúc nào cũng có mặt rất nhiều cô cậu hippy đặt may những bộ quần áo lố lẹt. Một ông chủ nhân tiệm may ở đường Lê Thánh Tôn cho biết trong những ngày qua có rất nhiều cô cậu cỡ tuổi choai choai đã đặt may những bộ đồ Short cao tới háng hoặc loại Jupe Maxi

với hàng nút xẻ giữa đưa tròn cặp đùi trắng hồng môn môn khiêu khích đàn ông. Còn về áo, ông chủ tiệm may nói rằng có nhiều cô thích mặc loại áo màn lưới để khách qua đường có thể trông rõ trọn vẹn bộ ngực căng tròn hây hây.

Trong cuộc phỏng vấn đặc biệt dành riêng cho chúng tôi hôm qua, cậu Nguyễn Văn Ân, 16 tuổi, nhà ở đường Bàn Cờ, là một trong những tay trống nổi tiếng tại Saigon cho biết có lối 1.000 người tham dự đại hội hippy Việt-Nam, gồm có hippy chơi nhạc trẻ, hippy có mái tóc dài ăn mặc lòe loẹt, hippy hút cần sa, hippy choác v.v...

Cậu Ân còn cho biết tiếp, cậu sẽ cố gắng vận động thành lập hội Hippy để cảnh sát khỏi phá rầy anh em nào để tóc dài và những cô ăn mặc hở hang.

Sau cùng cậu Ân tỏ ra buồn bã mà nói rằng « Rất tiếc một số anh em hippy của chúng tôi đang bị nằm ấp (khám Chí Hòa) không thể vui vẻ với chúng tôi trong dịp Đại Hội này. »

Chúng tôi không tin là phái viên TMN ác ý nhưng quả quyết cậu hippy Nguyễn Văn Ân không phải là híp py. Đó chỉ là cậu trai đang điếm. Mà đang điếm, cần gì phải ăn mặc lòe loẹt, khiêu gợi, đầu tóc bù xù. Tất cả đều hiểu sai tinh thần híp py. Cả nơi sản xuất lẫn nơi nhập cảnh híp py. Bài này không « khảo luận » về híp py. Mà chỉ nhằm nói lên những nhát búa tuổi vừa đập xuống cái đe tuổi trẻ thành phố.

BÀI BÁO ĐIỀN HÌNH

Có lẽ, căn cứ vào bản tin của hãng tin TMN, nhà báo nổi tiếng Độc Thủ đã chưa xót nhận định « vũ điệu ma cà rồng » chúng tôi xin phép đăng nguyên văn :

« Mấy bữa nay, hè phố Saigon bỗng la liệt những bích chương của các em

choai choai quảng cáo cho một đại hội híp py sắp tới, gọi là để đóng góp vào công cuộc yểm trợ chiến sĩ Hạ Lào.

À thì ra thế ! Vong linh các chiến sĩ đã nằm xuống cũng như những người trẻ từ miền rừng núi trở về sẽ được các « teenagers » Saigon múa may cuồng trong điệu nhạc ồn ào kích động để yểm trợ. Yểm trợ gì ? Câu hỏi thì lần thân, tất nhiên là yểm trợ tiền. Nhưng còn gì yểm trợ nữa không ? Ờ thì là các hippy vô duyên, trơ trẽn đồng thời yểm trợ cho chiến sĩ Hạ Lào buồn.

Tuần trước, màn ảnh rạp Rex có nhiều phim diễu nhạo là « Le Bal des Vampires » Độc Thủ mượn đồ cái này hay ho này làm đề tài đoạn phim báo này. Chuyện ma, nhất là chuyện Ma Cà Rồng, vẫn thường làm cho người ta sợ nhưng cuốn phim trên đã làm cho người ta cười, cười vì sự mơ hồ, hư ngụy được diễn tả bằng những thực tại tại giới loài người, cũng có luân vũ thì quy luật đàng hoàng. Các con ma chỉ vẫn chỉ bay lượn chập chờn có ma nhẩy múa nhịp nhàng, lời đối thoại chứa đầy tinh chất u mặc của cuộc nhân sinh ?

Vài bữa nữa, những con ma cà rồng đó sẽ nhảy khỏi tác phẩm của hãng Métro, nhảy xổ khỏi màn bạc của rạp Rex trưởng giả. Bạn đọc đừng hỏi hỏi vì Độc Thủ chỉ muốn nói tới các ông híp py nửa mùa sẽ diễn màn lơ lửng đại hội yểm trợ các chiến sĩ !

Độc Thủ vốn nặng mỗi cảm tình với một tinh thần híp py uyên nguyên chính hiệu con nai vàng, nhưng đây phải coi các em híp pi Sè goon là ma cà rồng. Tại sao ? Vì các em trẻ non dạ quá, chẳng biết híp pi là gì cũng bày đặt híp pi, nhất là du nhập híp pi vào xã hội An nam ta một

lạc lõng, bệ rạc. Ma cà rồng là những kẻ thuộc thế giới bên kia. Vàng, các em híp pi trong xã hội ta cũng chỉ là những người ngoài, những người xa lạ, những kẻ ngoài cuộc. Những người ngoài cũng muốn tỏ ra ưu tú, lo lắng, sót sa cho quê hương nghiêng ngả này, trước hết nên bỏ tính cách ngoại lai lố bịch của mình để nhập cuộc, hơn là đứng ngoài mà bỏ thi.

Thử hỏi đứng ở vị thế người ngoài mà bỏ thi như các em híp pi, có khác gì ngoại viện ? Đại hội nhân danh những người trẻ híp pi Việt nam để yểm trợ cho chiến sĩ Hạ Lào nói theo danh từ triết lý, còn bao hàm một sự mâu thuẫn nội tại, vì từ bản chất híp pi là phản chiến, là chủ hòa... Nay những ông bà híp pi bày đặt bố thí cho những người chiến đấu ! Ờ! còn gì sót xa hơn nữa ?

Hỡi các ma cà rồng híp pi ! Các bạn nên yểm trợ các chiến sĩ Hạ Lào bằng một màn thanh thực và tích cực hơn, là hãy tự buông màn ngay trước ngày Đại Hội... »

Bài báo trên trích từ nhật báo Độc Lập. một vài nhật báo khác cũng đã kích Đại Hội Híp py (chúng tôi nhấn mạnh : Đại Hội Híp py). Và, sớm sủa nhất (lại sớm sủa !), ông chủ tịch Hồ Thành Hội Giáo Giới kiêm phó tổng Thư ký Hội Đồng Quốc Gia Văn Hóa Giáo Dục cũng lên tiếng đả kích Đại hội híp py Việt Nam.

BA LÔNG TUỔI TRẺ

Bản tin đăng trên các nhật báo như sau :

SAIGON (15-5) Kỹ sư Trần Văn Trí, Chủ Tịch Giáo Hội Hồ Thành Giới kiêm phó tổng thư ký Hội đồng Văn Hóa Giáo Dục sáng nay đã lên tiếng chỉ trích nặng nề việc tổ chức đại hội hippy mệnh danh « choai choai » tại sân Hoa Lư vào ngày 20-5 tới đây.

Kỹ sư Trí nói rằng ông không chống đối những ai theo hippy nhưng ông kịch liệt phản đối tổ chức đại hội này ngay tại sân Hoa Lư mà ông cho rằng đó là việc làm khinh thường dư luận và phi dân tộc.

Ông nói, thật là điều bất công lớn lao khi các sinh viên học sinh tụ họp để thảo luận học hỏi thì bị ăn lựu đạn cay, trong khi các ông bà lớn đờ đầu tổ chức đại hội Híp py mà đối với quảng đại quần chúng Việt nam, Híp py tượng trưng cho thiểu số con nhà khá giả dư ăn mặc, con ông cháu cha đưa đòi theo ngoại lai ăn chơi phóng túng tự do.

Chủ tịch Hồ Thành Giáo Giới cũng lên tiếng khuyến cáo kẻ quyền thế hãy tìm nơi khác để bày trò ăn chơi ngoại lai và ông cảnh cáo rằng việc ủy lạo chiến sĩ chiến thắng tại Hạ Lào chỉ là chiêu bài mỵ dân và khinh thường xương máu chiến sĩ mà đại hội này được tổ chức với chiêu bài ủy lạo chiến thắng Hạ Lào ».

Rõ ràng, như chúng tôi nhận xét, Đại Hội Nhạc Trẻ được coi là Đại Hội Hippy đang điếm chỉ vì phu nhân tổng thống Nguyễn Văn Thiệu chủ tọa. Tuổi trẻ thành phố y hết trái ba lông. Xuống đường phản kháng thì bị ăn lựu đạn cay, bị xua đuổi như chó dại. Tự tập chơi nhạc phước thiện thì bị kết tội ngoại lai phóng túng. Để trấn an dư luận chống đối, nhóm ĐIỀU HẬU lên tiếng.

« Chủ bút tuần báo ĐIỀU HẬU nói : Ngày Nhạc Trẻ Quốc Tế Ngoài Trời

tổ chức ngày 29-5 tại sân Hoa Lư không thể nào coi như một đại hội Hippy như sự lo ngại của kỹ Trí. Nhóm chủ trương tuần báo DIỀU HẦU trước đây đã chính thức cải chính đối với nguồn dư luận xuyên tạc đầy ác ý này.

Ngày nhạc trẻ quốc tế ngoài trời cũng giống như các đại hội nhạc trẻ trước đây đã tổ chức để giúp đồng bào nạn lụt miền Trung, cây mùa Xuân chiến sĩ 1971, chỉ có tính cách quốc tế và vĩ đại hơn. Hơn nữa không thể đồng hóa giới thanh thiếu niên và những người yêu nhạc với một thiểu số Hippy choai choai như các Hippy Mỹ choác, hút sách, nghiện ngập, biểu tình phản chiến xé quốc kỳ, đốt thẻ trung bình v.v...

Chủ bút tuần báo DIỀU HẦU cũng nói rằng ngày nhạc trẻ quốc tế 29-5 hoàn toàn có tính cách giải trí lành mạnh cho giới trẻ và đề họ trực tiếp tham gia vào công tác xã hội của chương trình VÀNH KHẮN SỔ giúp các gia đình tử sĩ Hạ Lào. Ông nhấn mạnh, thành quả Ngày Nhạc Trẻ sẽ hóa giải mọi hiểu lầm xuyên tạc hiện nay.

TRÁCH NHIỆM VỀ AI

Tuổi trẻ bao giờ cũng ồn ào và ở đâu cũng ồn ào. Tuổi trẻ không ồn ào thì nhiệt tình đã tắt. Và quê hương không thể trông cậy được. Tuổi trẻ Việt Nam kể từ mười năm trở lại đây, đã luôn gây ồn ào. Sự ồn ào hoặc được cổ vũ, hoặc bị đàn áp. Rốt cuộc, nhìn lại sự ồn ào của mình, chỉ thấy bị lợi dụng. Chúng tôi trích đăng bài báo của ký giả Độc Thủ và nói tới những tờ báo đã kích *Ngày Đại Nhạc Hội Ngoài Trời* với mục đích tốt. Là chứng minh rằng vẫn còn những người thiết tha với tuổi trẻ, không muốn tuổi trẻ Việt nam bị đồng hóa với Híp py choai choai, thứ híp py hiểu theo nghĩa xấu xa nhất.

Bây giờ, bỏ *Đại Hội Nhạc Trẻ Quốc Tế*, bỏ cái thiện chí của tuần báo *Diều Hâu*, bỏ chống đối, ngộ nhận của người về thiện chí của tuần báo *Diều Hâu* và hãy tạm coi *Đại Hội Nhạc Trẻ Quốc Tế* ngày 29-5 chỉ là một đại hội híp py choai choai, đàng điếm, chúng tôi muốn nêu vài câu hỏi cho Hội Bảo Vệ Luân Lý và ông chủ tịch Đồ Thành Giáo Giới. Quý vị đã làm gì cho tuổi trẻ thành phố? Làm gì? Ở đâu? Bao giờ? Tại sao quý vị đã lo lắng cho tuổi trẻ mà tuổi trẻ vẫn lêu bêu? Đến nỗi hàng ngàn tuổi trẻ phải chọn híp py làm lý tưởng. Và rồi khi cái lý tưởng híp py ngoại lai đưa đến một sự phá sản tuổi trẻ trầm trọng, quý vị chỉ biết cảnh cáo và muốn họ đi chỗ khác mà chơi. Như thế, phải chăng quý vị đã thiếu khả năng bảo vệ tuổi trẻ và còn thiếu cả độ lượng đối với tuổi trẻ? Quý vị chỉ thích làm búa đập những nhát kết tội xuống cái đe tuổi trẻ. Quý vị nên kết tội quý vị trước. Vì, quý vị đã lần nào trao vào tay tuổi trẻ một lý tưởng ngoài câu nói đãi bôi cũ rích, mòn teo, thâm thâm: Tuổi trẻ là tương lai của đất nước. Nhưng muốn trở thành tương lai của đất nước, tuổi trẻ nên chuẩn bị ra sao, quý vị sẽ nhún vai « À, cần có một chính sách thanh niên ». Xin làm ơn cho chúng tôi biết chính sách thanh thiếu niên mấy chục năm nữa mới soạn thảo xong?

Bài báo này không có kết luận.

*TUẦN BÁO TUỔI NGỌC Biên lai số 579/BTT/NBC/4CBC ngày 24-4-1971
Thư từ bài vở đề tên Duyên Anh.
Ngân, chi phiếu, thư bảo đảm đề tên Vũ Mộng Long.*

T U Y B U T M A I T H A O

KÍCH ĐỘNG NHẠC

CHỖ TÔI Ở HIỆN NAY LÀ MỘT CĂN PHÒNG NHỎ, PHÍA SAU, TRÊN TẦNG LẦU thứ nhất của một ngôi nhà hai tầng ngó xuống một con đường xam uất nhất của khu Ngã Sáu. Nhà dưới, lầu trên của phần trước ngôi nhà, không biết những năm trước kia được xử dụng cho loại kinh doanh và mậu dịch nào. Chỉ biết từ khi tôi đến, đã một phòng trà có âm nhạc bên trên đi xuống cầu thang là một quán ăn tầng dưới. Mở cho nó một sinh hoạt về khuya, tôi kẻ sát giới nghiêm, ngôi nhà đã lập tức tạo được cho nó hai không khí, hai khuôn mặt, hai hình thái sống khác biệt. Một cửa ban đêm, một cửa ban ngày. Và tôi đến ở đây đã từng ngày được chứng kiến hai cảnh tượng đối nghịch nhau, có như là thấy mình đứng trên bờ đất ngàn chia hai giòng sông, một phía là giòng chảy lặng lẽ hiền hòa, một phía là ào ạt nước tuôn, khi mặt trời đã lặn sau những đỉnh thu lồi, đèn đường bật sáng, chiều tím thẫm và buổi tối khởi đầu bằng dạo nhạc.

MỖI BUỔI CHIỀU XUỐNG PHỐ ĂN CƠM TRỞ VỀ, NHỮNG BẢN NHẠC ĐẠO ĐẦU trong ngôi nhà của trình diễn giải trí đã thánh thót thoát khỏi những khung cửa sổ mở rộng hết mọi cánh, vọng tới tôi từ xa còn ở thật xa. Ấy là lúc ngôi nhà đã đánh thức lũ bàn ghế im lìm, mọi ngọn đèn đồng loạt cháy sáng đánh tan đi im lặng và bóng tối, sửa soạn cho nó cuộc đón tiếp nhiều ồn động trẻ trung nhậy nhót của một quán hàng trình diễn loại nhạc phòng trà thời thượng bây giờ là kích động nhạc. Những chiếc kèn đồng bóng loáng được chờ tới. Kèn vào nhà. Lên thang. Những cỗ trống lớn, kèn cồng, được khệ nệ khuân lên. Trống đặt xuống. Trống chêm chệ ngồi trên bục nhạc. Và sau trống, sau kèn, là những người hát nhạc và đạo nhạc của tuổi hai mươi, kẻ trước người sau lục tục kéo tới. Trong khoảng thời gian chuẩn bị ngắn ngủi của trình diễn này, ngôi nhà có cái cảnh tượng tương tự với cái cảnh tượng sắp sửa mở màn của một sân khấu nhỏ. Cũng những hình ảnh thấp thoáng; những tiếng động khó phân định thoát ra từ một hậu trường che kín không nhìn thấy. Cũng những va chạm, những xô đổ, những tìm kiếm bối rối cuối cùng của trước giờ ra mắt, bởi vì, định luật của trình diễn là như vậy, tới những phút

cưỡi chót, trong cái trục tởng đã quay tròn, những hạt cát trục trặc mới hiện ra. Nhưng trình diễn muộn phải mở. Những người khách trẻ tuổi yêu trống kèn và yêu những âm thanh dồn đuổi, chói gắt, đã có mặt. Thế là một tấu khúc của tuổi trẻ gió bão và tuổi trẻ nổi giận đã từ những lòng kèn và những mặt trống phần nộ bay lên.

NHỮNG NGÀY MỚI MỞ CỬA, SỨC THU HÚT CỦA NHẠC KÍCH ĐỘNG KHÁ MÃN LIỆT. Những buổi tối đẹp trời, con đường trước mặt phơi phơi và thênh thang gió xe hai bánh gắn máy đứng xếp hàng đặc kín suốt một khoảng vỉa hè. Tuổi trẻ là máy. Tuổi trẻ vào nhà, lên thang, đi lên, mỗi khnôn mặt náo nức với âm điệu hồ lửa đã là hình ảnh của từng cây kèn đồng đưng hết hơi thở và máu hồng trong thanh xuân lồng ngực. Những đêm mưa con đường lướt thướt, cây rũ rượi khóc tôi đỉnh ninh quán nhạc vắng tanh. Vậy mà không. Bằng áo mưa trên vai hay nhai trình làm mũ, người đến nghe vẫn đội mưa từng lớp kéo vào. Tuần lễ khai trương chín giờ tối trở đi, những chiếc ghế thấp đã không còn một chỗ trống. Căn phòng khói của những điếu thuốc lá trên môi, trên tay tuôn ra mờ mịt. Bục nhạc run rẩy vì chân đập làm nhịp cho một trăm chân phía dưới cùng đập. Kèn đảo trong không khí quẩn quại cho hàng trăm mái đầu cùng quay đảo theo. Trống ngũ liên kêu mới. Đàn năm giầy bày giờ. Tóc kích động phủ dài tới gáy. Và nhạc bò rừng, nhạc giác đấu, nhạc thái cực đạo diên đảo sừng thỏ, nhạc lên đày, hân hoan tận cùng từng đêm như thế, trong suốt cái phần trước của ngôi nhà tôi đang ở đã đưa những người trẻ tuổi vào một cuộc hành trình về gần và tại chỗ là thế giới và tâm hồn của họ.

KHÔNG PHẢI CHỈ Ở MỘT KHU PHỐ ; TRONG NGÔI NHÀ TÔI ĐANG Ở, MÀ TRÊN khắp trái đất, bằng nhiều hình thái của cát bay và gió nổi khác biệt, bằng trống diên cuồng và kèn giận dữ, đã mệnh mông cái biển âm thanh ngập trời của kích động nhạc dâng lên. Những chiều thứ bảy, những tối chủ nhật, biển kích động gào thét cuồng nộ hơn bao giờ, căn phòng tôi đóng kín cũng tràn đầy nhạc tới. Kiến tìm yên lặng tôi đã ra khỏi phòng, leo thang lên thêm một tầng lầu nữa, tới khoảng sân thượng lộ thiên ở trên cao. Ở đó, tôi gặp lại những vì sao im lặng sáng, những khoảng rộng vô hình, những bóng tối vô tận. Tôi nghe gió nhẹ, giữa đêm lại hiền. Tôi nhớ lại cái thế giới tuổi trẻ của những người như tôi, đã lâu rồi tuổi trẻ đã qua. Những âm thanh và những hình ảnh cũ hiện về. Một tiếng đàn thánh thót được đêm trắng. Đàn nói rất chậm, rất khoan thai từng lời tình tự. Một con đường mùa thu lim dim và lá vàng thiêm thiếp. Trận mưa phùn một buổi chiều nào, đắm thức những thương nhớ dịu dàng. Một người trẻ tuổi đứng nghe tình yêu thả hồn mềm từ một cửa sổ trên cao. Những lá thư tình được viết trong đêm, thư gửi đi rồi, kẻ viết thư bỏ nhà lang thang trên một con đường đồng khuất tịch. Cái khuê mặt lẳng đọng, hiền từ đó của một tuổi trẻ cũ, cái khuôn mặt ấy đã mất hoàn toàn. Bây giờ khác rồi. Tôi chỉ việc từ trên khoảng sân lộ thiên đi xuống. Xuyên qua một vùng khói thuốc mù mịt. Đi vào một biển tiếng bàng hoàng. Những lòng kèn diên cuồng, những mặt trống phần nộ sẽ nói cho tôi biết như vậy, là cái khuôn mặt, cái thế giới đặc thù của một tuổi trẻ ngày nào của tôi của ngưỡng người cùng một tuổi, một thế hệ như tôi đã hoàn toàn qua đi. Hoàn toàn mất tích.

tuổi ngọc
tuần báo của
tuổi vừa lớn

T Á M B Ú T C Ủ A N H Ó M T U Ò I N G Ọ C

Chúng tôi lại xuất bản báo vào mùa mưa. Năm xưa cũng vậy. Một góc bừa bãi bản kẽm, bài vở, thư từ của bạn ngọc trên căn gác xếp của nhà in được dọn dẹp. Dấu tích của kỷ niệm, của cái còn lại sau 24 số Tuổi Ngọc là đó. Nguyễn Mai dùng chổi lông gà quét bụi từng phòng thư cũ. Thấy một nỗi buồn ngập mắt. Những lời hứa bỏ ngang. Con tàu chết máy ở ga số 24. Bây giờ. Kiểm củi, kiểm củi thật vất vả, tìm lửa, đốt cháy hồng cho con tàu phun khói.

Con tàu rời ga số 24. Nó chạy trên đường rầy mới. Ga đầu tiên nó đã đến với mong đợi của bạn ngọc là ga số 1. Bạn sẽ hỏi tại sao là tuần báo của tuổi vừa lớn mà không còn là tuần báo của yêu thương, Xin trả lời bạn bằng sự tìm nguyên do con tàu bị chết máy. Tuổi Ngọc năm xưa, cứ được hiểu là báo viết cho tuổi thơ đọc, mặc dù, chúng tôi đã thú nhận chúng tôi không có khả năng làm báo tuổi thơ. Được coi là báo của tuổi thơ nên tuổi thơ thất vọng. Những độc giả vừa lớn chẳng chịu đọc Tuổi Ngọc. Do đó, Tuổi Ngọc là tuần báo vừa vơi, không thoả mãn nỗi cả tuổi thơ lẫn tuổi vừa lớn. Như một nhà văn

phê bình: « Lớn không ra lớn, bé chẳng ra bé ». Chúng tôi đã trình bày nhiều lần. Rằng, chỉ có phương tiện của Bộ Văn Hóa Giáo Dục mới làm nổi một tuần báo nhi đồng đúng nghĩa của báo nhi đồng. Chúng tôi không đủ tài, không đủ tiền thực hiện một tuần báo quyền rũ nhi đồng và cả người lớn như Spirou, Tintin. Vậy lần này, Tuổi Ngọc là tuần báo của tuổi vừa lớn.

Nhà văn Dương Hùng Cường, trên nhật báo Độc Lập, khi giới thiệu Tuổi Ngọc bộ mới, đã trách yêu người chủ biên là « thuộc lòng sách quốc văn giáo

NHÀ XUẤT BẢN NGUYỄN ĐÌNH
VƯỢNG ĐÃ CHO PHÁT HÀNH MỘT
TÂN TRUYỆN CỦA THẾ UYÊN

mưa trong sương

khoa thư nên muốn mỗi số báo của mình phải là cuốn quốc văn giáo khoa thư ». Anh Cường lưu ý « Tuổi Ngọc hôm nay cũng có nhiều ưu tư... » Vàng, đúng thế. Tuân lời anh Dương Hùng Cường, Tuổi Ngọc mỗi tuần sẽ gắng sức nói lên một vài ưu tư của tuổi vừa lớn. Chúng tôi không làm giáo dục vì đã có Bộ Giáo Dục. Chúng tôi không làm văn hóa vì đã có Phủ Văn Hóa. Chúng tôi làm báo chỉ để nói giùm những ưu tư của tuổi trẻ và đề cung cấp cho tuổi trẻ những món ăn tinh thần tầm thường như gạo lức muối mè. Có thể không bổ ích.

Chúng tôi thích phở bày sự thật. Khổ nỗi, phở bày sự thật làm báo thường bị coi là tả oán gây xúc động cho bạn đọc. Song, chúng tôi thấy vẫn nên phở bày. Bây giờ, người ta xuất bản báo rất nhiều. Và bạn đã thấy, những tờ báo mới ra đời « hành quân » ào ào dễ sợ. Bích chương dán kín trường phố. Biểu ngữ chằng kín lối đi. Cuộc thi bạc triệu. Ấn loát bằng offset tối tân. Tòa soạn tấp nập toàn những cây viết cự phách làm việc trong những căn phòng đủ tiện nghi. Riêng Tuổi ngọc của bạn, tòa soạn đặt ở một góc trên căn gác xép của nhà in, chung quanh chất đầy đồ đạc. Chỉ có hai cái bàn mộc mạc không ngăn kéo. Nhưng còn một cánh cửa sổ nhỏ đủ cho Đinh Tiến Luyện, Từ Kế Trùng nhìn thấy trời xanh và hy vọng xanh hơn. Hai người bạn trẻ, hai đồng chí, hai người em của gã chủ biên say sưa làm Tuổi Ngọc. Không có hai người này, Tuổi ngọc kẻ như chìm khuất. Bởi vì gã chủ biên tuôn luôn than thở mình già rồi, kiệt sức rồi. Nguyễn Mai tâm sự « Tôi thích làm việc ở đây. Trông nghèo nàn, thế lương thật nhưng báo mình sẽ nhiều ý nghĩa ».

Sẽ nhiều ý nghĩa. Bạn đọc hiểu chưa? Vì muốn có ý nghĩa, chúng tôi phải mua giấy chợ đen xuất bản số báo đầu. Bộ

NGUYỄN BÌNH nữ sinh

*Những nàng kiều nữ sông Hương,
Da thơm là phấn, môi hương là son.
Tự trường san sát chân thon,
Lao xao nón mới màu sơn sáng ngời
Gió thu vàng lấm, ai ơi!
Đôi thân áo rộng toi bời bay lên
Vội vàng những ngón tay tiên,
Giữ hờ mái nón, làm duyên qua
đường.*

Thông Tin ban lệnh mới. Hãy xuất bản làm tin rồi sẽ cấp bông giấy. Chúng tôi không đủ can đảm cầm nhà, bán xe đi báo. Ngày xưa đám thi không có xe nhà. Bây giờ có nhà, có xe thì không dám. Bởi, thưa bạn đọc, xuất bản báo trước hiện tình báo chí lạm phát là phiêu lưu là đánh bạc. Chúng tôi chạy vay vốn và gửi hy vọng vào bạn đọc. Cái khi nó bỏ cái khôn, bạn đọc hãy ban cho Tuổi Ngọc nhiều khoan dung nếu Tuổi Ngọc chưa làm bạn hài lòng.

Sáu mươi tư trang báo in Typo gửi đến bạn. Nếu rảnh rỗi, bạn đếm giùm xem được bao nhiêu chữ. Thưa bạn đọc, trang báo là mười điều thuốc lá cháy nhiều khói vào phổi. Đem cô đơn, khói thuốc đôi khi, làm cay mắt, làm khô mắt làm sặc sụa. Xin bạn gì đây? Không gì cả ngoài sự độ lượng của bạn khi đọc Tuổi Ngọc những số đầu. Thương yêu Tuổi Ngọc bạn hãy coi Tuổi Ngọc là bạn do chính bạn chủ trương và hãy viết cho chúng tôi những gì bạn thấy cần thêm bớt, sửa đổi. Bằng thương yêu của bạn đọc, Tuổi Ngọc sẽ không chết nữa. Sẽ sống mãi.

Thân kin
TUỔI NGỌC

P H Ư Ợ N G

lắm), bà làm ơn chỉ giùm cô ấy cách trang sức, mách giùm cô ấy một mẫu áo, một màu áo; đầu cô chải kiểu gì, tay xách bóp ra sao vân vân... Chắc chắn, cô gái vừa lớn sẽ hài lòng. Và đó là nhiệm vụ của Như Ngà, Như Ngọc. Bạn ngọc chờ « tác phẩm » đầu tay của hai cô sẽ đăng ở số 2.

tay ngà

Như Ngà và Như Ngọc xoè tay hỏi Phượng :

— Tay tụi này đẹp chứ ?

Phượng khen :

— Đẹp lắm. Như bàn tay mẫu bầy ở tiệm kim hoàn.

Ngón búp măng thon mềm, móng tay dài cắt khéo, sơn công phu ghê. Nhưng mà, móng tay dài thế giặt áo sẽ vướng đấy.

Như Ngọc xịu mặt :

— Chị kê tụi này nhé ! Tay ngà đâu phải để giặt áo. Đã có máy giặt.

Phượng nói :

— Đừng hiểu tay ngà là bàn tay chết, bàn tay triển lãm ở tiệm kim hoàn.

Như Ngà hỏi :

— Vậy tay ngà nên hiểu ra sao ?

Phượng đáp :

— Trước hết, tay ngà phải biết làm bếp. Em quên câu tục ngữ « Cái nết đánh chết cái đẹp » rồi à ? Cô chơi dương cầm hay lắm, cô điễm trang hay lắm, cô đậu bốn cái tiến sĩ giỏi lắm nhưng thưa cô, cô không biết nấu cơm là cô vất đi. Để rồi Phượng sẽ diễn tả thật nhiều về tay ngà. Hai cô hãy đi làm nhiệm vụ của nhà báo kéo số 2 thiếu bài đó.

Như Ngà, như Ngọc bèn tạm biệt Phượng.

T U Ầ N L Ế C Ủ A B Ạ N

Từ lâu các mục tử vì hàng ngày, hàng tuần trên các nhật báo, tuần báo đã trở thành một thứ thói quen, không muốn gọi là nhàm chán. Dù ta biết chắc thế song ta vẫn phải dành ta bằng những... nhảm nhí đó. Người VN không nghèo mơ mộng, không no đủ hạnh phúc, vì thế rất thêm được tin tưởng ai dễ dàng, hứa hẹn. Người phụ trách này, dĩ nhiên không phải là một nhà lý thuyết bốc dịch bói toán hay chiêm tinh gia hay nhà tâm lý học, hẳn chỉ là một người giàu tưởng tượng, sẽ giúp các bạn một tuần mơ mộng, vui vẻ trong các điều hẳn tự phịa, chẳng căn cứ vào sách vở nào hết. Với lời khuyên lớn, đừng bao giờ .. tin.

— Nữ mạng : Hỏi mẹ xem khi mẹ còn con gái mẹ phản ứng ra sao khi lần đầu gặp con trai tán tỉnh. Hãy nhờ mẹ cố vấn ngay, cuối tuần bạn không biết phản ứng sao, lưỡng cuống chân dẫm lên chân là « lỗ mũi ăn trầu », có thể. Nam mạng : Học toán mà mơ mộng nhiều thì chỉ lợi cho toán không gian. Có một bài toán bạn sẽ làm sai be bét hết chỉ vì bạn theo « cô em bạn cùng đường » trong lúc tan học.

— Bạn chỉ nên khẽ cười khi có ai nhìn chăm chú bạn, lời khuyên thứ nhất. Nhận được thư của bạn trai thì không nên trả lời gì, lời khuyên thứ hai. Lời khuyên chót là nên mặc áo xanh trong lần không phải đi học. Các bạn trai thì chẳng có gì đáng nói trong tuần.

Nằm mơ thấy hoa mà không có quả : phải chăm học. Nằm mơ thấy cành nhiều trái : thi vào tháng 6 sẽ đỗ có hạng. Nằm mơ thấy cây toàn lá : Bạn sẽ gặp một người dễ thương. Nằm mơ thấy những vòng tròn đan lấy nhau : Đi ra đường gặp trời mưa và về đau. Chẳng mơ thấy gì cả suốt tuần : Bạn là người dễ tính số một.

— Trong đám bạn bè nếu có thói quen đi một « băng » bốn người, nên xin lỗi một người ra khỏi bọn, không thì mình nên tránh, cãi lộn nhau sẽ xảy ra và mất bạn bè trong chuyện không đáng. Đừng đứng trước gương quá lâu, khi đi có thể hoa mắt mà vấp ngã. Có ai tặng sách là dấu hiệu thi đậu hoặc cuối năm được phần thưởng.

— Đừng tự ái khi bị chê, ở tuổi này, trong tuần sẽ gặp nhiều người « có ý kiến » về bạn rất kỹ. Cứ phớt tỉnh Ăng Lê. Bạn có tính hay học bài rồi đến khi quay lại không biết học tới đoạn nào. Nguy hiểm, hãy nhờ bác sĩ chuyên giải đáp cho tuổi vừa lớn ngay.

— Con gái : Bạn có cái tật vừa học bài vừa vuốt cho lông mi cong lên. Ô, bạn là người chịu khó làm dáng đấy, chúc bạn may mắn hơn trong việc học hành, không nên có thêm thói quen trang điểm khi tới trường. Tuần này cái tà áo dài của bạn có thể bị dẫm phải khi xuống cầu thang (nếu bạn mặc áo dài híp py thì có phần tránh khỏi). Con trai : Xui cho bạn là có người chê bạn « sứa » quá.

— Bị bố la khi xin tiền đi phố. Chan nước mắt thay canh có thể xảy ra đối với các bạn gái. Lời khuyên : đừng ăn cóc, ôi, me chua, ô mai trong ngày chẵn, sức khỏe bạn không phong phú lắm, đang học có thể phải xin phép lên phòng nghỉ đấy. Đối với các cậu trai lời khuyên là đừng quên xét lại giấy tờ trong túi. Bạn có thể bị hỏi giấy tờ dài dài.

— Trong tuần này bạn hên hết sức, bạn bè ai cũng dễ thương hết — Nếu bạn có sinh nhật trong tuần này thì sẽ nhận được món quà ưng ý — Tuy nhiên nếu bạn lười học thì vẫn có thể ăn trứng... vịt lộn dễ như chơi. Lời dặn : Hãy bắt một con kiến vàng, để nó trên bàn, nếu bắt cho khéo mà không để nó thương, bạn sẽ có tin vui cuối tuần.

— Nếu bạn là con gái thế nào bạn cũng khóc suốt mười hai giờ ở nhà hoặc ở lớp, trong tuần này — Chuyện chẳng đáng gì — Nếu thấy máy mắt trái thì nhắm mắt lại vài giây và lẩm nhẩm vài câu chuyện gì thế — Nếu là con trai, bạn nên cẩn thận khi chạy xe, đừng ham nịnh ai, không dễ thương gì đâu, bị kẻ tử đứng thì đừng hỏi sao lại xui.

— Nên nói ít chữ, lợi khẩu mà mở... radio tía lia về nhà để com thể nào cũng mắc nghẹn — Có sẵn cỗ bài tây, nếu bạn nhận được con xì Rô thì có thư, tin vui, nếu rút được con xì C thì xui thì mờ, bạn bè giận hờn lung tung — Lời khuyên cho các bạn trai vừa lớn : Hãy thêm được vào đại học, quân trường rộng, bạn không sợ hết chỗ đâu.

— Con gái : đôi khi bạn phải tỏ ra dữ một chút cho đàn chàng nể. Ăn quà trong lớp trong ngày thứ hai có thể qua mặt được thầy, nhưng khi lên trả bài phải đứng xa bàn thầy một chút hơi xoài sẽ tố cáo bạn với hai con số dê rô. Đừng may áo quần trong tuần. Lời bàn : Có nên đi phố trong ngày thứ hai không?

— Hãy lấy một cuốn sách, mở đại một tờ, nếu trang bên trái có con số cộng lại chẵn thì hy vọng bạn được đãi một chiều kẹo hoặc xi-nê. Nếu không thì ngược lại, bạn là kẻ phải chiều người khác. Em mà cãi anh trong tuần này là xui, nhất là em gái, bị anh vạch tóc ra mà « cú » vô đầu đủ 10 cái.

TRẦN THỊ DIỄM CHÂU

(Tiếp theo trang 38)

— Có nhiều cách để tìm quên đau khổ. Anh sẽ giúp em. Rồi chúng ta sẽ có hạnh phúc.

Nàng gục đầu lên vai chàng. Trận gió mới của tình yêu lại làm nàng xao xuyến.

Chàng nắm tay nàng, kéo sát nàng về phía mình.

HỌ SỐNG VỚI NHAU THẬT ĐẦM ẤM sau những tuần trăng mật. Chàng thức khuya viết văn, viết báo. Nàng ngồi đối diện đàn áo và chờ pha nước cam cho chàng uống. Tháng ngày êm đềm trôi. Và nỗi buồn của nàng đã tiêu tan nhờ thuốc hạnh phúc. Nhưng một buổi tối, Thái Anh về khuya, say mèm. Nàng cố gắng quýt sẵn sóc chồng.

— Anh say rồi!

Thái Anh nghiêng rặng, đập tay lên thành ghế:

— Tôi say à?

Chàng đứng dậy, với sắp bản thảo xé tan nát:

— Tôi đã để ra những nhân vật tiểu thuyết, những nhân vật kịch và bây giờ tôi bị nhân vật của tôi bịp tôi.

Chàng đập phá lung tung. Nàng sợ hãi khóc lóc.

— Anh say rồi.

— Tao say à? Không, tao không say.

Chàng đi về chỗ tủ quần áo, lôi cái va ly sắp quần áo. Nàng hỏi:

— Anh đi đâu?

— Đi xa.

— Anh tính bỏ tôi à? Tôi sắp sinh đẻ, anh không chờ được sao?

— Chắc phải con tôi chứ?

Nàng điên tiết, chụp bức ảnh của Thái Anh, nhò vào mặt chàng một bãi nước bọt:

— Tôi rất ân hận đã gặp một nhà tri thức, một nhà văn.

Nàng liệng tấm ảnh.

— Anh khỏi cần đi đâu. Chính tôi sẽ ra đi. Nhưng trước khi đi, tôi muốn biết tại sao anh khinh bỉ tôi... Tôi mới làm vũ nữ một đêm, anh hiểu rồi đó.

Thái Anh ngoan ngoãn bước tới ghé cạnh nàng, Diễm Châu búng tay:

— Anh cho tôi điều thuốc.

Chàng run rẩy móc gói thuốc Baston de luxe đưa cho nàng. Nàng rút mũi kim, điều, quẹt lửa, mời thuốc:

— Thuốc lá đen chắc là đáng hơn thuốc lá đầu lọc.

Thái Anh, tự nhiên, hỏi hận. Chàng đứng lên toan bước lại gần vợ cầu hôn. Nàng vất điều thuốc đi:

— Anh ngồi yên đó. Nào, cho tôi biết lý do.

Chàng lúng túng:

— Anh gặp thằng Dũng, giáo sư Dũng.

Nàng cau mày:

— Thằng Dũng nói gì với anh?

— Nó bảo em mê ông dựng ghế của em, mẹ em nghe đuổi em đi, em tới nhà nó, ăn vạ nó, nó đá em.

— Rồi anh nghe nó về định đá tôi. Tưởng anh đã biết hết nỗi đau khổ của tôi, thương yêu tôi.

— Anh không biết gì cả.

Diễm Châu ôn lại chuỗi quá khứ cay đắng. Thái Anh nghe xong, ôm mặt say nghĩ và xin lỗi vợ. Nàng xua tay:

— Anh không bao giờ có tác phẩm lớn cả. Anh viết tiểu thuyết, đọc anh ngữ anh độ lượng, tấm lòng anh rộng rãi lắm. Nhưng anh nhỏ bé, đê tiện. Anh không xứng đáng làm chồng tôi. Anh hãy can đảm thú nhận tôi đá anh.

Nàng đứng lên:

— Còn thằng Dũng, gặp nó, anh nhấn giùm sẽ có ngày tôi rạch mặt nó.

Thái Anh thất thểu bỏ ra khỏi nhà. Nàng gieo xuống ghế, khóc nức nở.

HỒ HẢI LỘT VỎ TỪNG TRÁI NHO BỎ vào miệng Diễm Châu. Nàng thổi hột nho lên đỉnh màn.

— Mày không nhờ người gọi thì tao không biết mày ở đây. Bất thần đến rồi bất thần đi. Mày lạ quá. Châu ạ! À con mày trai hay gái?

— Trai.

— Chồng mày người ngợm ra sao?

— Nhà văn.

— Nhà văn à? Nó có hút thuốc phiện không?

Hồ Hải móc thuốc hút:

— Giờ tao cũng hút Kool.

Nàng nhả khói:

— Đêm tuần trước có thằng nhà văn cạ vạt trẻ, đầu tóc rối tung mò tới vũ trường dùng chai le ve đập bể đầu một thằng giáo sư. Tụi du đãng tay chân của thằng giáo sư đánh thằng nhà văn chết học máu mồm. Cảnh sát tới kịp lúc, bắt hết bọn du đãng. Bọn này được thằng giáo sư cấp dưỡng, không khai gì về thằng giáo sư cả.

Diễm Châu hốt hoảng:

— Thằng nhà văn nào đó?

— Thái Anh ở báo *Hy Vọng*!

Nàng vùng dậy:

— Chị Hồng đã sai rồi. « *Người ta không thể sống bằng thù hận* ». Không tao phải sống bằng thù hận. Mai mốt tao trở lại vũ trường.

KHÔNG KHÍ CỦA VŨ TRƯỜNG NÀO cũng giống vũ trường nào. Nếu cuộc đời có hai ngã lên thiên đàng và xuống địa ngục thì vũ trường là ngã đã đưa nhiều cô gái xuống địa ngục. Nàng không muốn xuống địa ngục. Nhưng thiên đàng đã mất. Và nàng chỉ muốn trả thù cuộc đời. Bởi vì, nàng vẫn tưởng, cuộc đời đã cướp giết hết mộng mơ con gái của nàng.

Cái bẫy nàng đã giăng. Con mồi lao tới. Nó là Tony Phước, con trai hoang đàng của một ông Bộ trưởng. Nó si mê nàng, ăn cắp nhẫn hột soàn của mẹ biểu nàng; ăn cắp tiền bạc của cha dâng nàng. Với nàng, nó dám làm bất cứ chuyện gì. Và nàng, nàng chỉ nghĩ tới thù hận.

— Tony!

— Em dạy anh điều gì?

— Em yêu anh không phải vì tiền.

— Anh biết. Nhưng để chứng tỏ là anh yêu em, nếu em bảo anh giết ai anh giết liền.

— Thật chứ?

— Thật.

— Vậy anh đi bắt thằng giáo sư Dũng ở trường Văn Minh Mới đem về phòng tôi.

— Tuân lệnh nữ chúa.

Tony Phước rút sàm banh mời nàng uống. Họ đi nhau ra sàn nhảy.

GIÁO SƯ DŨNG BỊ CÒNG TAY, BỊT MẮT, ĐẦY VÀO PHÒNG. Tony Phước lập công:

— Anh bắt cái Jeep của ông bô, giả làm cơm vờ nó.

Nàng lạnh lùng:

— Hối tội nó đi! Tội toan cướp em khỏi tay anh.

Tony Phước điên người. Nó đấm đá Dũng mèm nhũn, bất tỉnh. Nó còn muốn tặng Dũng một vết sẹo nhưng nàng bảo nó ra ngoài để nàng « ân oán » với Dũng. Nàng hất ly nước lạnh xuống mặt Dũng. Anh chàng sờ khanh tỉnh dần, ú ớ:

— Xin nữ chúa tha tội...

Nàng cười vờ thủy tinh. Nàng bảo Dũng gắng gượng đứng, đến ngồi xuống ghế. Nàng gỡ cặp kính đen ra:

— Anh Dũng, sao anh hèn thế? Anh nhận ra tôi chưa? Em đây, thừa giáo sư,

em là Trần Thị Diễm Châu. Do you remember ?

Dững hồn hèn :

— Em đấy à ?

Nàng hỏi :

— Anh có đau không ?

Chàng đáp :

— Đau lắm.

Nàng lại cười. Chuối cười ghé rợn.

— Thế à ? Nếu nhiều đũa đánh anh chắc anh chết. Thái Anh đã chết như thế. Hạnh phúc của tôi đã chết như thế.

— Em giết anh đi.

— Không, anh phải sống nhục nhã.

Nàng ra lệnh cho Tony Phước vô phòng dẫn Dững tới trường cảnh cáo các cô nữ sinh hãy coi chừng câu tỏ tình « I love you » mà Dững thường ghi vào bài làm của các cô.

GEORGES TẠO CŨNG LÀ CON MỘT ông bộ trưởng. Nó muốn chiếm hẳn nàng nên tung thật nhiều tiền bạc dâng hiến nàng. Nàng lại xúi nó đi rửa hận giùm nàng.

— Anh biết con mẹ tạt át xít vào mặt Thu Hồng chứ ?

— Biết. Chồng nó là đàn em của ông bố anh.

— Hạ nhục nó đi.

Nàng bày cho Georges Tạo một cách hạ nhục ghê gớm. Kết quả, anh chồng khốn nạn chịu nhục không nổi phải tự tử. Và gia đình kẻ thù của nàng tan nát.

HỌ DẪN NHAU RA VỮNG TÀU. HAI CON sư tử trẻ tranh nhau một con mồi. Nàng thích thế. Nàng muốn tận mắt thấy Tony Phước và Georges Tạo giết nhau. Nàng hẹn đi với Georges Tạo nhưng lại khích Tony Phước đi theo.

Và hai công tử hoang đàng đã lũng nhau, rượt đuổi nhau, thanh toán nhau

cùng đám thuộc hạ. Tony Phước bị Georges Tạo bắn chết. Chiếc xe thể thao của nó bị lật đổ xuống biển. Georges Tạo là đàn em Tony Phước phải khai là lái xe dở, đâm xuống biển.

Nhưng Georges Tạo làm. Thù hận bốc cháy. Đàn em Tony Phước rình chờ hội rửa thù cho đàn anh. Chúng đã có hội. Và chúng đánh Georges Tạo ngay phòng của Diễm Châu. Georges Tạo van xin nàng. Nàng khuyến khích đàn em Tony Phước giết. Đàn em Tony Phước đâm Georges Tạo ngất xỉu, khênh nó xuống nhà, toan đưa lên xe, dùng xe hơi nghiền nát óc Georges Tạo, coi như nó bị tai nạn xe hơi và chiếc xe gây tai nạn bỏ chạy. Nhưng không may cho chúng là tuần tiễu của cảnh sát đi qua. Thấy chúng khiêng một xác người, cảnh sát ập lại. Bọn đàn em Tony Phước hoảng sợ bỏ chạy. Chúng bị tóm hết. Georges tạo được cứu sống. Ra cảnh sát cuộc, nó khai Diễm Châu chủ mưu giết nó. Diễm Châu dẫn đến phòng dự thẩm và bị tống giam.

Ở TRONG TÙ, DIỄM CHÂU CÓ DI HỒI tưởng. Nàng mong mãi hạn để được trở về sống bình yên với đứa con của tình yêu. Con nàng đang sống với chồng Huy. Cảnh tù tội khiến lòng nàng dịu lại. Có rất nhiều cảnh đời còn cay đắng, nhục nhã hơn nàng. Và những người bạn tù của nàng không hề miệng thù hận. Người ta sinh ra để chịu đựng oan nghiệt và hy vọng oan nghiệt sẽ tiêu tan. Diễm Châu nhớ lời của Thu Hồng : « Người ta không thể sống bằng thù hận. » Nàng đứng bên song cửa nhà tù, ngược mắt nhìn trời. Văng vẳng lời nói êm ái của sư Joséphine : « Những đám mây đen sẽ trôi đi nhưng trời còn lại mãi trong xanh bao la. » Diễm Châu đã quên thù hận. Phải, nàng đã quên thù hận.

RỦ NHAU ĐI COI
MỘT SẢN PHẨM CỦA VIỆT ANH :

NHƯ HẠT MƯA SA

ĐẠO DIỄN TRẺ TUỔI BÙI SƠN DUÂN
MỘT TIN CẬY CỦA ĐIỆN ẢNH VIỆT NAM

TÀI TỬ :

Trần Quang, Thẩm Thúy Hằng, Bạch Tuyết, Đoàn Châu Mậu

CHIẾU TẠI BỐN RÁP :

Eden • Quốc Tế • Kim Châu • Văn Hoa

TỪ 24 - 5 - 71

TUỔI NGỌC Số 2

■ NGHĨ THẬT ĐÚNG VỀ
NGÀY ĐẠI HỘI NHẠC
TRẺ NGOÀI TRỜI

■ Nghĩ về hiện tượng tuổi
trẻ Quảng Tín

■ MỘT BÀI PHÊ BÌNH TÁC
PHẨM ĐIỆN ẢNH CỦA
BÙI SƠN DUÂN

■ NHIỀU NHÀ VĂN VIẾT VỀ
MỘT GIỌNG HÁT KHÁNH LY

■ NĂM BÀI THƠ TÌNH PHỔ
NHẠC TUYỆT DIỆU

VÀ BÀI VỞ THƯỜNG XUYÊN, THƠ,
TRUYỆN DÀI NHUNG HƯƠNG THƠ
MỘNG

27 - 5 - 71

quán sách

TUỔI NGỌC

Lầu I số 75 Crystal Palace
(Nguyễn Trung Trực—Công Lý—Sg.)

LẠI MỞ CỬA

NHỮNG TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT
CỦA ĐÌNH TIẾN LUYỆN, DUYÊN
ANH BẢN GIẤY ĐẶC BIỆT BÁN
BẰNG GIÁ BẢN GIẤY THƯỜNG ★
NHIỀU TÁC PHẨM GIÁ TRỊ CỦA
MAI THẢO, THẾ UYÊN, TỬ KẾ
TƯỜNG, NGUYỄN VŨ, NHẢ CA,
TÚY HỒNG, NG. THỊ THỤY VŨ...

KỸ-THƯƠNG NGÂN-HÀNG

COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

Công Ty Nặc Danh — Vốn 250.000.000. góp đủ

Trụ Sở : 422 Trần Hưng Đạo — SAIGON

(Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)

Điện thoại số : 98.495 — 98.496. QS : 60.078 61.421

Điện tín : INCOMBANK

Thực hiện mọi nghiệp vụ ngân hàng :

- Nhận và trả mọi tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nồng hậu

Phục vụ mau lẹ và kín đáo